

Noãn (Ấm Áp)

Contents

Noãn (Ấm Áp)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	15
4. Chương 3	28
5. Chương 4	41
6. Chương 5	58
7. Chương 6	73
8. Chương 7	86
9. Chương 8	98
10. Chương 9: Pn1: Học Lái Xe Kí	108

Noãn (Ấm Áp)

Giới thiệu

Thể Loại: Hiện đại, Trọng sinh, Tra thụ, Trung Khuyển công, Ấm áp, Trúc mã trúc mã, 1×1, HENhà Xuất Bản: Uy hướ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noan-am-ap>

1. Chương 1

Hô hấp của người nằm trong ngực cứ thế tắt đi, cậu ôm chặt khối thân thể dần dần băng lạnh này trong biển lửa, si ngốc mà lấy ngón tay khẽ vuốt khuôn mặt bị nước sôi tàn phá có vẻ đáng sợ.

Trình Tinh, thực xin lỗi, nếu có kiếp sau, tôi sẽ trả lại cho cậu.

Một giọt huyết lệ theo khóe mắt lăn dài, rơi xuống đan xen với vết thương trên mặt.

Theo một tiếng nổ, trong chớp mắt nhiệt lượng đủ để nuốt trọn mọi thứ đánh úp lại, hai thân ảnh cô độc giữa biển lửa không còn thấy bóng dáng.

Màn đêm bát ngát trên biển, một du thuyền phát ra một tiếng lại một tiếng tiếng nổ mạnh, sụp đổ, từng

chút một, tiêu tán trên mặt biển lạnh băng.

Nhìn không thấy trời đất mờ mịt bên trong, cậu ngồi trên một tảng đá lạnh băng, phảng phất như đã qua một thế kỷ, một thân ảnh mơ hồ xuất hiện bên cạnh cậu.

Canh giờ đến, người cần phải đi.

Hắn chậm rãi lắc đầu: Tôi không đi.

Vì sao không đi.

Tôi đang đợi người.

Người nào?

Dường như mất đi kí ức, trầm mặc hồi lâu, cậu mới gian nan nói: Trình Tinh, Tôi đang đợi Chu Trình Tinh.

Người không cần đợi, y đã đi.

..... Đi?

Y đã uống xong trà Mạnh bà, tiến vào luân hồi, một lần nữa chuyển thế làm người.

Tôi còn có thể gặp lại y sao?

Không thể, sau khi luân hồi, người cùng y sẽ không có bất kỳ liên quan.

Một giọt lệ đục ngầu lăn dài rơi trên tảng đá băng lãnh dưới thân.

Vì cái gì, tôi nợ y, tôi muốn trả lại cho y.

Thiếu nợ? Người ở kiếp này đã nợ hắn rất nhiều, bất quá biện pháp tốt nhất để hoàn trả hắn, là hai người vĩnh viễn không gặp lại như vậy sẽ không thiếu nợ nhau.

Đúng vậy, không thấy mới có thể không quen biết, không biết mới có thể không nghĩ đến, không nghĩ mới có thể không thấy mắc nợ.

Chỉ là vì sao, nước mắt không thể khổng chế một giọt tiếp một giọt lăn ra từ hốc mắt.

Tôi nợ y.

Nước mắt đem du hồn đang khóc cùng tảng đá dính liền cùng một chỗ, mặc cho ai cũng bứt không ra. Cậu không đi, chỉ lặp lại một câu, tôi nợ y.

Thân ảnh bên cạnh hần loáng thoáng phát ra một tiếng thở dài: Thế nào thì kết cục cũng đã định, người cũng đã mắc nợ y, không bằng trở về đời trước, ở lúc hết thấy sai lầm chưa từng phát sinh tìm cách xoay chuyển, như thế nào?

Một khoảng im lặng, lại nghe nói: Người có bằng lòng hay không?

Có bằng lòng hay không?

Nguyện ý.

Người ngồi ở trên tảng đá rơi lệ đầy mặt, đã khóc không thành tiếng.

2. Chương 1-2

Đầu tiên là một mùi hương ngọc lan thoảng qua, sau đó là tiếng chim thanh thúy, khi mở mắt đập vào mắt là khung cửa sổ màu xanh và những tán cây rậm rạp bên ngoài.

Những cảnh này, đều là những hình ảnh quen thuộc từng bị cậu xem nhẹ, mà lúc này lại dễ dàng khiến cậu đỏ hốc mắt, thật vất vả tỉnh táo lại, việc đầu tiên là cẩn thận kiểm tra thân thể dưới chân, làm cậu kinh hãi không phải là có thực thể không còn là du hồn, mà là khối thân thể nhỏ yếu non nớt này vừa thấy liền biết nhiều lắm là sáu bảy tuổi.

Ngắt cánh tay đến đỏ bầm, lần nữa xác nhận không phải là mộng, cậu mới thật cẩn thận bò xuống giường. Tầm mắt tại căn phòng ước chừng 15m² nhìn quanh một lần, cậu đến gần lịch bàn xem xét ngày tháng.

Ngày 6 tháng 8 năm 19xx.

Quả nhiên là lúc cậu bảy tuổi, hết thấy đều còn chưa có bắt đầu.

Lúc này, Hoắc Phi không khỏi thất thần.

Nửa giờ sau, Hoắc Phi giẫm lên sàn gỗ tuổi tác đủ để cậu gọi gia gia đi xuống lầu, dưới lầu chỉ thấy một phụ nữ tóc ngắn khoảng năm mươi tuổi mặc tạp dề từ nhà bếp đi ra, vừa thấy Hoắc Phi liền cười meo meo nói: Ai nha, con mèo lười cuối cùng cũng rời giường, dì Liêu chuẩn bị món tôm chiên cùng cháo cá chuối con thích nhất này, thừa dịp còn nóng, mau đánh răng rửa mặt lại đây ăn đi.

Cha mẹ Hoắc Phi đều ở nước ngoài dốc sức làm lụng, để cậu lại cho ông nội, mà ông nội cậu lại là vị giáo sư đại học đức cao vọng trọng, đã sáu mươi tuổi vẫn còn đang được lãnh đạo chân thành mời đến đại học dạy, bà nội ba năm trước đây đã chết bệnh bởi vậy thật sự không thể hảo hảo chăm sóc sinh hoạt hằng ngày của tiểu Hoắc Phi, liền thuê vị dì Liêu này chăm nom tiểu Hoắc Phi. Thậm chí có thể nói, trước khi Hoắc Phi mười lăm tuổi, thời gian cậu ở cùng cha mẹ và ông nội cũng chưa bằng cùng vị dì Liêu này.

Hơn nữa dì Liêu cũng vô cùng tận tụy, trừ bỏ không thể cho tiểu Hoắc Phi cảm giác gia đình, còn lại bà đều nghĩ muốn để tiểu Hoắc Phi ăn no mặc ấm mà lớn lên, vui vui vẻ vẻ mỗi ngày ăn mặc như tiểu vương tử.

Hiện tại Hoắc Phi chỉ đứng đến eo dì Liêu nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn cẩn thận nhìn khuôn mặt tươi cười của bà, chỉ cảm thấy sống mũi cay cay.

Sống qua một đời, dì Liêu chân tâm thực lòng tốt với cậu, khi cậu mười lăm tuổi thì bà bị cậu đùa bốn đuổi đi, lý do là cậu ngại bà luyên thuyên, mỗi lần về muộn trốn học bà đều sẽ niệm một hồi lâu khiến cậu phiền chịu không nổi, cuối cùng nói bậy với ông nội là dì Liêu luôn trộm đồ của cậu đem cho con trai của dì dùng, khiến ông nội tức giận đem bà đuổi đi.

Tiểu Phi, con bị sao thế?

Thấy mắt tiểu Hoắc Phi hình như ngấn nước, dì Liêu hoảng hốt, khẩn trương ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn: Sao lại khóc, có phải thân thể không thoải mái không?

Trong ánh mắt khẩn trương của dì Liêu, Hoắc Phi cố sức lắc đầu, đồng thời dùng ống tay áo lau đi lệ trong mắt: Không có việc gì, có thể do chưa có tỉnh ngủ, vừa mới ngáp một cái.

Khi một lần nữa ngẩng đầu, tiểu Hoắc Phi lại là bộ dáng ngày thường bướng bỉnh thông minh, dì Liêu nhiều lần xác nhận mới xem như yên lòng.

Tiểu Phi, nếu thân thể không thoải mái nhất định phải nói cho dì Liêu, không thì bệnh tình sẽ càng nghiêm trọng, khi chuyển nặng sẽ không chỉ là chích thuốc, còn phải nằm viện, còn dùng dao, mổ bụng con đó có biết không?

Nhìn dì Liêu vẫn luôn lo lắng cậu vì sợ chích thuốc mà giấu diếm bệnh tình mà cố ý nói ngoa, Hoắc Phi trong lòng lại ảm áp, dùng lực hít hít mũi, cậu lộ ra nụ cười thật tươi.

Con lớn rồi, mới không sợ chích thuốc đâu, dì Liêu con thật sự không có việc gì. Con đã đói bụng muốn ăn.

Được được được, con mèo lười, nhanh đi đánh răng rửa mặt, dì Liêu đem đồ ăn bưng lên cho con.

Hơn mười phút sau, Hoắc Phi ngồi ở bàn tròn trong phòng ăn một tay húp cháo một tay còn dùng chiếc đũa gấp món đã nhiều năm chưa ăn—tôm chiên đặc chế của dì Liêu.

Dì Liêu ở một bên quét tước vệ sinh nhìn cậu giống tiểu đại nhân an an phận phận ăn, không khỏi vui mừng cười.

Tiểu Hoắc Phi trước kia lúc ngồi ăn dưới mông giống như bị kim đâm luôn xiêu xiêu vẹo vẹo không ngừng, đồ ăn rải khắp nơi, lại không chịu nghe lời khuyên, làm bà thập phần đau đầu. Hôm nay cậu nhu thuận vậy, làm cho vị dì Liêu cần cù chất phác thật cao hứng.

Tiểu Phi a, buổi sáng hôm nay dì ra ngoài mua đồ ăn thấy gần đây lại chuyển đến một hộ gia đình, còn có một bé trai gần gần tuổi con, con có muốn đi nhìn thử không, nói không chừng có thể cùng người ta làm bạn tốt.

Hai tay cầm lên con tôm mỹ vị chuẩn bị cắn xuống, Hoắc Phi vừa nghe, chỉ cảm thấy có cái gì trong đầu chợt lóe, vội vàng hỏi dì Liêu: Dì Liêu, họ của gia đình đó là gì dì biết không?

Cái này dì thật đúng là chưa kịp hỏi rõ ràng.

Vậy nhà bọn họ cụ thể là ở bên nào?

Hình như là số 9 nam viện, hôm nay dì đi ngang qua thấy bọn họ đang chuyển đồ về phía đó. trả lời xong, dì Liêu cười meo meo nhìn về phía tiểu Hoắc Phi, Tiểu Phi có phải cảm thấy hứng thú với bạn nhỏ đó không, dù sao nhà cũng không xa, con có thể đi tìm y chơi chung. Cậu bé đó trắng trẻo sạch sẽ, vừa thấy đã biết là đứa trẻ ngoan.

Dì Liêu nói xong lại xoay lưng tiếp tục dọn dẹp, bởi vậy không có phát hiện Hoắc Phi bởi vì quá kích động mà hai tay không ngừng run rẩy, cùng khuôn mặt không kịp thu liễm mà xuất hiện biểu tình trầm đau trên khuôn mặt non nớt.

Không ăn thêm, chỉ kịp cùng dì Liêu nói một tiếng tiểu thân ảnh Hoắc Phi nhanh như chớp biến mất trước mắt dì Liêu.

Aizz, đứa nhỏ này, mới muốn nói nó hôm nay khó được an phận một chút, kết quả vẫn không ăn xong đã bỏ chạy. dì Liêu bất đắc dĩ lắc đầu, bắt đầu thu thập cháo cá cùng đồ ăn mới chỉ động một chút trên bàn.

Một hơi chạy hai ba trăm mét, Hoắc Phi đứng ở trước một loạt nhà lầu ở nam viện, cách vài chục bước, thở hổn hển liếc mắt một cái liền thấy một cậu bé trong tay ôm một con gấu bông người mặc quần áo màu xanh trắng giống hải quân đứng ở vườn hoa.

Có lẽ là do ánh nắng quá chói, Hoắc Phi cảm giác tầm mắt mơ hồ, nhìn không được lấy tay chà lau ánh mắt, mới phát hiện bất tri bất giác hốc mắt đã ướt.

Quả thực quay về thời điểm hết thấy chưa từng phát sinh, cậu bé đứng cách đó không xa vẫn rất có tinh thần và đẹp đẽ, bên trong cậu là nội tâm tang thương linh hồn đơn thuần tuy không chịu nổi rất sợ làm bẩn y, không dám tiến thêm một bước, đứng tại chỗ thật lâu.

Cậu bé trước vườn hoa tựa hồ phát hiện có người đang nhìn mình, đột nhiên quay đầu, thấy một bé trai bằng mình đứng đó, thân thiện nở nụ cười, trong ánh nắng mặt trời, tựa như tiểu tiên đồng tuyết trắng.

Hoắc Phi nội tâm chấn động, nước mắt lại không thể khống chế rơi xuống, không muốn khiến chính mình thành trò hề trước mặt cậu bé, cậu cúi đầu xoay người bỏ chạy, liều mạng trốn thoát khỏi nơi này.

Cậu không biết là, tại một khắc khi cậu chạy đi, bé trai nhìn bóng dáng cậu khuất xa chậm rãi bật cười, mắt má buong túi xách xuống, khi có khi không lôi kéo lỗ tai gấu bông trong lòng.

Hoắc Phi không có chạy xa bao nhiêu, cậu trốn ở một gốc mai tươi tốt ôm đầu buong lỏng cho chính mình vô thanh khóc.

Cậu rất đau, cậu cảm giác như tâm của mình sắp bị xé mở, lấy tay ôm ngực cũng không thể chịu đựng thống khổ này. Cậu chỉ có thể liều mạng khóc, chỉ có như vậy mới giảm bớt một ít đau đớn ở sâu trong nội tâm mang đến.

Cậu trọng sinh gặp lại người cậu mắc nợ vẫn hoàn hảo vô khuyết đứng ở trước mặt, còn có thể cười, mặt còn không có bị phỏng, trong mắt không có tuyệt vọng, hô hấp cũng không có đình chỉ, y tồn tại, hoàn hảo hảo tồn tại.

Nếu không có cậu, y sẽ vẫn sinh hoạt rất tốt, là cậu hại thảm y, lợi dụng tình yêu vô chỉ vô tận (không có kết thúc không có tận cùng) tra tấn y bức bách y, nhưng người đàn ông trầm mặc này không chỉ dùng sinh mệnh bảo hộ cậu, hơn nữa đến chết đều không có một câu oán hận.

Cậu là một tên bại hoại, cậu chết có cũng không hết tội, cậu phải xuống địa ngục chịu thống khổ vô tận, nhưng mà, cậu nhất định phải đem những gì cậu nợ y hết thấy trả cho y, trả lại cho y gấp bội.

Trình Trình..... Trình Trình.....

Lúc này đây, tôi không muốn lại xuất hiện làm nhiễu loạn cuộc sống của cậu, tôi sẽ ở một góc cậu không biết bảo vệ cậu, cho cậu lần này có thể khỏe mạnh bình an khoái khoái lạc lạc qua cả đời này.

Tôi sẽ bảo vệ cậu, yên lặng bảo vệ cậu.

Cũng chỉ có không gặp, mới không nợ.

Nhưng, nguyện vọng là tốt đẹp, hiện thực là tàn khốc.

Lúc Chu Trình Tinh bởi vì thân phận con riêng lần thứ N bị những đứa trẻ ở gần đó khi dễ, Hoắc Phi không thể lần thứ N lấy khăn trong nhà tắm quần chật mặt, đồng thời cầm trong tay trụ lẩn bột. Nhảy ra đem những đứa trẻ khi dễ người cường chế đuổi đi, ngay lúc đang viên mãn hoàn thành nhiệm vụ chuẩn bị trốn đi, tiểu Trình Tinh canh đúng thời cơ một bước xông lên kéo xuống khăn tắm trên mặt cậu.

A! Chu Trình Tinh trừng lớn mắt, một tay chỉ vào tiểu Hoắc Phi đang hoảng sợ, Hóa ra là cậu!

Nhận ra Hoắc Phi lệ rơi xoay người chạy.

Đúng là ngu ngốc mà!

Yên lặng bảo vệ cái gì không phải người muốn làm là có thể làm a!

Hơn nữa bây giờ cậu vẫn là một thằng nhóc con mà người lớn chỉ cần một tay có thể nhắc lên!!

Thật là, một linh hồn sắp ba mươi tuổi thực tế chỉ là nhóc con bảy tuổi, đâu không lại những người lớn nơi nhân sự nhiều chuyện tám nhảm về huyết thống, cũng thuyết phục không được đứa bé sáu bảy tám chín tuổi chỉ số thông minh chỉ có ba bốn mươi, chỉ có thể áp dụng phương thức trực tiếp nhất, ngay lúc người bị khi dễ mới nhảy ra giải vây a!

Còn tưởng rằng che mặt sẽ tương đối an toàn, kết quả chưa tới nửa tháng liền bị nhận ra!

Cậu chính là một cái bàn trà, mặt trên tràn ngập bôi cứt (bi kịch) a!

Một bên Hoắc Phi buồn bực đến hộc máu rơi lệ, một bên Chu Trình Tinh lại nhìn bóng dáng cậu thương tâm ảm đạm đi xa.

Nghiêm khắc mà nói, Chu Trình Tinh mới cùng cậu gặp nhau hai lần, tuy rằng nhận ra cậu chính là cậu bé nhìn thấy ngày đầu chuyển nhà, nhưng Chu Trình Tinh ngay cả họ của cậu là gì cũng không biết.

Còn tưởng rằng cậu muốn cùng y làm bạn mới có thể liên tiếp giúp y, nhưng mà thấy cậu hai lần cũng không có cùng y nói một câu liên đầy mặt bị phần xoay người bỏ chạy, lại nghĩ đến cậu mỗi lần vì mình giải vây đều là che che lấp lấp, không khỏi đoán cậu bé này kỳ thật chỉ là muốn sắm vai nhất siêu nhân che mặt đi?

Lúc này di Liêu đang chuẩn bị làm sủi cảo trong phòng bếp đương nhiên không có khả năng biết hai nhóc

con tâm linh non nớt yếu ớt đang gặp hai cái đả kích khác nhau, bà một bên nhào bột một bên nhắc tới: Trạ lẩn bộ đầu rồi nhỉ? Rõ ràng là đặt ở đây mà, chẳng lẽ nó mọc chân chạy mất sao?

Bị oan uổng mọc chân chạy! Trạ lẩn bột cô đơn nằm ở góc hẻo lánh bốn mươi lăm độ ưu thương nhìn trời: Các người chỉ là tiểu bàn trà so được với ta này đại bàn ăn sao? Mặt trên bài tất cả đều là đồ ăn (thảm kịch) a!

+++++

Nói đến thân phận mẹ ruột của Chu Trình Tinh vào hai mươi năm sau cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, thậm chí còn có người coi đây là quang vinh, nhưng vào ở hai mươi năm trước, thân phận vợ nhỏ này giống như đồng tính luyến ái là tồn tại đáng khinh.

Mà lấy thân phận con ngoài giá thú như Chu Trình Tinh, từ nhỏ bị người bài xích cùng khi dễ chính là ba chữ, không thể trốn.

Trước khi sống lại Hoắc Phi không có cùng các tiểu quý khác trực tiếp khi dễ Chu Trình Tinh, trên thực tế lần đầu tiên cùng Chu Trình Tinh gặp nhau cậu còn vì đối phương giải vây, cũng vì lần giải vây này, khiến Chu Trình Tinh vẫn luôn khát vọng có được một người bạn mặt dày như da trâu dĩnh lấy cậu như kẹo đường mặc kệ Hoắc Phi có xua đuổi như thế nào, cũng không để ý mà dĩnh sát người ta. Một truy một đuổi, chính là hơn hai mươi năm.

Năm đó Hoắc Phi sở dĩ giải vây cho Chu Trình Tinh, là bởi vì vừa lúc được thầy giáo tiểu học biểu dương và khen thưởng, đang đắc ý dào dạt lại thấy Chu Trình Tinh bị khi dễ như chó con mới từ đồng rác chạy ra đáng thương hề hề, trong lúc nhất thời thân là đội trưởng chính nghĩa trừ bạo, gặp chuyện bất bình hét lớn một tiếng, lấy trạng thái vô địch gặp thần giết thần cường chế di dời một đám tiểu quý, xong rồi cảm thấy mỹ mãn vỗ vỗ tay xoa người đang muốn nói với Chu Trình Tinh câu kinh điển: Tên của tôi là khăn quàng đỏ. Kết quả người kia liền hai mắt nhắm lẹ bám dính lấy, đuổi cũng đuổi không xong.

Hoắc Phi người này từ nhỏ đã hai mặt, suốt ngày bị tên yếu đuối ưa khóc làm phiền chết, nhưng gặp mặt vẫn là một bộ một bộ đáng người tốt, sau lưng lại khuyến khích dung túng người khác khi dễ cậu bạn nhỏ Chu Trình Tinh, ngày nào đó nếu là tâm tình tốt còn có thể giả nhân giả nghĩa giúp đỡ một lần. Đến lúc lên cấp hai, Chu Trình Tinh ngây ngốc chẳng những không có phát hiện, còn đem cậu trở thành đại ân nhân vừa thấy cậu liền kích động hưng phấn như ong mật thấy mật hoa.

Trước khi sống lại Hoắc Phi không chú ý chuyện của Chu Trình Tinh, nhiều lắm là nghe người khác lời ra tiếng vào mới biết y là con riêng, cũng bởi vậy sợ ảnh hưởng đến hình ảnh học sinh ưu tú của mình thái độ đối tiểu Trình Tinh càng ác liệt hơn, từ đầu tới đuôi đều là Chu Trình Tinh mặt nóng áp mông lạnh người ta, vẫn không hề suy nghĩ gốc hồ hồ theo Hoắc Phi.

Sau khi trọng sinh vì thủ hộ Chu Trình Tinh, Hoắc Phi không thể không chú ý đến tình huống gia đình y, đồng thời trong lòng sinh ra một nghi vấn.

Nhà Chu Trình Tinh xem ra là vì tránh né mới cố ý dọn đến nơi tương đối yên lặng này, vì thân phận vợ

hai của mẹ y vẫn là dễ dàng truyền ra, làm người khác lên án?

Nghi vấn này mới sinh ra không bao lâu, cũng chính là ngày thứ tư cậu che mặt giải cứu Chu Trình Tinh lại bị nhận ra, đáp án liền công bố trước mặt hắn.

Vào một buổi sáng Hoắc Phi còn ở trên giường ngủ đến mơ màng, mơ hồ nghe ngoài phòng truyền đến thanh âm huyền ảo, thật sự ngủ không được liền xuống giường, trèo lên bàn mở cửa sổ nhìn xuống lầu, chỉ thấy không ít người như là gặp được chuyện tốt gì như ông võ tổ tụ tập một chỗ. Tiểu Hoắc Phi nâng lông mi nhìn trong chốc lát, cảm thấy sẽ có chuyện không tốt phát sinh, cũng không quay đầu lại thay quần áo bỏ chạy xuống lầu.

Di Liêu, bên ngoài có chuyện gì mà đông người thế.

Vừa đi xuống lầu cậu liền thấy di Liêu đang đứng trước cửa nhìn ra bên ngoài thăm dò, xem ra đã đứng như vậy một lúc lâu, vừa nghe phía sau truyền đến thanh âm vội vàng quay đầu: Tiểu Phi, có phải đánh thức con không? Di cũng không biết là chuyện gì nữa, hình như ầm ĩ phát ra từ phía nam viện, tình hình cũng rất nghiêm trọng.

Nam viện?

Lập tức tim đập như nổi trống, một mặt nghĩ không thể nào, mang dép lê phóng như bay ra cửa, làm di Liêu nhìn xem trợn mắt há hốc mồm: Ai da đứa nhỏ này vẫn đang mặc áo ngủ mà!

Một đường chạy như điên Hoắc Phi cách thật xa đã nghe thanh âm nhức mả, đến gần hơn còn bị ba tầng người vây xem làm cho chần động, không nghĩ tới nơi này thường yên tĩnh sao có nhiều người thích xem náo nhiệt như vậy.

Vóc người nhỏ bé thật vắt vả mới chen lên trước đám người, Hoắc Phi bị cảnh tượng trước mắt làm cho lần thứ hai chần động cứng họng.

Gần năm sáu người vây quanh đánh đập một phụ nữ tóc dài dung mạo nhu mì, có một người đàn bà khác đứng một bên một tay xoa thắt lưng một tay chỉ người phụ nữ kia chửi ầm lên.

Các người có thấy không, con đàn bà này là kỹ nữ, câu dẫn chồng tôi hủy hoại gia đình tôi, nó chính là hồ ly tinh hèn hạ đi bán! Dầu gì (mang tính châm biếm) vẫn là sinh viên, lương tâm lại bị chó tha mất! Tiện nhân, tưởng rằng trốn đến đây tao tìm không được sao? Hừ, loại không biết xấu hổ giống mày trốn đến chân trời góc biển tao cũng có thể bắt được con tiện tỳ *** đáng như mày, mày phá nhà bà, bà muốn mày vĩnh viễn không được bình yên, còn có tiện chủng mà mày sinh, tao muốn khiến nó một đời đều bị người nhạo báng có người mẹ đi bán, tao muốn nó cả một đời đều không thể ngẩng đầu làm người!

Không được nói! cố gắng trốn khỏi những người này, người phụ nữ hai mắt đầm lệ mơ hồ, đôi môi run rẩy, Đây là chuyện của người lớn chúng ta không liên quan đến trẻ nhỏ, nó vô tội

Tao khinh! người đàn bà càng tức giận tận trời, Có một người mẹ hèn hạ như mày, nó đã định sẵn là một bào thai ti tiện. Mày đồ hồ ly tinh *** đáng không phải là muốn sinh con trai cùng tao tranh gia sản sao? Bà đây hôm nay tại nơi này khiến cho mọi người mở mắt, nhìn xem hồ ly tinh rốt cuộc là dùng cái gì câu dẫn chồng bà! Lột ra cho tao! Đem da ả hồ ly đều lột xuống, bà đây làm cho ả biết hủy gia đình người ta là kết cục gì!

Năm sáu người vây quanh người phụ nữ kia đồng loạt động thủ, phụ nữ mảnh mai căn bản không thể chống cự, rất nhanh đã bị nắm tóc kéo xuống, đau đến nước mắt không ngừng rơi. Khi bị người kéo lấy quần áo cởi ra, người phụ nữ hồng mắt một bên ngăn cản, không quên hướng bên kia lớn tiếng kêu: Trình Tinh, con đi về đi! Không nên nhìn mẹ, Trình Tinh! Đi về đi!

Người phụ nữ khóc kêu nhắc nhở Hoắc Phi, cậu thu hồi chấn kinh, khẩn trương nhìn theo tầm mắt người phụ nữ tìm, rất nhanh liền phát hiện Chu Trình Tinh đứng ở góc hẻm lách đang dùng lực ôm lấy gấu bông đồ chơi, trên đôi mắt tất cả đều là nước mắt, rõ ràng mặt đầy sợ hãi, lại giống như bị dọa ngốc không nghe theo lời mẹ mình rời khỏi nơi đáng sợ này, thậm chí ánh mắt cũng không chớp nhìn mẹ mình bị một đám người khi dễ.

Nhìn Chu Trình Tinh như vậy, Hoắc Phi chỉ cảm thấy trái tim mình bị cái gì gắt gao nhéo, đau đến cậu muốn khóc.

Mặc kệ hết thấy, chạy đến bên người Trình Tinh, kéo y, y không nhúc nhích, ánh mắt không ngừng rơi lệ gắt gao nhìn mẹ mình bên kia, xem mẹ bị người cởi hết quần áo trên thân, bị đẩy ngã dưới đất chịu từng cái từng cái tát, lại vẫn không ngừng gọi y đi mau không nên nhìn.....

Trình Tinh, đừng nhìn.

Nhìn bộ dáng này của Trình Tinh, Hoắc Phi tâm đau như xé rách, không biết cậu còn tiếp tục nhìn sẽ xảy ra chuyện gì, cuối cùng đơn giản dùng một bàn tay che đi ánh mắt của y, rồi mới dùng một tay còn lại đem y ôm lấy.

Sẽ không có việc gì, nhất định sẽ không có việc gì.

Hoắc Phi đứng ở phía sau Trình Tinh, lấy tay che mắt y, lại che không được nước mắt cứ chảy xuống của y.

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác ướt át như thiêu đốt làn da của cậu, trong lòng ôm thân thể non nớt nhu nhược đang không ngừng phát run, Hoắc Phi ngẩng đầu cố gắng không nghĩ đến nước mắt đang tuôn ra, không nghĩ đến sắc mặt những người vây xem hoặc lạnh lùng hoặc sung sướng khi người gặp họa, bọn họ đều khoanh tay đứng nhìn, bởi vì người bị nhục mạ khi dễ là kẻ thứ ba vô liêm sỉ, hồ ly tinh, người như vậy nên sớm bị trừng trị ***g heo.

Đứng phía sau Chu Trình Tinh, cùng góc độ nhìn, Hoắc Phi lần nữa bị hình ảnh làm ánh mắt đau đớn, cuối cùng sâu sắc cảm nhận được người trong lòng thừa nhận loại tra tấn nào. Vì cái gì ở kiếp trước cậu bất quá là nhất thời hưng phấn giúp y, y lại tựa như bám được phao cứu sinh khi chết đuối, bám dính lấy mặc kệ cậu đuối như thế nào đều không rời đi

Sống trong hoàn cảnh như vậy, không phải trở nên cực độ hoài nghi người khác, chính là cực độ khát vọng có một người đến giải cứu y, giúp mình không còn một mình gánh chịu đau khổ.

Hoắc Phi dùng lực ôm lấy người trong lòng, cắn răng hạ quyết tâm.

Yên lặng bảo vệ cái gì, đều đi chết đi!

Nếu Trình Tinh muốn một có một người có thể tin cậy dựa vào, thì cậu liền cho y, dù sao kiếp này cậu chính là đến trả nợ, nếu sợ hãi làm y tổn thương, vậy tận lực tránh đi, chỉ cần Trình Tinh muốn, chỉ cần cậu có thể cho, mặc dù tan xương nát thịt cũng không tiếc.

Trình Tinh, chúng ta đi!

Hoắc Phi dùng lực đem người kéo ra bên ngoài đám người vây xem, thấy y vẫn là không chịu động, quay đầu lại liền nói: Cậu chẳng lẽ muốn đứng ngốc ở chỗ này nhìn mẹ mình bị người khi nhục sao? Theo tớ đi, tớ có biện pháp giúp dì ấy!

Chu Trình Tinh xuyên qua hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn cậu bé đầy kiên định trước mặt, cũng không biết tại sao liền tự đáy lòng tin cậu, mặc cậu dắt tay chính mình gạt đám người đi ra.

Hoắc Phi cứ như vậy một đường dắt tay tiểu Trình Tinh chạy về nhà, vừa vào phòng dì Liêu thấy phía sau Hoắc Phi là Chu Trình Tinh khóc đến ánh mắt đều sưng lên khẩn trương đi đến hỏi: Đây là xảy ra chuyện gì, bị ai ăn hiếp? Có chỗ nào bị thương không?

Hoắc Phi một phen đẩy Chu Trình Tinh đến trước mặt Dì Liêu: Dì Liêu, dì giúp cậu ấy lau mặt, con đi gọi điện thoại!

Dì Liêu tiếp được tiểu Trình Tinh, một bên hỏi: Gọi điện thoại cho ai?

Cảnh sát!

A?

Dì Liêu sửng sốt.

Trong lúc bà sửng sờ, Hoắc Phi đã lấy một cái ghế nhỏ qua, nhón chân kéo xuống microphone nhanh chóng ấn xuống dây ba số quen thuộc.

Alo, là cục cảnh sát phải không ạ? Cháu muốn báo nguy, gần nhà cháu có người xấu, các chú mau tới đi, người xấu sắp đánh chết mẹ của bạn cháu rồi!

Chu Trình Tinh bị dì Liêu ôm vào trong ngực, kinh ngạc nhìn Hoắc Phi đang khập khiễng nhón chân gọi điện thoại, nước mắt không hiểu sao lại rơi lơi lơi hại hơn, y dùng ống tay áo cố gắng lau đi nước mắt, không biết vì cái gì, tầm mắt chính là không thể dời khỏi người đang đưa lưng về y gọi điện thoại, ngay cả khi ánh mắt bị nước mắt làm mờ hồ, cũng muốn lau đi tiếp tục nhìn.

+++++

Trò khô hài buổi sáng nhiều lắm xem như dân sự tranh cãi, cảnh sát đến đây cũng chỉ có thể hòa giải tại chỗ, cho dù có một bên đã bị thương tổn thân thể, nhưng bởi vì mẹ Chu Trình Tinh tỏ vẻ không muốn truy cứu trách nhiệm đối phương nên cảnh sát cũng không muốn hao tổn sức, làm qua loa cho xong việc.

Chạy tới trước nhà Chu Trình Tinh đại náo một hồi, sau khi đi người đàn bà kia còn đầy mặt căm giận, chỉ vào mẹ Chu Trình Tinh mắng to nói: Ngài cảnh sát, con đàn bà này cũng không phải tốt bụng gì đâu, nó là sợ mọi chuyện nháo lớn sẽ phiền phức, đối với nó bất lợi mới không có truy cứu trách nhiệm chúng tôi! Mà nó dám sao? Nếu để chồng tôi thấy nó một bộ ác độc, còn muốn nó sao!

Mẹ Chu Trình Tinh không tránh không né, một đôi mắt khóc khô nước mắt ngậy ngốc, quần áo trên người xộc xệch, tóc tán loạn, nhìn chật vật lại yếu ớt.

Mãi cho đến khi mọi người rời đi, người phụ nữ đứng ở ngoài cửa mới có động tĩnh, cô ngoắc Chu Trình Tinh đang đứng cùng Hoắc Phi: Trình Tinh, lại đây, chúng ta về nhà.

Nhìn người phụ nữ giả vờ như không có việc gì, Hoắc Phi nói không rõ là cảm giác gì. Trước khi trọng sinh bản thân đối với Chu Trình Tinh không có hứng thú gì, đối với người nhà của y hoàn toàn không biết gì cả, tất cả là do ngẫu nhiên từ miệng người khác nghe được mẫu thân y là kẻ thứ ba kết cục không tốt, Chu Trình Tinh cũng chưa từng thoát khỏi thân phận con riêng. Lúc ấy cảm giác việc này cùng bản thân không quan hệ, nhiều lắm là khinh bỉ xuất thân Chu Trình Tinh. Mà hôm nay chứng kiến mọi việc, mới vừa cảm giác người phụ nữ này có lẽ không như lời đồn.

Mà tiểu Trình Tinh tại thời điểm mẹ gọi rất muốn lập tức xông lên, nhưng cũng không muốn rời khỏi Hoắc Phi, đành phải khó xử nhìn mẹ lại nhìn Hoắc Phi.

Hoắc Phi đơn giản đẩy y một cái chống lại ánh mắt chần chờ của y, vội nói: Cậu đi về cùng mẹ cậu trước đi, nếu không có chuyện gì, hai ngày sau tớ sẽ tới tìm cậu chơi đùa.

Nghe được lời này của cậu tiểu Trình Tinh nhân tình sáng lên, tay vẫn ôm chặt lấy gấu nhỏ gật đầu thật mạnh, lúc này mới cùng mẹ đi.

Mẹ Trình Tinh kéo tiểu Trình Tinh qua, cẩn thận sờ sờ mặt y, trước khi rời đi gật gật đầu với Hoắc Phi: Cậu bạn nhỏ, cảm ơn cháu hôm nay vẫn ở cạnh Trình Tinh.

Hoắc Phi cười với cô, rồi mới đối với tiểu Trình Tinh bị dắt về nhà liên tiếp quay đầu, nâng tay dùng lực vẫy vẫy.

Gấu nhỏ, mày biết không? Hôm nay người giúp tao cùng mẹ tên là Hoắc Phi đó. Mày cũng từng gặp qua cậu ấy đúng không? Ngày đầu tiên chúng ta chuyển đến, còn có mỗi lần tao bị người khác khi dễ, tuy rằng cậu ấy đều che mặt, nhưng tao vẫn thấy được. Cậu ấy nói còn có thể tới tìm chúng ta chơi đùa, chỉ là còn phải chờ hai ngày, thật muốn ngày đó nhanh đến.

Mặc cho gấu nhỏ bộ áo ngủ đáng yêu Chu Trình Tinh ngồi chồm hồm trên giường, gấu bông suốt ngày không rời tay khỏi gối ở đối diện y, ánh mắt như ngọc trai đen bình thường phiếm nhuận sáng bóng, tựa như đang chăm chú nghe tiểu Trình Tinh nói chuyện.

Tiểu Trình Tinh ôm lấy gấu nhỏ dùng lực hôn một cái, cười đến hai mắt trong suốt to tròn loan thành hai ánh trắng: Gấu nhỏ, chúng ta cuối cùng cũng có bạn, mày có vui không?

Hoàng Nhược đẩy cửa tiến vào liền bắt gặp biểu tình vui sướng như vậy của con trai, áy náy làm hai mắt tối sầm, lại lập tức vực dậy tinh thần đi đến bên giường ngồi xuống.

Chu Trình Tinh vừa nhìn thấy mẹ liền kinh ngạc ôm lấy cô: Mẹ, tóc của mẹ sao lại ngắn đi vậy?

Hoàng Nhược nâng tay sờ soạng mái tóc vừa mới bị cô dùng kéo xén, cười cười với con trai: Mẹ cắt tóc thành như vậy đẹp hay không?

Nhìn đẹp lắm! Chu Trình Tinh dùng lực gật đầu. Mẹ mặc kệ thế nào cũng xinh đẹp nhất!

Hoàng Nhược Con là bảo bối quý giá nhất của mẹ.

Chu Trình Tinh có hơi ngượng ngừng lại thực vui vẻ cọ loạn trong lòng ấm áp của mẹ.

Mẹ, con có bạn!

Hoàng Nhược nhớ tình hình hôm nay nhìn thấy Hoắc Phi: Ừ, mẹ thấy mà, cậu bé là đứa trẻ rất hiểu chuyện.

Cậu ấy gọi là Hoắc Phi!

Thấy con trai vui vẻ, Hoàng Nhược đau lòng hôn lên trán y một cái.

Các con nhất định sẽ trở thành bạn tốt.

Vâng!

Chu Trình Tinh lại dùng lực gạt đầu.

Hoàng Nhược trầm mặc một lát, hỏi một chuyện đêm nay vẫn nhen trong lòng: Trình Tinh, chuyện hôm nay có làm con sợ không?

Tiểu Trình Tinh khuôn mặt khả ái tươi cười vừa thu lại, có hơi sợ hãi ôm sát eo mẹ.

Mẹ, những người đó có phải còn có thể lại đến?

Trình Tinh sợ bọn họ sao?

Bọn họ khi dễ mẹ.

Hoàng Nhược chỉ cảm thấy yết hầu chua xót, sắp nói không nên lời.

Thực xin lỗi, bảo bảo.

Mẹ.

Tiểu Trình Tinh ngẩng đầu, thanh âm mẹ nhen ngào khiến y tưởng rằng cô vừa khóc, vươn bàn tay nhỏ cẩn thận sờ mắt mẹ, không có ướt.

Thực xin lỗi.

Hoàng Nhược đem con trai đang lo lắng cho mình này dùng lực ôm lấy.

Trình Tinh, mẹ thật sự thực xin lỗi con. Mẹ không hối hận lúc trước lựa chọn theo ba ba con, bởi vì mẹ thương ông ấy, nhưng mẹ hối hận đã sinh con ra, rõ ràng không có năng lực bảo vệ tốt cho con lại để con sống ở trên đời này chịu khổ cùng mẹ. Thực xin lỗi, Trình Tinh, thực xin lỗi.

Trình Tinh đem hai tay nhỏ ôm lấy cô, vùi đầu vào trước ngực của cô, dùng đồng âm còn chưa mất tính trẻ con nói: Không sao, mẹ, người không cần lo lắng, con có thể bảo vệ tốt chính mình.

Nghe con trai nãi thanh nãi khí nói, Hoàng Nhược tưởng rằng nước mắt đã sớm khóc khô lại một lần nữa trào ra hốc mắt.

END 1

3. Chương 2

Hoắc Phi từ trước đến nay đều là bảo bảo ngủ ngoan tới nay lại kỳ tích cuốn chăn lăn qua lộn lại trên giường thành một cái bánh lớn.

Hoắc Phi tự nhận cũng không có giác quan thứ sáu cường liệt hoặc thần kinh hơn người thường, sở dĩ sẽ để ý một việc như thế, nguyên nhân là sau khi xảy ra chuyện hôm nay cậu tổng cảm thấy đã để sót cái gì đó, hơn nữa chuyện này rất quan trọng, nhưng mà cậu nghĩ không ra.

Chuyện này có liên quan đến mẹ của Chu Trình Tinh.

Nhưng người phụ nữ này kiếp trước cùng cậu chỉ tiếp xúc có một lần, cho nên cậu vắt hết óc cũng nghĩ không ra chuyện xảy ra trước khi trọng sinh.

Hoắc Phi rối rắm cắn góc chăn, lại quấn chăn trên giường bên này lăn một lần bên kia lăn một lần, mày vẫn nhú như cũ không có giãn ra.

Sống một thế cậu cùng với mẹ của Chu Trình Tinh tuy rằng gặp qua vài lần, nhưng cho tới bây giờ không có nói chuyện với nhau, hơn nữa vài lần gặp mặt này đều là đi ấy đến trường học đón Chu Trình Tinh, hoặc thời điểm về nhà ở trên đường ngẫu nhiên gặp gỡ, căn bản không hơn, khi đó Chu Trình Tinh cũng rất ít đề cập đến mẹ mình.

Đợi đã

Hoắc Phi đột nhiên từ trên giường ngồi dậy.

Vừa rồi có cái gì chợt lóe trong đầu, chỉ kém một chút có thể bắt lấy trọng điểm.

Rất ít đề cập nhưng vẫn có nhắc tới, nhưng đến thời điểm nào đó Trình Tinh tựa hồ không có nhắc đến chuyện của mẹ y nữa.

Nhưng cụ thể là lúc nào?

Hình như là sau khi lên trung học thì phải.

Vậy vì sao lại không nói đến chuyện của mẹ y nữa?

Là không cần, hay là cố ý tránh đi

Khoan đã!

Những chuyện trong đầu linh linh toái toái tán loạn các nơi cuối cùng liền lại thành một khối.

Trước khi trọng sinh trong một lần cùng bạn bè liên hoan ngẫu nhiên có nói đến chuyện của Chu Trình Tinh, đồng thời cũng nhắc tới mẹ y, bởi vì có một người bạn quen biết với cha của Chu Trình Tinh, cho nên biết chuyện của y thậm chí so với cậu người từng đem Chu Trình Tinh thành món đồ chơi còn nhiều hơn. Đối với mẹ của y, người bạn này đùa cợt nói người phụ nữ này thực tiện, câu dẫn cha của Chu Trình Tinh muốn làm bà lớn còn sinh ra con trai, kết quả người đàn ông này cuối cùng li dị vợ trước cưới một người vợ trẻ tuổi xinh đẹp hơn, người phụ nữ này chờ đợi lâu như thế nhưng lại nhận kết cục này, nhất thời luẩn quẩn trong lòng mà tự sát.

Nói đến đề tài này, bọn họ chỉ cười cợt cho qua, cậu càng không cho là đúng, cuối cùng cũng chỉ ỉn ỉn nhớ rõ trọng điểm kết cục mẹ Chu Trình Tinh không tốt lắm.

Hơn nữa, tính cách Chu Trình Tinh hình như là từ sau khi mẹ mình rời khỏi nhân thế mà trở nên càng trầm mặc ít lời, đến ngay cả cậu không thường chú ý đến y cũng phát hiện, hơn nữa sau đó không lâu, Trình Tinh luôn luôn an an phận phận không dám vượt ranh giới mượn ý say bỗng nhiên nói rõ cùng cậu.

Hoắc Phi thể xác và tinh thần mệt mỏi ngã lại trên giường.

Rất nhiều chuyện càng nhớ lại, cậu càng là muốn bóp chết chính mình ngay lúc đó.

Cậu sẽ không quên sau khi mình biết được chuyện này dùng hết những từ ngữ ác liệt có khả năng nghĩ đến mắng chửi đối phương, mà lúc ấy Chu Trình Tinh từ đầu tới cuối không nói được một lời, một đôi mắt tối đen trong bóng đêm không có một tia quang mang lộ ra nồng đậm tuyệt vọng.

Hoắc Phi dùng lực nhắm mắt lại dùng chăn che mặt không dám nghĩ tiếp.

+++++

Thay đổi cách thức trả nợ, ngày hôm Hoắc Phi sau liền đi tìm Chu Trình Tinh, hoàn toàn đã quên mười bảy tiếng trước cậu mới cùng người ta phát tay nói lời từ biệt hẹn hai ngày sau gặp lại.

Chạy đến trước sân nhà Chu Trình Tinh phát hiện cửa lớn đóng chặt, nghĩ rằng không ai có nhà, Hoắc Phi đang muốn rời đi lại mơ hồ nghe sân trong có tiếng người, dưới sự hoài nghi đi đến bên một gốc cây có vẻ lâu năm hai ba cái trèo lên, khóa ngồi ở một cành thụ cao lá cây rậm rạp nhìn vào trong sân, phát hiện thân ảnh nhỏ bé của Chu Trình Tinh ngồi xổm trong viện nắm xéng mũ nghịch bùn, ngồi trên chiếc ghế nhỏ màu lam bên cạnh là gấu bông màu nâu mà đi đâu y cũng đem theo.

Y một bên xúc bùn xếp thành đủ loại hình dạng, miệng còn than thở gì đó, bởi vì Hoắc Phi cách hơi xa nên nghe không rõ.

Vi sao có người ở nhà mà cửa lớn lại khóa?

Nghĩ như thế Hoắc Phi ngồi ở trên cây, một bàn tay cong lại thành cái loa nhỏ đặt ở bên miệng hô to với tiểu Trình Tinh trong sân: Chu Trình Tinh, cậu đang làm gì thế?

Nghe được tiếng của cậu, tiểu Trình Tinh ngẩng đầu tìm một hồi lâu mới phát hiện người trốn trên đại thụ.

Tiểu Phi, là cậu sao?

Hoắc Phi gỡ lá cây ngăn trở tầm mắt ra, hướng người trong sân lộ ra khuôn mặt tươi cười: Tổ tới tìm cậu chơi, nhưng cửa nhà cậu sao lại đóng mất rồi?

Mẹ tổ đi ra ngoài làm việc, tổ ở nhà một mình, sợ có người xấu tiến vào nên khóa cửa. Tiểu Trình Tinh vút xéng mũ trong tay chạy đến bên chân tường, trèo bức tường chừng hai mét nôn nóng vạn phần, Tiểu Phi, tường rất cao tổ leo không được.

Hoắc Phi nghiêng đầu nhìn nhìn hai mắt chờ đợi của tiểu Trình Tinh, nói: Tổ đây nhảy xuống là được.

Không không không! Cái đầu nhỏ của tiểu Trình Tinh lắc như trống bỏi, Chỗ này cao lắm rất nguy hiểm, cậu trăm ngàn lần đừng nhảy xuống dưới! Rồi mới tiếp tục dùng hai mắt kỳ vọng nhìn thân ảnh trên cây, Tiểu Phi, cậu có thể cứ ngồi ở trên đó như vậy đừng bỏ đi có được không?

Được, cậu ở nhà một mình tới thực muộn phải không, tổ cùng cậu nói chuyện phiếm.

Tiểu Trình Tinh nghe vậy, miệng ngay lập tức nở nụ cười sáng chói như mặt trời.

Cứ như thế, hai tiểu bé con nho nhỏ, một ngồi ở trên đại thụ, một đứng bên chân tường, trò chuyện đến bất diệc nhạc hồ (không biết trời trăng).

Trình Tinh, mẹ cậu đi ra ngoài sao không mang theo cậu vậy?

Mẹ nói muốn đi làm chuyện hơi phiền toái, mang tổ theo không tiện.

Ngày hôm qua mới xảy ra chuyện như vậy hôm nay liền ra ngoài, lại để con trai ở nhà một mình? Hoắc Phi nhanh chóng dùng não suy nghĩ một phen, không để ý ra đầu mối.

Tiểu Trình Tinh đứng ở bên chân tường, không chút nháy mắt nhìn ánh mắt sáng ngời trong suốt của cậu, phá lệ hảo xem.

Hoắc Phi một mình ghé vào trên thân cây tay chống cằm, ngai lá cây rủ xuống chướng mắt cậu kết thành một vòng lá đội trên đầu: Trình Tinh, mẹ cậu có nói khi nào thì về không? Để con trai ở nhà một mình, chắc cũng đi không lâu.

Mẹ nói trước mười hai giờ nhất định sẽ về. Sau khi trả lời Hoắc Phi, Chu Trình Tinh bỗng nhiên nâng tay lên chỉ cậu nói, Tiểu Phi, cái trên đầu cậu thật là đẹp, có thể cũng làm cho tớ một cái không?

Hoắc Phi trực tiếp lấy vòng lá trên đầu ném xuống.

Cái này cho cậu, chụp cho tốt.

Tiểu Trình Tinh hưng phấn giơ vòng lá đội đầu này lên, hướng Hoắc Phi cười lộ ra một hàm răng trắng: Cảm ơn Tiểu Phi, tớ nhất định sẽ thật quý trọng!

Hoắc Phi cũng vui vẻ trả lời y: Nếu cậu thích sau này tớ lại làm cho cậu.

Cũng không biết tiểu Trình Tinh có nghe không, thấp đầu vui sướng hài lòng đem vòng lá trong tay đội lên.

Thời điểm mẹ Trình Tinh — Hoàng Nhược trở về vừa vặn là giữa trưa mười một giờ rưỡi, thấy Hoắc Phi ở trên cây cùng con trai nói chuyện phiếm giải buồn, Hoàng Nhược lại một lần nữa cảm giác đứa nhỏ này là người tốt, lại khuyên cậu giữa trưa ở lại với bọn họ.

Không được đi ạ, giữa trưa con còn phải trở về ăn cơm, không thì sẽ bị mắng, buổi chiều con lại qua chơi cùng Trình Tinh.

Hoắc Phi tại trong ánh mắt thất vọng của tiểu Trình Tinh vẫy tay ba bước còn hai bước chạy về nhà.

Vội vàng chạy về tới nhà, ông cậu đã chấp tay sau lưng đứng canh giữ ở ngoài cửa lớn từ sớm, vừa thấy cậu liền hừ lạnh một tiếng.

Ông..... Hoắc Phi vội vàng lấy lòng đi qua.

Nhìn xem bây giờ đã là mấy giờ? Ông Hoắc nhượng mặt chỉ vào đồng hồ treo trong phòng khách, Nói, sáng sớm đã đi đâu?

Không đi đâu hết ạ, ở gần đây chơi đùa thôi. Hoắc Phi chợt dạ không tự chủ được đem tay đưa ra phía sau.

Vậy sao lại về muộn như thế?

..... Đã quên thời gian. Hoắc Phi cuối khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, chân phải chà xát sàn.

Ông Hoắc nhìn chòng chọc vào gáy cậu hừ một tiếng: Ông có phải đã nói với con, buổi sáng đi ra ngoài chơi quá mười một giờ không trở lại ăn cơm trưa nghỉ ngơi thì sẽ bị phạt hay không?

Tiếng trả lời vô lực nhỏ như muỗi kêu: Có.

Ông Hoắc đi về phía trước một bước: Nếu về trễ phải bị phạt, đưa bàn tay ra.

Tiểu Hoắc Phi trộm ngấm gương mặt bất cần ngôn tiếu (không nói không cười) của ông nội, sợ hãi rụt rè vươn ra bàn tay nhỏ, mím môi.

Ông nội.....

Hoắc Phi khuôn mặt khóc lóc muốn xin khoan dung, kết quả ông nội từ sau lưng rút ra bàn tay cầm thước, không phân trần một cây đánh vào bàn tay nho nhỏ.

Kêu lão tổ tông cũng vô dụng!

Nói xong, Ba ba lại hai ba cái hạ xuống. Cảm giác nóng rát theo lòng bàn tay len đến trong lòng, tiểu Hoắc Phi nhất thời đỏ hốc mắt, lại liều mạng nhện xuống không khóc ra.

Dì Liêu đứng ở một bên nhìn, thấy bộ dáng cậu đáng thương như vậy muốn nói giúp một câu, ngấm lại đành bất đắc dĩ ngậm miệng.

Ước chừng bị đánh mười cái, ông Hoắc mới thu tay lại, khe khẽ thổi một tiếng “Còn ngứa ra đó làm gì còn không mau đi ăn cơm nghỉ ngơi.” rồi vòng tay sau lưng đi vào phòng.

Thân ảnh ông Hoắc tiêu thất ở lầu một dì Liêu liền đau lòng đi qua.

Tiểu Phi ngoan, không đau không đau, đi, cùng dì đi vào bôi thuốc.

Hoắc Phi đem tay giấu phía sau không để bà nhìn, khi nói chuyện dùng lực hít hít mũi, nở nụ cười với bà: Dì Liêu con không sao, ông đánh không nặng. Con đói bụng, muốn ăn cơm trước.

Được được được, dì dọn ra cho con ăn, mau vào phòng đi.

Hoắc Phi từng một ngày gây sức ép ba ngày nháo chết người thực khiến dì Liêu đau đầu, hiện tại cậu trở nên hiểu chuyện như thế, dì Liêu cũng bớt lo lắng không ít.

Vì không dễ dì Liêu lo lắng, khi Hoắc Phi ăn cơm vẫn đem tay nắm thành quyền tận lực giấu diếm, biểu hiện như không có việc gì. Có lẽ dì Liêu cũng không nghĩ tới tiểu Hoắc Phi có thể nhẫn đau không nói, liền cho rằng bị thương không nặng không dễ trong lòng.

Tiểu Phi à, ông nội con hôm nay mười giờ rưỡi đã về, vừa vào cửa đã tìm con, có thể là có chuyện muốn nói với con, con lại thật lâu không trở về, ông ấy mới có thể giận như thế.

Dạ. Hoắc Phi miệng ngậm đầy cơm gạt đầu, sau khi nuốt xuống một ngụm ngẩng đầu hỏi, Dì Liêu, dì có biết là chuyện gì không?

Dì Liêu lắc đầu: Ông ấy chưa nói.

À.

Hoắc Phi cúi đầu tiếp tục ăn cơm, xong rồi xúc miệng rửa mặt lén lút đến trước cửa thư phòng của ông nội, gấp cửa phòng đóng chặt, ở bên ngoài do dự một lúc lâu, cuối cùng gãi gãi đầu vẫn là xoay người trở về phòng mình.

Thân thể của trẻ con mệt mỏi, Hoắc Phi nằm ở trên giường bày ra khuôn mặt nhóc con bảy tuổi non nớt rồi rằm, một bên suy nghĩ ông nội tìm cậu rốt cuộc là có chuyện gì, một bên phát sầu làm sao khiến cho mẹ Chu Trình Tinh đừng dính vào cái loại kiểm tiền dơ bẩn cùng tránh xa một đám mặt người dạ thú đùa bỡn phụ nữ, kết quả chuyện còn chưa nghĩ ra, người đã bất tri bất giác lâm vào mộng đẹp thoải mái.

Cũng không biết ngủ bao lâu, nửa mê nửa tỉnh cảm giác tựa hồ có ai ngồi ở bên người, bàn tay vẫn truyền đến cảm giác thiêu đốt dần dần bị một cổ mát lạnh bao trùm, ý thức theo đó thanh tỉnh, trợn mắt mở to, Hoắc Phi liền thấy ông nội tóc hoa râm ngồi ở mép giường, trong tay cầm bông gòn cùng bình thuốc.

Ông nội. không khỏi kêu một tiếng, Hoắc Phi chậm rãi ngồi dậy.

Thấy cậu tỉnh, ông Hoắc buông bình thuốc, một bàn tay xoa đầu cậu, cẩn thận quan sát dưới khuôn mặt luôn uy nghiêm, có thể từ trong đó phát hiện một phần từ ái chỉ đối với cháu.

Sưng như vậy sao không bôi thuốc rồi ngủ.

Ngữ nghiêm khắc khí trước sau như một, nhưng ngẩng đầu nhìn vị trưởng giả năm nay đã sáu mươi này, Hoắc Phi tìm không ra cảm giác sợ hãi cùng oán hận giống kiếp trước.

Đoạn thời gian từng bị cha mẹ ném cho ông nội chăm sóc, cậu sợ nhất chính là vị trưởng bối luôn luôn không nói không cười trước mắt này. Thân là học giả được coi trọng, ông cậu không chỉ nghiêm khắc kiểm chế bản thân, đối với con cháu của mình cũng như thế, phạm là lần nào Hoắc Phi làm sai quy củ, ông liền không tha thứ mà xử phạt.

Cho nên cậu sợ, khi đó cậu vẫn tuổi nhỏ không thể thoát khỏi sự giám hộ của ông, lâu ngày liền học được mặt ngoài một bộ phía sau một bộ. Trước mặt ông, cậu tính cách phản nghịch lại tận lực làm một cháu trai nhu thuận nghe lời, khi rời khỏi tầm mắt ông, cậu có thể tự do. Sống qua một đời, chuyện xấu cậu làm liên tiếp bị vạch trần trước mặt ông nội, vị lão nhân này tức giận đến không biết bao nhiêu lần phải vào bệnh viện.

Khi ông còn không hết hy vọng buông tha cho đứa cháu này, tận tình khuyên bảo uy hiếp dụ dỗ đem người nhốt ở nhà Biện pháp từng cái đều thử qua hoàn toàn không có hiệu quả, ngược lại còn làm cho Hoắc Phi phản kháng ngày càng vô pháp vô thiên.

Cuối cùng khi ông biết Hoắc Phi tham ô trăm vạn công khoản bị người tố giác, rốt cuộc không chịu nổi, ở bệnh viện cấp cứu một buổi cuối cùng mất đi hô hấp. Khi đó Hoắc Phi đang vì chuyện này sốt đầu mẻ trán lẩn trốn xuất ngoại, không kịp gặp mặt ông lần cuối, chỉ sợ khi đó cậu cho dù có thể gặp mặt cũng sẽ không muốn gặp đi.

Nhất định muốn sống chết trước mắt, nghiệt tử mới có thể nhận ra mà quay đầu, trong đoạn thời gian Hoắc Phi lâm vào tuyệt cảnh kia, cậu mới đau triệt nội tâm hiểu được, rốt cuộc ai mới là chân chính đối tốt với cậu.

Cho nên lúc này đây, bởi vì về muộn bị ông nội trừng phạt, Hoắc Phi không hề giống như trước oán hận, ngược lại bởi vì có thể lại nhìn thấy ông mà xót xa vui sướng, một khắc vươn tay thừa nhận bị cây thước một lần lại một lần đánh lên cái đầu mếu máo, là vì một màn quen thuộc chân thật đến khiến cậu muốn khóc ra.

Sau khi trọng sinh, mới hiểu được những thứ không thềm để ý nguyên lai là khắc cốt minh tâm như thế.

Rất đau hả? vừa thấy hốc mắt cháu trai phiem hồng, lão nhân lập tức cúi đầu thật cẩn thận nâng bàn tay nhỏ lên vừa bôi thuốc xem xét.

Rõ ràng ông nội quan tâm như thế, vì sao lúc trước cậu luôn chỉ thấy mặt lạnh lùng cứng rắn tuyệt đối của ông?

Hoắc Phi dùng lực lắc đầu, hít hít cái mũi, ánh mắt hàm nước mắt lại vui vẻ: Bôi thuốc rồi một chút cũng không đau, con hiện tại rất vui vẻ. Ông, ông là ông nội tốt của Tiểu Phi, Tiểu Phi yêu ông. Nói xong vòng tay dùng lực ôm lấy cái eo gầy gầy của ông, mặt còn thỏa mãn mà cọ cọ trên đó.

Tay, cẩn thận tay!

Không sao đâu, thật sự không có việc gì. Ông nội cho Tiểu Phi ôm ông đi, Tiểu Phi muốn ôm người.

Đứa nhỏ này chưa bao giờ dám ở trước mặt ông làm nũng như vậy, lão nhân trước giờ luôn nghiêm túc có chút chân tay luống cuống, nhưng thân thể nhỏ nhỏ ấm áp lại yếu ớt như thế làm ông không dám đẩy ra, rối rắm một hồi, chậm rãi đem tay đặt trên đầu cậu khe vuốt, giờ khắc này, tựa hồ tâm cũng nóng lên.

Con đứa nhỏ này..... Lúc nào thì học được làm nũng?

Hoắc Phi trong lòng cứng lại, đúng vậy, bởi vì kiếp trước sợ hãi ông, thái độ đối với ông luôn là kính sợ mà xa cách, đừng nói ôm, thấy vị lão nhân này cả cười cũng không dám.

Nghĩ vậy, đầu lại ở trong lòng ông cọ a cọ, trên người lão nhân gầy gò không có bao nhiêu thịt cọ có chút cứng, so sánh cùng ông nội uy nghiêm cao lớn trong trí nhớ, chênh lệch rõ ràng: Ông, dì Liêu nói hôm nay ông có việc muốn nói với con?

A, à, đúng. Ông Hoắc sờ đầu cháu trai, nói, Tiểu Phi, hai tháng trước con đã tròn bảy tuổi, là lúc phải đi học rồi. 27 tháng này chúng ta đến trường tiểu học gần đây đăng ký, ông muốn nói với con một tiếng, thứ bảy này, cùng ông đi xem trường học.

Đến trường? Nhưng lại là tiểu học?

Hoắc Phi gãi gãi đầu, cậu một thanh niên hai mươi bảy tuổi đi học tiểu học?

Trong lòng mặc dù có chút không muốn, nhìn gương mặt ông nghiêm khắc mang chút từ ái, kim lòng không đậu liền gật gật đầu.

Quên đi, coi như là đi chơi đi!

Buổi chiều theo hẹn đến nhà Chu Trình Tinh chơi. Bạn nhỏ Chu Trình Tinh cá tính nhất gan lại có hơi nhu nhược vẫn không có bạn bè, nhìn thấy Hoắc Phi thật sự đúng hẹn đến nhà, y mừng rỡ không khép miệng, gấu bông từ trước đến giờ không rời tay cũng tạm thời bị ném qua một bên, đem ra các loại đồ chơi yêu thích như hiện vật quý cùng Hoắc Phi chia sẻ.

Mà Hoắc Phi nhìn một đồng đồ chơi của trẻ em trước mắt, khóe miệng một trận run rẩy.

Cậu là một thanh niên đã hai mươi bảy tuổi đó!

Thứ đồ ăn dành cho trẻ em này rất ngây thơ có được không?

Súng nước nhỏ ngoạn tuyệt không đã nghiền có được không?

Không sai, xe lửa nhỏ có thể chạy theo quỹ đạo vẫn chuyển a chuyển a chuyển, trừ bỏ chuyển a chuyển a chuyển nó còn có thể làm khác không vậy?

Đừng tìm cậu nói cái gì mà muốn xếp gỗ, cậu từng xếp cái tháp cao có thể ghi vào kỷ lục Guinness có được không?

Cái Transformers kia kêu ồ ồ là chuyện gì vậy? Hiện tại tiểu hài tử đều thích Altman!

Thời điểm đối diện với Chu Trình Tinh hai mắt lờ lờ sáng lên kỳ vọng Hoắc Phi rồi rầm suy nghĩ mình có nên giả ngu cùng y chơi mấy thứ đồ chơi ngây thơ này hay không, thì mẹ Trình Tinh bưng một đồng đồ ăn tiến vào.

Tiểu Phi à, lại đây, đây là đồ ăn vặt di chuẩn bị cho các con. Con biết không? Bánh ngọt này là loại Trình Tinh yêu nhất, biết con buổi chiều sẽ đến, con mới vừa đi liền quán lấy dì dòi, nói Tiểu Phi đến đây là có thể ăn.

Nhìn bộ dáng Hoàng Nhược cố gắng mỉm cười, Hoắc Phi tầm mắt không khỏi dời về phía mái tóc qua một đêm biến ngắn của cô.

Chú ý tới ánh mắt cậu, Hoàng Nhược thân thủ sờ sờ tóc, cười hỏi: Tiểu Phi, đây là hôm nay đi đi tiệm cắt tóc, có đẹp không?

Một bên tiểu Trình Tinh xen mồm: Mẹ gạt người, là đêm qua mẹ cắt.

Hoàng Nhược niết gương mặt tiểu nộn nộn của con trai: Mẹ không gạt người đâu, ngày hôm qua cắt cũng không có ngắn như hôm nay, con nhìn kỹ xem có phải hay không?

Chu Trình Tinh quả nhiên nhón chân nhìn xem, cuối cùng nghiêm túc dùng lực gạt đầu với Hoắc Phi: Đúng, hôm nay tóc ngắn hơn.

Hoắc Phi có điểm muốn cười, sau khi nhịn xuống nói với Hoàng Nhược: Dì, người cũng thật xinh đẹp, con tin tưởng khẳng định sẽ có rất nhiều đàn ông tốt thích dì!

Tiểu Phi thật biết đùa. Hoàng Nhược cười sờ soạng đầu cậu.

Hoắc Phi có điểm rối rắm, sao người lớn đều thích sờ đầu trẻ con, nếu sau này không cao được thì tính sao?

Thấy Hoàng Nhược không đem lời cậu nói để trong lòng, Hoắc Phi lại nghiêm túc nói một lần: Dì, con nói thật mà.

Dì đương nhiên biết con là nói thật. Hoàng Nhược cười trừ. Lời nói của bọn nhỏ người lớn cũng không có xem là chuyện gì. Lại đây, Tiểu Phi, nếm thử tay nghề của dì, Trình Tinh thích ăn nhất chính là bánh ngọt nhỏ. cầm lấy một khối bánh ngọt đưa cho Hoắc Phi.

Trong ánh mắt mong chờ của mẹ con hai người, Hoắc Phi bất đắc dĩ tiếp nhận bánh ngọt một hơi nuốt vào.

Vì không muốn làm Trình Tinh mất hứng, Hoắc Phi vẫn làm như hưng trí bừng bừng cùng y chơi trò chơi.

Đợi sau khi đem tất cả các món đồ chơi đều nhất nhất giới thiệu cho Hoắc Phi, Chu Trình Tinh lại đi lục tung mọi thứ đem đến một cái hộp nhỏ.

Tiểu Phi, cậu xem, đây đều là tứ vẽ nga, chúng ta đến vẽ vẽ đi!

Hoắc Phi cầm lấy một bản vẽ nhỏ, liên tục lật qua vài tờ, nhìn về phía cậu nhóc vẫn không chuyển mắt nhìn cậu: Trình Tinh, cậu thực thích vẽ vẽ hả?

Chu Trình Tinh dùng lực gật đầu: Lúc trước tớ không có bạn, mẹ sẽ dạy tớ vẽ vẽ, tớ rất thích vẽ, có thể đem thứ tớ thích đều vẽ vào.

Hoắc Phi cúi đầu không nói gì.

Chu Trình Tinh thích hội họa cậu nhớ rõ, nhớ rõ thời điểm sơ trung y còn lấy được phần thưởng của trường. Bất quá khi đó tính cách cậu ác liệt giống như những người khác, lấy việc hiếp đáp con người hướng nội này làm niềm vui. Tựa hồ không quen nhìn người chỉ có thể hèn mọn sống trên đời có thể sáng rọi một mặt, không chỉ đem bức họa của y hủy, còn uy hiếp y nếu y còn tiếp tục vẽ sau này liền không cho y đi theo bên người mình.

Lúc đó biểu tình của Chu Trình Tinh là gì cậu không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ khi cậu cùng những người khác đi được một khoảng xa quay đầu lại, Trình Tinh còn ngây ngốc đứng ở trước bức họa bị xé nát, một thân cô tịch.

Sau đó Chu Trình Tinh vẫn giống như trước dính vào bên người cậu, từ đó về sau cậu chưa thấy y vẽ nữa.

Tiểu Phi, cậu cũng thích vẽ hả?

Đôi mắt to minh lượng của Chu Trình Tinh giống mèo con xuất hiện phía sau bức tranh, giống gió nhẹ thổi qua mặt hồ, sạch sẽ mà thần nhiên.

Hoắc Phi không khỏi gật đầu: Thích. Nhưng mà Trình Tinh vẽ thật đẹp, tớ còn kém lắm.

Trình Tinh cười đến vui vẻ lại then thùng: Không sao cả Tiểu Phi, tớ sẽ dạy cậu vẽ!

Hoàng Nhược ngồi ở phòng khách đọc sách, cảm thấy trong phòng bỗng nhiên không có thanh âm, đi vào nhìn thấy, không khỏi hiểu ý cười, hai bé con chống móng nhỏ chụm đầu lại cùng nhau vẽ a vẽ.

Gió thổi lay động bức màn màu trắng, không khí tươi mát, lại im lặng.

Hoắc Phi phải đi về, Chu Trình Tinh lưu luyến không rời, có mẹ làm bạn đưa cậu đến cửa còn trông mong nhìn theo.

Hoàng Nhược có chút đau lòng nhẹ vuốt tóc con trai, nói với Hoắc Phi: Tiểu Phi, con có thời gian phải thường đến chơi đó!

Dạ. Hoắc Phi gật đầu tiếp theo nhớ tới một chuyện, Vài ngày nữa con sẽ đăng ký đi học, có thể sau này ban ngày không thể đến đây.

Đăng ký? Tiểu Phi muốn đi tiểu học sao?

Dạ, con đã đủ tròn bảy tuổi, muốn đi học.

Một bên Trình Tinh bỗng nhiên nín thở nhìn mẹ nói: Mẹ, Trình Tinh cũng muốn đến trường!

Hoàng Nhược: Nhưng mà Trình Tinh, con không phải không thích đi nhà trẻ sao?

Không phải! Chu Trình Tinh dùng lực lắc đầu, tay nhỏ chỉ Hoắc Phi, Con muốn cùng Tiểu Phi ở một chỗ!

Hoàng Nhược cuối cùng hiểu được, ngồi xổm xuống nhìn thẳng Trình Tinh: Nhưng Trình Tinh à, con mới có sáu tuổi.

Tuy nói đi học tiểu học không quy định nhất định phải tròn bảy tuổi, chỉ là trẻ con quá nhỏ người lớn bình thường không yên tâm mà thôi, hơn nữa bình thường trẻ nhỏ ba tuổi đi nhà trẻ sau đó từ nhà trẻ lại lên tiểu học vừa vặn là bảy tuổi, dần dần ước định mà thành, người lớn đều thành quen.

Mẹ, con muốn ở một chỗ cùng Tiểu Phi. Trình Tinh không khóc cũng không nháo, chính là mở một đôi mắt to giống như mèo con, trong mắt tràn ngập làn nước trong suốt.

Hoàng Nhược sờ đầu y cẩn thận hỏi: Trình Tinh, nghe mẹ nói, không tùy hứng có được không? Qua một năm nữa mẹ sẽ đưa con đi tiểu học. con của cô luôn luôn nhu thuận, nếu như không phải thực muốn, sẽ không đòi hỏi như vậy.

Một giọt một giọt nước mắt hàm tại trong mắt, nhưng không rơi, làm người nhìn thấy đau lòng: Mẹ, không cần đợi sang năm, con hiện tại muốn cùng Tiểu Phi đi học.

Hoàng Nhược có chút đau đầu: Trình Tinh.....

Hoàng Nhược còn muốn khuyên tiếp, Hoắc Phi một bên đột nhiên tiến lên một bước cầm lấy bàn tay nhỏ

của Trình Tinh, khuôn mặt vẫn non nớt trịnh trọng nói: Dì, cho Trình Tinh đi tiểu học đi, con có thể chăm sóc cậu ấy!

Một tiểu cậu bé bảy tuổi cam đoan, rất nhiều người lớn đều không cho là thật, nhưng Hoàng Nhược lại tin.

Không phải bởi vì Hoắc Phi không ghét bỏ thân phận mẹ con bọn họ còn nguyện ý cùng Trình Tinh chơi với nhau, mà là do bộ dạng khi cậu nói Con có thể chăm sóc Trình Tinh.

Rõ ràng chỉ là một cậu bé vừa tròn bảy tuổi, vì sao lại có thể có ánh mắt kiên định trầm trọng như thế, làm người ta không khỏi tin tưởng, tin tưởng mỗi câu cậu nói.

Vì tránh né lời bịa đặt của hàng xóm, Hoàng Nhược vốn muốn mang con trai tiếp tục đến nơi khác, như vậy có thể làm cho ảnh hưởng đến sự trưởng thành của y giảm thấp nhất. Nhưng lúc con trai vẫn luôn cô đơn vui vẻ nói với cô y có người bạn đầu tiên, y muốn cùng cậu ấy một chỗ, thậm chí muốn cùng cậu ấy đi học. Nhìn con trai khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ, Hoàng Nhược không đành lòng lại khiến y thất vọng.

Đứa con này, chưa bao giờ vui vẻ như thế.

Thiên tính của người làm mẹ, còn có lời thề giống như hứa hẹn của Hoắc Phi, khiến cô lựa chọn ở lại.

Lúc nhìn Hoắc Phi mang túi sách nhỏ đi đến trước cửa cùng đứa con cao hứng bồng bồng của cô rời khỏi cửa, phát tay nói lời tạm biệt cùng cô, lúc bàn tay nhỏ dặt bàn tay nhỏ sóng vai đi về hướng trường học, trong lòng Hoàng Nhược không khỏi chua xót nghĩ: Chỉ hy vọng lần lựa chọn này của cô không sai.

Lúc đi trường học đăng ký, Hoắc Phi nói với ông nội cậu hy vọng có thể cùng Chu Trình Tinh học cùng lớp. Ông Hoắc nghi hoặc hỏi vì sao muốn cùng với Trình Tinh học chung một lớp, Hoắc Phi không cần nghĩ ngợi nói, như vậy có thể bảo vệ tốt Trình Tinh.

Mấy ngày nay ông Hoắc có nghe dì Liêu nói cháu trai của mình cùng một cậu bé gọi là Chu Trình Tinh chơi chung phi thường tốt, không chỉ thường xuyên chạy tới nhà người ta chơi, cũng mời đứa nhỏ này đến nhà làm khách, hai người cơ hồ như hình với bóng, đi đâu cũng đều cùng một chỗ.

Tình huống trong nhà Chu Trình Tinh ông Hoắc cũng nghe nói qua, đối với chuyện của mẹ Trình Tinh có điều phê bình kín đáo, nhưng thấy mặt Chu Trình Tinh vài lần ông biết đứa nhỏ này nhu thuận yên tĩnh, cảm thấy không nên đem chuyện của người lớn giận chó đánh mèo lên người trẻ nhỏ.

Lại thêm quan hệ của cháu trai với cậu bạn nhỏ Trình Tinh này tốt như thế, hai người cùng một chỗ đều là an an phận phận ở nhà viết chữ vẽ tranh, lúc trước Hoắc Phi bắt hảo khó khăn cũng thu liễm tính tình trở nên nhu thuận không ít, cảm giác như vậy rất tốt, ông Hoắc cũng ngầm đồng ý bọn họ lui tới.

Lúc này nghe cháu trai nói muốn cùng Trình Tinh học một lớp, nguyên nhân là muốn bảo hộ y, ông Hoắc nghi hoặc một lúc rất nhanh hiểu nguyên do.

Chỉ sợ bởi vì nguyên nhân của mẹ, đứa nhỏ này chịu không ít ủy khuất rồi.

Chống lại ánh mắt trong trẻo của cháu trai, ông Hoắc sờ đầu cậu, thăm thía nói: Tiểu Phi, con muốn cùng Trình Tinh học cùng lớp, ông có thể an bài. Bất quá, con có thể trả lời ông một vấn đề không?

Hoắc Phi mở to hai mắt: Vấn đề gì ạ?

Con tính toán bảo hộ Trình Tinh như thế nào?

Đương nhiên là Hoắc Phi mở miệng định đáp, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Vốn muốn nói ai khi dễ Trình Tinh cậu liền khi dễ lại. Nếu nói như vậy, điều kiện tiên quyết tất nhiên là Trình Tinh bị khi dễ trước, nhưng mục tiêu của cậu là bảo hộ Trình Tinh không chịu bất luận thương tổn nào. Nếu là phòng chuyện chưa xảy ra, lấy thực lực đứa bé như cậu, có thể làm được mà không có sai sót hay không?

Ông Hoắc vừa thấy cậu như vậy, tay đặt trên lưng cậu nhẹ nhàng vuốt: Bảo hộ một người cũng không phải là chuyện dễ dàng đâu, Tiểu Phi con cần phải nhớ kỹ không nên tùy tiện khoác lác nói hươu nói vượn.

Con biết không dễ dàng. Hoắc Phi cúi đầu xuống, Nhưng mà ông nội, con tuyệt đối sẽ không để Trình Tinh chịu thương tổn. đây cũng là ý nghĩa đời này của cậu, cậu nợ Trình Tinh thật sự quá nhiều, chuyện cậu có thể làm cũng chỉ có như thế mà thôi.

Hoắc Phi ngẩng đầu nhìn ông nội, đáy lòng một trận chua xót, hiện tại ông đối với Trình Tinh ấn tượng còn không sâu, ở đời trước, khi cậu làm ông tức giận đến nằm viện khoảng thời gian đó, người bồi bên cạnh ông nhiều nhất chính là Trình Tinh, hơn nữa thẳng đến một khắc ông tắt thở, vẫn là Trình Tinh thay cậu canh giữ ở trước giường ông.

Đừng nhìn ông như thế. nghĩ rằng Hoắc Phi trầm trầm liếc mắt một cái là bất mãn, ông Hoắc không khỏi gõ đầu cậu, Ông chưa nói là con làm như thế không đúng, chỉ là không nên dễ dàng ưng thuận loại hứa hẹn này.

Hoắc Phi sờ sờ đầu bị đau, nhe răng cười: Ông, con cũng chỉ sẽ đối xử như vậy với một mình Trình Tinh, ông yên tâm đi.

Nhóc con trước mắt này cơ hồ là một tay ông Hoắc nuôi lớn, ông Hoắc dù cho lạnh lùng cứng rắn cũng làm sao có thể nào không đau không yêu, chẳng qua rất nhiều lúc ‘yêu cho roi’ mà thôi. Tựa như bây giờ, biết cậu hứa hẹn với người khác, lo lắng cậu không hoàn thành được sẽ thương tâm khổ sở, ông Hoắc liền khẩn trương muốn đứa nhỏ này nhìn vào sự thật, miễn cho cậu hiện tại tự tin tràn đầy đến thời điểm kia chịu đả kích quá lớn.

Nếu con thật sự quyết định như thế cũng không phải nói nói liền tính, vậy con nhất định phải nhớ kỹ,

hiện tại các con còn nhỏ, chịu thương tổn là khó tránh khỏi, người mạnh mẽ chân chính đều từ trong thương tổn lớn lên. Hơn nữa, muốn bảo hộ một người, không chỉ là một mình mạnh mẽ liền đủ rồi, con còn phải khiến Trình Tinh cũng có được năng lực tự bảo hộ. Chỉ làm cho chính mình mạnh lên mà không để người được bảo vệ cũng thay đổi vĩnh viễn là biện pháp ngu xuẩn nhất, bởi vì không có bất luận kẻ nào có thể bảo hộ chu toàn một người khác. Các con hai người cùng nhau trưởng thành, cùng nhau mạnh lên, mới là biện pháp hữu hiệu nhất, hiểu chưa?

Hoắc Phi tựa như tỉnh ngộ, dùng lực gật đầu nói: Con hiểu rồi, ông nội.

Nhìn cháu trai khuôn mặt nhỏ nhắn bưng bình tỉnh đại ngộ, ông Hoắc vừa vui mừng lại vừa lo lắng.

Hy vọng đứa nhỏ này thật có thể đem lời nói của ông nghe lọt được mới tốt.

Ngày đầu tiên Hoắc Phi cùng Chu Trình Tinh đến trường, Hoắc Phi đối y nói ba câu như thế: Trình Tinh, ở trong trường học, chúng ta tận lực cùng một chỗ có được không? Như vậy tớ có thể bảo vệ cậu.

Ước gì có thể cùng Hoắc Phi đánh vào một khối tiểu Trình Tinh không ngừng bận rộn gật đầu.

Trình Tinh, khả năng của tớ bây giờ còn không thể bảo vệ tốt cho cậu, nhưng tớ nhất định sẽ cố gắng trở nên mạnh hơn, sẽ không giống như bây giờ để những người khác thương tổn cậu.

Trình Tinh tròn to hai mắt tin tưởng nhìn Hoắc Phi, cười gật đầu.

Hoắc Phi nắm chặt bàn tay y, lại nói: Trình Tinh, chúng ta cùng nhau trở nên mạnh hơn có được không?

Trình Tinh nhe răng cười, hai cái má lúm đồng tiền treo tại khóe miệng, khả ái làm người ta muốn hung hăng mà véo.

Có lẽ những lời này người ở bên ngoài nhìn vào chỉ là hai bé con khờ khạo cuồng vọng nói đùa, nhưng năm tháng trôi qua, mỗi khi Chu Trình Tinh tinh tế suy ngẫm lại, đều như một cổ ấm áp ngọt ngào tràn vào lòng.

Trong mắt người khác đây chỉ là lời nói đùa, nhưng với y đây là điều trân quý đáng giá nhất cả đời này.

4. Chương 3

Cách thời gian tan học còn hơn mười phút, Hoắc Phi phát hiện Chu Trình Tinh ngồi ở bên người vẫn xoay đến xoay đi, quay đầu nhìn, thấy sắc mặt y phiếm xanh, vội vàng thấp giọng hỏi: Trình Tinh, cậu sao vậy?

Trên trán Chu Trình Tinh đổ đầy mồ hôi lạnh, hữu khí vô lực: Trình Tinh đau bụng, muốn đi WC.

Đau lâu chưa? Sao không nói sớm!

Hoắc Phi có chút tức giận, ngay sau đó không cần nghĩ ngợi đứng lên, chậm rãi nói với thầy giáo đang giảng bài trên bục giảng: Thưa thầy, bụng Chu Trình Tinh không thoải mái!

Nói xong cũng không chờ thầy giáo đáp lại, liền đỡ Trình Tinh đứng lên, chỉ vừa động, mồ hôi trên trán Trình Tinh đổ càng nhiều, Hoắc Phi tâm hoảng hốt, khẩn trương dời ghế đi ngồi xổm xuống: Cậu mau lên đây, tớ công cậu đi phòng y tế nhìn xem.

Trình Tinh giữ bàn không nhúc nhích, Không đi phòng y tế..... Muốn đi WC.....

Được được, cậu muốn đi nơi nào cũng được, tóm lại cậu mau lên đây.

Lúc này thầy giáo thấy sắc mặt học sinh không tốt cũng vội vàng buông sách giáo khoa đi tới hỏi: Không thoải mái ở chỗ nào? Lại đây, để thầy nhìn xem.

Trình Tinh không để ý tới thầy muốn đỡ y, cả người ngã trên người Hoắc Phi, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai cậu nói: Tiểu Phi, Trình Tinh muốn đi WC.

Được, tớ công cậu đi. Hoắc Phi cẩn thận công Trình Tinh, vừa đi vừa nói với thầy giáo với vẻ mặt thân thiết, Thầy cứ tiếp tục dạy đi, em công Trình Tinh đi là được rồi.

Sợ sốc Trình Tinh không dám chạy mau, lại sợ đi chậm y càng khó chịu, Hoắc Phi gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, thật vất vả công Trình Tinh vào WC dịu y đi vào, hỏi y thế nào, Trình Tinh lúc này dùng sức đem cậu đẩy ra ngoài, Tiểu Phi, cậu đi ra ngoài, đi ra ngoài!

Hoắc Phi vẫn bất động: Tớ đi ra ngoài cậu làm sao đây?

Tiểu Phi, cậu đi ra ngoài, đi ra ngoài!

Thấy y gấp đến độ muốn khóc, Hoắc Phi thở dài, Tớ cũng sẽ không chê cậu, sợ cái gì. nhưng là vẫn bất đắc dĩ xoay người rời đi: Vậy cậu có chuyện gì thì kêu tớ một tiếng, tớ chờ ở bên ngoài.

Chuông tan học vang lên hơn một phút, Hoắc Phi chờ ở bên ngoài WC thường thường hướng bên trong thăm dò, lại qua hai phút vẫn không có động tĩnh, liền hướng người ở bên trong kêu: Trình Tinh, có sao không?

Lúc này truyền đến thanh âm khóc không ra nước mắt của Trình Tinh: Tiểu Phi, không có giấy

Hoắc Phi ở bên ngoài đổ mồ hôi, Trình Tinh cậu chờ một lát, tớ đi lấy cho cậu.

Thật sự không yên lòng về Trình Tinh, Hoắc Phi một đường chạy như điên về lớp vội vàng cầm giấy vệ sinh đang muốn chạy trở về liền bị người ngăn lại: Hoắc bảo mẫu, sao vậy, cả giấy vệ sinh cậu cũng phải chuẩn bị cho tiểu thiếu gia sao, thực vất vả a.

Không thể phủ nhận, tựa hồ trong thơ ấu mỗi người luôn sẽ có một tiểu Bá Vương không chuyện ác nào không làm khiến người ta sợ hãi tránh xa, vị trước mắt này mang ba bé học sinh nam vậy người khác lại được xưng là ác bá của lớp một.

Bởi vì Chu Trình Tinh có thân phận là con riêng, ở trong trường học y bị người cười nhạo bài xích là không thể tránh. Cũng may có một Hoắc Phi không xa không rời, mới khiến sinh hoạt vườn trường của y không quá tệ. Nhưng cũng bởi vì Hoắc Phi không xa không rời, chính cậu cũng thành đối tượng bị đồng học trong lớp bài xích.

Hoắc Phi nóng vội lo cho Trình Tinh vẫn đợi trong WC, hoàn toàn không để ý đến một đám bốn người này, tay duỗi ra liền đem tiểu Bá Vương đứng chắn ở giữa đẩy qua một bên: Chó ngoan không cản đường, tránh ra!

Bị đẩy thiếu chút nữa đứng không vững làm tiểu Bá Vương nhất thời nghẹn đỏ mặt: Hoắc Tiểu Phi, cậu mắng ai là chó!

Ai thừa nhận chính là người đó. Hoắc Phi phát phát tay, không chút vướng bận.

Hoắc Tiểu Phi có gan thì đừng đi, chúng ta nói chuyện một hồi.

Nào quản người phía sau giận dữ mắng to, Hoắc Phi giờ phút này một lòng chỉ còn lại có một người vẫn chờ tại WC — Chu Trình Tinh.

Đợi đến Trình Tinh từ trong WC xuất hiện, Hoắc Phi xác nhận y không có việc gì, có thể là tối hôm qua ăn bậy hoặc ngủ hử bụng mới có thể bị tiêu chảy, sau khi xác thực không cần đi phòng y tế nhìn một cái, hai người tay trong tay trở về phòng học, vẫn còn chờ bọn họ, là tiểu Bá Vương sớm đợi bọn họ đại giá từ lâu.

Bọn nhỏ sức tưởng tượng thật phong phú, điều này lại thành động lực để bọn nhỏ hành động.

Hoắc Phi bọn họ bắt quá ở bên ngoài đi một vòng trở về, đám nhóc này đã muốn soạn một bài về chờ bọn họ.

Chu Trình Tinh giả mù mưa sa, Hoắc Tiểu Phi không biết xấu hổ, xấu hổ xấu hổ xấu hổ, ăn cơm cùng một chỗ ngủ cùng một chỗ đi WC cùng một chỗ, đến chỗ nào đều một chỗ, con trai cùng con trai hai cái tiểu biến thái, thối biến thái!

Ở trong tiếng cười nhạo của một đám người vây xem, Hoắc Phi trầm mặc, phản ứng đầu tiên là nắm chặt tay Trình Tinh quay lại nhìn y. Tiểu Trình Tinh so với cậu thấp hơn đang cúi đầu, nghĩ muốn rút tay chính mình về lại bị cầm thật chặt.

Mắt thấy học sinh trong lớp đều bắt đầu ầm ĩ hòa theo, cảm thấy tạm thời đứng ở nơi này không nổi nữa, Hoắc Phi kéo Trình Tinh trong tiếng cười của mọi người bỏ đi.

Mang Trình Tinh đi đến dưới lầu trốn, hai người sóng vai ngồi ở trên cỏ, Hoắc Phi vẫn cầm tay y không buông, cúi đầu muốn nhìn mặt Trình Tinh, rồi mới phát hiện trên gương mặt y đều là nước mắt.

Hoắc Phi lấy tay lau cho y, sờ sờ đầu y an ủi: Khóc cái gì chứ, có cái gì đáng khóc, đừng khóc.

Trình Tinh yên lặng ngẩng đầu, mắt long lanh ngập nước nhìn cậu nửa ngày, bĩu môi nói: Tiểu Phi, biến thái là cái gì thế? tuy rằng y không hiểu nghĩa của nó là cái gì, nhưng nghe các bạn trong lớp liên tục cười nhạo, cũng biết từ này khẳng định là không tốt.

Hoắc Phi cứng lại, đối với hai mắt trong veo của Trình Tinh vừa tròn bảy tuổi, cậu làm sao mà giải thích?

Trình Tinh đợi nửa ngày không thấy cậu trả lời, hai mắt tối sầm, cũng không biết nghĩ đến cái gì, cúi đầu xuống, buồn bực nói: Biến thái khẳng định là từ không tốt, con trai cùng cunh2 trai một chỗ chính là biến thái sao?

Ai nói! Hoắc Phi bĩu môi hừ lạnh, Thế con trai toàn thế giới đều chơi chung với nhau, tất cả đều biến thái!

Vậy vì sao.....

Trình Tinh cậu rất để ý lời nói của bọn họ sao?

Chu Trình Tinh trước lắc đầu dừng một chút lại gật gật đầu: Lời bọn họ nói hình như không tốt. lúc vừa đến trường bạn học cũng đặt cho y không ít những biệt danh khó nghe, bởi vì có Hoắc Phi luôn ở bên người cho nên y một chút cũng không để ý, nhưng chuyện lúc này, y không biết tại sao tâm lý giống như bị cái gì đè xuống, rất buồn bực.

Được rồi, đừng khổ sở. Hoắc Phi khoát lấy bờ vai của y vỗ nhẹ, Bọn họ nhằm chán mới lấy chúng ta ra trêu đùa, chúng ta càng quan tâm bọn họ, bọn họ càng hưng phấn. Miệng là trên người bọn họ, muốn nói gì chúng ta quản được sao? Hơn nữa chúng ta làm cái gì có ảnh hưởng đến ai chứ? Đừng nói không có ảnh hưởng, cho dù có thì đã sao, bọn họ làm chúng ta không thoải mái, chúng ta tại sao phải làm cho bọn họ thống thống khoái khoái.

Hoắc Phi chưa bao giờ là loại người lương thiện, sống một đời vì tiền cậu có thể người thân cũng không nhận, đời này sống lại tuy rằng tính ngỗ cũng chỉ là đối với người thân, người cậu coi trọng mỗi người bình

an khỏe mạnh, người ngoài thế nào, cậu không có thời gian rồi đi quản.

Tương phản, nếu người ngoài đụng vào điểm mấu chốt của cậu, thì đừng trách cậu làm ra chuyện gì.

Bởi vậy lời này không phải tùy tiện nói, nếu không phải cậu hiện tại không có bản lĩnh sợ đưa tới phiền toái không tốt, thêm là thật sự không tất yếu phải trả thù vài đứa bé còn chưa triệt để cai sữa, nếu không khiến Trình Tinh khổ sở như thế cậu sao có thể bỏ qua.

Hơn nữa, nếu bọn họ nói cậu như thế không tốt, có phải hay không cậu sẽ không muốn cùng tớ một chỗ không?

Vừa nghe cậu như thế nói, Chu Trình Tinh lắc đầu lắc đến muốn gãy: Không muốn không muốn, Trình Tinh cùng với Tiểu Phi phải cùng nhau!

Cho nên, bọn họ nói liền nói, coi như gió thổi bên tai thổi xong liền qua, chúng ta nên làm sao thì cứ như vậy, làm gì cần làm cho bọn họ vừa? Hừ.

Trình Tinh, cậu phải biết rằng, người luôn là khi thiện sợ ác, bởi vì cậu hiện tại còn nhỏ không có bản lĩnh gì cho nên bọn họ mới có thể khi dễ cậu. Chờ cậu trưởng thành trở nên lợi hại, có thể dùng một ngón tay cũng có thể bóp chết bọn họ, bọn họ chạy còn không kịp, nào có thể lại khi dễ cậu chứ.

Kế tiếp là tùy tiện nói nói an ủi, đành phải trốn tiết, Hoắc Phi ngẩng đầu, bị ánh sáng qua ngọn cây đâm vào mắt, nhanh chóng lấy tay ngăn trở.

Trình Tinh ngồi một bên si ngốc nhìn cậu, lại một lần nữa cảm giác bạn nhỏ bên người là cường đại như vậy, tựa hồ chỉ cần có cậu ở bên người, bất cứ thương tổn đều trở nên nhỏ bé.

Đáy lòng Hoắc Phi vẫn nhớ đến chuyện của mẹ Trình Tinh, thường thường sẽ đến nhà Chu Trình Tinh, sau khi tan học cũng đều là ở tại nhà Trình Tinh làm xong bài tập ngẫu nhiên còn có thể thuận tiện ăn cơm chiều rồi mới về nhà. Đối với việc này ông Hoắc cũng không nói gì, dù sao cho tới nay hai đứa bé này không chỉ thành tích học tập làm người vừa lòng, bình thường cũng không trêu chọc gây ra tai họa gì, sao lại không cho được chứ.

Một ngày này Hoắc Phi như thường lệ ở nhà Chu Trình Tinh làm bài tập, sau khi hai người đều làm xong vừa vặn đến thời gian cơm chiều, Hoàng Nhược liền giữ Hoắc Phi ở lại nhà bọn họ ăn cơm.

Đã cạo ăn tại nhà Trình Tinh thành thói quen Hoắc Phi cũng không khách khí, cùng Trình Tinh rửa tay xong, thoải mái ngồi vào bàn ăn, cầm lấy chiếc đũa, theo thường lệ trước ngọt ngào khen hương vị đồ ăn của Hoàng Nhược, làm cho Hoàng Nhược vui vẻ không ngừng gấp đồ ăn cho cậu.

Tiểu Phi thật biết ăn nói, thật không biết người nhà con dạy ra sao, dĩ thực là hâm mộ.

Hoắc Phi trừng lớn mắt thật khả ái: Dì, con mới hâm mộ Trình Tinh, có người mẹ xinh đẹp ôn nhu như thế còn nấu ăn ngon nữa, con thật muốn có một người mẹ giống như dì đó.

Hoàng Nhược cười đến ánh mắt đều hí thành một đường, lại đi gấp vào chén cậu một con tôm lớn.

Trình Tinh một bên đang cố gắng cắn chân gà bỗng nhiên nói: Tiểu Phi, vậy chúng ta ở chung một nhà có được không? Như vậy mẹ tớ chính là mẹ cậu, cậu cũng có thể vẫn ở tại nhà tớ.

Tớ cũng muốn. Hoắc Phi buông chiếc đũa bóc vỏ tôm, Nhưng ông nội tớ khẳng định sẽ không đồng ý, nhà tớ chỉ có tớ là cháu trai duy nhất, ông còn trông cậy vào tớ dưỡng lão cho ông mà.

Cái gì là dưỡng lão? Trình Tinh một đôi mắt to chớp chớp.

Chính là chờ ông già rồi không thể động nữa, chúng ta sẽ chăm sóc cho ông.

Người lớn đều sẽ như vậy sao?

Sẽ như vậy hết. Hoắc Phi đem thịt tôm đã bóc vỏ để vào trong chén Trình Tinh, Mỗi người đều sẽ như vậy.

Trình Tinh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, buông chân gà chạy đến trước mặt mẹ mình nói: Mẹ, chờ người già đến không thể động, Trình Tinh dưỡng lão cho mẹ!

Hoàng Nhược chậm rãi buông chiếc đũa, khóe miệng mỉm cười sờ sờ gương mặt tròn tròn.

Được, mẹ sẽ nhớ, mẹ chờ Trình Tinh dưỡng lão cho mẹ.

Tươi cười sáng lạn nhất thời nở trên gương mặt nhỏ nhắn của tiểu Trình Tinh, y bước nhanh trở về vị trí của mình, cố hết sức dùng chiếc đũa gấp đồ ăn cho mẹ: Mẹ, ăn.

Hoàng Nhược ý cười càng sâu, vui vẻ ăn đồ ăn mà con trai lần đầu tiên gấp cho cô.

Tiểu Phi cậu cũng ăn. Trình Tinh tự nhiên không có được cái này mất cái khác, cũng gấp cho Hoắc Phi một miếng thịt gà.

Thấy vận may không sai, Hoắc Phi rèn sắt khi còn nóng, quyết miệng ủy khuất nói: Dì có thể mỗi ngày ở nhà thật tốt, mẹ con quanh năm suốt tháng đều ở bên ngoài công tác, con đã rất lâu không có gặp mẹ.

Hoàng Nhược vừa nghe liền thuận thế hỏi: Mẹ Tiểu Phi làm việc gì?

Không biết. Hoắc Phi lắc đầu, Con luôn nghe mẹ nói bận rộn bận rộn.

Hoàng Nhược mỉm cười: Tiểu Phi, mẹ con cũng là vì muốn cho con có thể cuộc sống tốt mới cố gắng như thế, dĩ nhiên bà ấy nhất định cũng rất yêu con, tựa như dĩ yêu Trình Tinh vậy.

Hừ, bà yêu nhất chỉ có ba ba. tiểu Hoắc Phi mặt đầy đầy cảm phẫn, bé con giận dữ khả ái như vậy sao có thể làm người lớn so đo, Ông nội của con nói, ba ba con một người đi trước, bà nhất định muốn đi theo, nói cái gì nếu phụ nữ không có sự nghiệp riêng của chính mình, thì không có thể đuổi kịp bước chân của người yêu, nhất định sẽ bị vứt bỏ. Hừ, phụ nữ hung hãn như thế cũng chỉ có ba con mới yêu bà!

Hoàng Nhược nghe vậy liền ngẩn ra, sau một lúc lâu phục hồi tinh thần lại, thì thào tự nói: Là như thế sao?

Hoắc Phi dùng lực gật đầu: Người lớn đều nói mẹ con là người phụ nữ mạnh mẽ, rất ít chuyện bà làm không được, hiện tại bà cùng ba ba con ai cũng không rời xa ai, lần trước ba con trở về còn nói, nếu không có mẹ con, công ty không biết loạn thành cái dạng gì. Tóm lại bọn họ đều không cần con, hừ.

Tuy rằng bộ dáng thở phì phì, nhưng trong mắt Hoắc Phi ô lưu tỏa sáng lại không có bất cứ một tia thâm oán, hai mắt còn thường thường vụng trộm nhìn Hoàng Nhược, xem cô phản ứng ra sao.

Hoàng Nhược mất nửa ngày mới hồi thần, lại hỏi Hoắc Phi: Tiểu Phi, mẹ con, còn nói cái gì không?

A? Hoắc Phi cố ý giả bộ khó hiểu, Nói cái gì ạ?

Hoàng Nhược bỗng nhiên bừng tỉnh, nhanh chóng cười cười giải thích: Không có gì, nhanh ăn cơm đi, dĩ chỉ là tùy tiện hỏi thôi.

À. Hoắc Phi cúi đầu ăn mấy ngụm cơm, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì ngẩng đầu nói, Đúng rồi, dĩ, con tối hôm qua gọi điện thoại cho mẹ con, bà biết con thường xuyên ở nhà hai người ăn cơm, nói có thể hai ngày này gọi điện thoại cho dĩ tự mình nói lời cảm tạ. Ai da, nếu hôm nay không nhắc tới mẹ con, con liền quên luôn chuyện này.

Hoàng Nhược hiển nhiên không nghĩ tới còn có người sẽ vì loại chuyện này cố ý gọi điện thoại nói lời cảm tạ, ngẩn ra mới gật đầu đáp: A, à, dĩ biết rồi, hai ngày này sẽ nhớ rõ tiếp điện thoại.

Hoắc Phi nhếch miệng cười, lúc này mới cúi đầu chính thức bắt đầu ăn cơm.

Trình Tinh vừa rồi còn đang tiếp tục cắn chân gà mở mắt thật to nhìn xem mẹ và Tiểu Phi, tuy rằng vẫn không nói gì, nhưng đem đối thoại của bọn họ một chữ cũng không bỏ sót nghe vào trong lòng.

Lúc này Hoắc Phi vì làm cho lão mẹ mình gọi cuộc điện thoại này, không biết đã đáp ứng bao nhiêu hiệp

ước không bình đẳng, không chỉ đem một đồng câu ‘con nhớ mẹ, con yêu mẹ, mẹ yêu dấu’ từng cái nói ra, còn đáp ứng người mẹ được tiện nghi còn khoe mã này sẽ tự viết một phong thư gửi qua.

Cũng là đầu tiên hướng lão mẹ chịu thua, Hoắc Phi mới biết được một đời này mẹ mình vì đi công tác cùng chồng đem con trai còn nhỏ nhần tâm ném ở nhà để lão nhân chiếu cố trên thực tế có bao nhiêu thương cậu. Hoắc Phi kể thừa tính tình quật cường của mẹ, bởi vì từ nhỏ đã bị cha mẹ bỏ xuống, một năm nhiều nhất chỉ có một lần mặt, đời trước cậu đối với cha mẹ rất nhiều câu oán hận thậm chí không muốn mở miệng gọi bọn họ một tiếng, cũng bởi vậy cùng cha mẹ thân sinh càng lúc càng xa, cuối cùng tại thời điểm ông nội ly thế, gần như đoạn tuyệt quan hệ.

Không có cha mẹ không yêu thương con, chỉ là phương thức yêu thương bất đồng. Từ khi trọng sinh đến nay, Hoắc Phi hiểu được rất nhiều chuyện.

Sở dĩ cầu lão mẹ gọi điện cho Hoàng Nhược, là sau khi Hoắc Phi suy nghĩ thật lâu mới nghĩ ra một biện pháp. Không thể không nói, mẹ Hoắc Phi chính là điển hình của một người phụ nữ thành công, không chỉ có sự nghiệp của chính mình cực ít ỷ lại vào người khác, có đôi khi sự nghiệp của chồng xuất hiện vấn đề gì, bà đều có thể giúp đỡ.

Hai thế hệ ở cùng một chỗ, Hoắc Phi nghe qua không ít sự tích của lão mẹ cậu, một câu nói ra phải làm người ta chặc chặc ca ngợi, trong đó cậu còn nhớ rõ một câu: Phụ nữ, không thể lấy sự yếu đuối để yêu cầu đàn ông bảo hộ, càng để lộ nhược điểm, càng khiến đàn ông thấy rõ cô kỳ thật thực dễ dàng bị khi dễ.

Phụ nữ hiểu rõ phụ nữ nhất, Hoắc Phi nghĩ, để lão mẹ cường đại của cậu đi khai giải mẹ Trình Tinh, làm cho cô từ tay nam nhân hoa tâm tìm được đường ra.

Quả nhiên là người trong nghề vừa ra tay đã biết có hay không, cũng không biết nữ cường nhân lão mẹ của Hoắc Phi kia nói gì khuyên giải Hoàng Nhược, hai người qua điện thoại người tới ta đi không tới nửa ngày liền thành bạn thân, Hoàng Nhược cũng dần dần ý thức được không danh không phận theo một người đàn ông hơn nửa cảnh dựa vào tiền hần nuôi sống tương lai có bao nhiêu đen tối, dần dần nhặt lên sách giáo khoa muốn tiếp tục con đường đại học lúc trước bởi vì có thai Trình Tinh mà bị bắt buộc tha.

Không chỉ như thế, được mẹ Hoắc Phi khuyên bảo, thêm Trình Tinh ban ngày đều ở trường học không cần người chiếu cố, Hoàng Nhược chủ động ra ngoài tìm kiếm công việc thích hợp cho mình, cuối cùng dưới sự trợ giúp của ông Hoắc, làm người thuyết minh tại phòng triển lãm tranh của một người bạn già của ông.

Khoản tiền lương công tác này tuy rằng không cao lắm, nhưng thời gian phù hợp, thuận tiện cho Hoàng Nhược về nhà chiếu cố con nhỏ, mà cũng phù hợp với chuyên môn lúc trước của Hoàng Nhược, có năng lực mở rộng tầm mắt, có thể nói là một công đôi việc.

Hoắc Phi cho tới bây giờ mới biết được mẹ cậu cư nhiên lợi hại như thế, hai ba cái công phu liền làm cho Hoàng Nhược thoát thai hoàn cốt, lúc trước gặp Hoàng Nhược sẽ cảm giác cô giống phụ nữ trong những vở kịch xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng có một cổ u buồn tàn mát, tuy nói Lâm Đại Ngọc nhu nhược khiến đàn ông thương tiếc, nhưng xem bộ dáng sâu mi khổ kiếm lâu ai không phiền lòng a.

Có lẽ là hiện tại có mục tiêu theo đuổi, trên mặt Hoàng Nhược bắt đầu có sự tự tin, tươi cười so với trước đây cũng chân thật hơn, mỗi ngày bận rộn, nhưng thời gian vui vẻ càng ngày càng nhiều hơn trước.

Trong quá trình lần lượt cùng mẹ nói chuyện điện thoại, Hoắc Phi mới dần dần từ miệng bà moi ra một ít chân tướng, nguyên lai Hoàng Nhược vừa lên đại học thì gặp ba ba Trình Tinh, hấn liếc mắt một cái liền thích Hoàng Nhược tú lệ dịu dàng, vì theo đuổi cô quả thực là hao hết tâm tư, có thể nói là dùng tất cả những chiêu trò có thể chọc cho phụ nữ vui vẻ trong lịch sử. Mà khi đó Hoàng Nhược vẫn là cô sinh viên trẻ sinh hoạt khuôn khổ, căn bản không thể chống đỡ được các loại thủ đoạn theo đuổi của đàn ông thành thực, rất nhanh liền lún sâu.

Lúc ấy người đàn ông này nói với Hoàng Nhược hẳn đã ly hôn với vợ, Hoàng Nhược hoàn toàn lâm vào tình yêu liên tin tưởng, mãi cho đến lúc sắp sinh tiểu Trình Tinh, cô mới biết được chân tướng, cũng mới hiểu rõ vì cái gì muốn cùng người đàn ông này đi đăng ký luôn gặp phải những lí do thoái thác.

Bất quá lúc này Hoàng Nhược vẫn còn ngốc, vẫn tin tưởng lời nói dối của người đàn ông này, vì sinh con trai, cô buông tha cho học nghiệp của mình, đến khi cha mẹ biết chuyện này, nhiều lần khuyên bảo, cô cũng không chịu cùng người đàn ông đó đoạn tuyệt qua lại, cuối cùng giận dữ cùng cô thoát ly quan hệ.

Sau đó là chuyện Hoắc Phi nhìn thấy, Hoàng Nhược sinh hạ Trình Tinh không bao lâu vợ của người đàn ông đó tìm tới cửa, thế là Trình Tinh hơn một tháng không ngừng chuyển nơi ở, thời gian dài nhất từng trụ lại cũng chỉ nửa năm.

Không biết là trong lần trò chuyện nào, mẹ Hoắc Phi trong điện thoại bỗng nhiên nói: Kỳ thật không có người phụ nữ nào là chân chính ngu ngốc, phụ nữ chỉ là không thể thừa nhận lựa chọn vứt bỏ hết thấy lại đổi lấy kết quả như thế, một lần nữa tự lừa gạt chính mình mọi chuyện cuối cùng sẽ tốt lên. Hoàng Nhược cũng không ngốc, cô chỉ là nhất thời không thể nhảy ra khỏi ma chú mà thôi.

Những lời này mẹ Hoắc Phi cũng không phải nói cho con trai nghe, bà không nghĩ con trai mới bảy tám tuổi nghe hiểu được, kỳ thật đây giống như là đang lầm bầm lầu bầu, như là một cái kết luận hay phát biểu thôi.

Nhưng mà Hoắc Phi lại nghe, cũng có chút kinh ngạc, cậu nghĩ, cũng không chỉ phụ nữ mới như vậy, đây có lẽ là tính chung của nhân loại, bởi vì cậu cũng từng vứt bỏ hết thấy lựa chọn một chuyện, cũng bởi vẫn quá tin, cho đến tan xương nát thịt.

Sau khi chuyện của mẹ Trình Tinh có chuyển biến, Hoắc Phi thở dài nhẹ nhõm một hơi tiếp tục ngắm đến mục tiêu, kiếm tiền!

Nếu là xuyên việt hoặc trọng sinh đến tương lai thì không nói, nhưng xuyên việt đến quá khứ, đây là một mỏ vàng a.

Dãy số sẽ trùng số số độc đắc, thị trường chứng khoán ở đâu sẽ thay đổi rất nhanh, thời gian nào phát sinh sự kiện trọng đại, vân vân... Hoắc Phi đều so với người khác biết sớm xuống tay giành trước, phải không ngừng kiếm tiền, còn không phải chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Nhưng với Hoắc Phi trước mắt mà nói, kiếm tiền thực không phải chuyện dễ dàng.

Sống qua một đời cậu đối với xổ số hoàn toàn không hứng thú, càng miễn bàn đến việc nhó dây số trúng thưởng. Cổ phiếu tuy rằng có chơi, nhưng cũng giới hạn trong tính chất nổi hứng vô giúp vui, theo vài cái hồ bằng cầu hữu mua xong liền bán, đến sau thật sự lỗ không dậy nổi đơn giản liền ngừng đổi sang ngoạn cái khác. Một đời này Hoắc Phi cảm giác mình thực không có cái bản lĩnh chơi cổ phiếu cộng thêm sợ lỗ tiền thì không cách nào thu xếp được. Cuối cùng sự kiện trọng đại, Hoắc Phi vắt hết óc sàng chọn ra vài chuyện tương quan đến thiết thân ích lợi chính mình, trải qua do dự, vẫn là xác định một nghề an toàn nhất nhiều tiền nhất bắt động sản.

Này chỉ sợ mười mấy năm sau sẽ làm cho người khác nghiến răng nghiến lợi biết vậy chẳng làm công nghiệp, ngay cả Hoắc Phi, câu cửa miệng lúc đó cũng là nếu lão tử sớm biết rằng phòng ở điền sản có thể bán đắt như thế, đập nổi bán sắt cũng muốn mua mà tích trữ!

Nói tích trữ thì đơn giản, nhưng trở lại hai mươi năm trước sẽ rất nhiều người rút lui, cũng vì một sự kiện đầu đầu không thôi, đó chính là tiền vốn.

Giá cả lúc này tuy nói so với hơn mười năm sau tiện nghi đến làm người rơi lệ đầy mặt, nhưng thu nhập cũng so hơn mười năm sau ít hơn.

Một đứa trẻ ở hai mươi đuôi tay liền có đến trăm tệ tiêu vặt, tiền tiêu vặt hiện tại của Hoắc Phi mỗi ngày đều khiến cậu khóc không ra nước mắt.

Hiện tại một khối đất tiện nghi nhất ở ngoại ô thành phố cũng năm sáu vạn, nếu như cậu một ngày tích cóp một tệ, tính toán sơ cũng phải tích cóp trên 150 năm a, trở lại quá khứ cậu thật sự áp lực rất lớn!

Lại nói, kỳ thật Hoắc Phi trọng sinh đối với tiền không có ham thích cùng cố chấp như kiếp trước, sống một đời không từ thủ đoạn kiếm tiền là vì vùng tiền như rác tiêu xài xa hoa, hai là vì một mục tiêu khác, vì đuổi theo cái tôi cùng người ngang nhau, không để bị kẻ khác khinh thường.

Trở về kiếp này, Hoắc Phi biết thân tình mới là trân quý nhất là bảo vật vô giá, còn tiền, đương nhiên không thể không có, nhưng là không thể cưỡng cầu.

Sở dĩ muốn kiếm tiền, kỳ thật cũng là vì để có năng lực bảo hộ Chu Trình Tinh.

Nói như thế có chút tàn khốc, nhưng dù sao cũng là sự thật, đó là một xã hội dùng tiền nói chuyện.

Vì Chu Trình Tinh vĩnh viễn không được người cha kia thừa nhận, vì một đời Chu Trình Tinh chỉ có thể sống hèn mọn ở xã hội vì sinh hoạt đau khổ giãy dụa, dù sinh hoạt gian nan như thế nhưng chưa bao giờ mở miệng cầu xin cậu giúp đỡ ngược lại lúc cậu lâm vào tuyệt cảnh thì Chu Trình Tinh lại xuất hiện, Hoắc Phi muốn y có một cuộc sống tốt đẹp.

Nghĩ hết các loại biện pháp, tiền tích góp của Hoắc Phi vẫn ít đến đáng thương, nghĩ đến mục tiêu to lớn của mình, thế là mỗi ngày Hoắc Phi sẽ vì mình mới dành dụm được mấy trăm tệ mà ai thanh thở dài.

Tiểu Phi, cậu muốn mua cái gì hả?

Thấy cậu mỗi ngày đều ôm hộp tiền thở dài, không thể trách Chu Trình Tinh lại nghĩ như vậy.

Mà Hoắc Phi vừa nghe lời này của y, cả người càng như là khí cầu xẹp xuống: Aizz, cũng không biết khi nào mới đủ tiền, rất xa xôi. trên đời bi thương nhất chính là bạn rõ ràng biết làm thế nào có thể phát đại tài, nhưng lại không có tiền vốn! Ai nói xuyên việt trọng sinh liền nhất định có thành tựu bá nghiệp vững chắc làm mưa làm gió nghiêng mắt nhìn thiên hạ, đều con mẹ nó là lừa gạt thế nhân vô tri!

Chu Trình Tinh đến trước mặt cậu, tròn mắt vừa đen vừa tròn nhìn cậu không buông: Tiểu Phi, cậu muốn cái gì?

Aizz. Hoắc Phi ôm hộp tiền ngã vào trên giường, Nhắc tới việc này tâm của tớ liền thấy lạnh.

Rốt cuộc là cái gì vậy?

Hoắc Phi đưa lưng về y vô lực phát phát tay: Có nói cậu cũng không hiểu.

Chu Trình Tinh trèo lên giường, tay chống cằm nhìn cậu, Cậu không nói thì sao biết tớ không hiểu.

Hoắc Phi vẫn lâm vào suy nghĩ sâu xa, hoàn toàn không nghe rõ lời y nói, sờ cằm lẩm bầm lâu bầu: Nếu thật sự không được, chỉ có thể mở miệng mượn tiền mẹ. đây cũng không phải là số tiền nhỏ, mình dù sao vẫn là con nít chưa đến chín tuổi, bà mẹ giáo hoạt kia của cậu sẽ cho sao?

Tiểu Phi! thấy cậu không để ý tới mình, Chu Trình Tinh nhất thời mất hứng, lay lay cậu.

Y nháo như vậy Hoắc Phi đang ra sức suy nghĩ cũng nhanh bị hoảng đi ra ngoài, hoàn toàn không thể suy nghĩ tiếp, đành ngồi dậy, ôm hộp tiền nhìn Trình Tinh trong chốc lát, hỏi: Cậu thật muốn biết?

Ừm! Chu Trình Tinh gật đầu thật mạnh.

Được rồi, ngày mai tớ dẫn cậu đi xem.

Ngày hôm sau Hoắc Phi quả thực mang Chu Trình Tinh lên xe bus hướng một mảnh đất đi đến.

Mảnh đất này nằm ở ngoại ô thành phố mọc đầy cỏ dại qua mười năm nữa sẽ bị khai phá, dần dần trở

thành thành thị phồn hoa nhất, lúc trước Hoắc Phi vụng trộm đi ra dạo vài vòng, liếc mắt một cái liền nhìn trúng nơi này, đáng tiếc, hiện tại Hoắc Phi chỉ có thể đối với nơi tương lai sẽ trở thành lầu cao vạn tượng này không biết làm gì.

Mà hai nhóc con chuyển ba trạm xe bus, lúc đi bộ gần một km xa xôi đuổi tới nơi này, nhìn một mảnh đất hoang, Hoắc Phi lại là một trận thở dài thở ngắn, một bên Trình Tinh nhìn chung quanh, nửa ngày mới ngốc hồ hồ hỏi: Tiểu Phi, cậu nói muốn mua gì đó ở đâu vậy?

Chính là ở ngay trước mắt cậu.

Hả? Nơi này? Chu Trình Tinh mê mang nhìn một mảng cỏ dại trước mắt.

Tớ muốn mua chính là này Hoắc Phi hai tay dùng lực vươn hai tay thành hình cung, thanh âm cũng kéo dài theo, Mảnh đất này, chính là một mảnh to như thế.

Mua? trong mắt Trình Tinh càng thêm hoang mang, y không hiểu lắm vì sao đất cũng có thể mua bán, hơn nữa mua rồi để làm gì.

Đúng vậy, mua đất. Hoắc Phi gật đầu, đi đến bên người y chỉ mảnh đất trống, Tựa như chúng ta chơi trong hố cát, đầu tiên cần phải có một chỗ trống đúng không? Nếu có mảnh đất đủ lớn, có thể ở trên xây phòng ở xây biệt thự xây công viên. Mà hiện tại đất này đều là của người khác, muốn có được cũng chỉ có thể dùng tiền mua.

Một khoảng trống như vậy, phỏng chừng là của nhà nước, trước mắt khẳng định không có bất cứ quy hoạch, muốn mua bán hẳn là không cần bao nhiêu tiền. Nhưng trước mắt Hoắc Phi cũng không chi trả nổi, xem một lần cũng liên buồn bực một lần.

Chu Trình Tinh nghe vậy cái hiểu cái không: Tiểu Phi là muốn mua xây phòng ở?

Ừ. cũng không đúng nghĩ là sẽ xây, mua là muốn cho thuê ngoài ra đợi đến khi giá trị tăng lên lại bán, nếu không cho thuê lại không muốn để mảnh đất này trống không, kỳ thật chính mình khai hoang trồng cây công nghiệp lập nông trang cũng không sai. Nghĩ như thế, Hoắc Phi lại hào khí vạn trượng nói với Trình Tinh, Trình Tinh, nếu thực mua được, cậu nói ở trên lập nông trang có được không? Phải có rất nhiều cây xanh quay chung quanh, muốn ăn cái gì, thích cái gì thì nuôi cái đó, còn xây ôn tuyền, một mỗi liền đi vào bơi bơi, nhâm chán liền dùng đủ loại đồ ăn uy uy gà, sau đó mở cửa buôn bán, một bên ngồi đếm tiền một bên còn có thể hưởng thụ, oa, thật tốt quá.

Thuận theo phương hướng ngón tay Hoắc Phi, nghe cậu vừa nói, tựa hồ trước mắt mọc lên một gốc cây đại thụ rậm rạp, trên cây có đầy trái chín mọng đỏ ửng, trên đất gà cùng trâu dê thành đàn, rau từng luống từng luống, tại một gian phòng ở giản dị mặt sau có một cái nhiệt khí ôn tuyền, hai bé con cười tủm tỉm ngâm mình ở bên trong.....

Đây có lẽ chính là thể ngoại thể đào nguyên đi?

Bất quá, gửi ngân hàng chỉ hơn một trăm tệ mòng của Hoắc Phi còn xa thật xa.

Từ đấy về sau Chu Trình Tinh luôn luôn đối với tiền tài không có khái niệm bỗng nhiên đối với tiền cố chấp làm Hoàng Nhược cảm thấy khó hiểu, vừa hỏi y liền nói con sau này đưa cho Tiểu Phi mua đất xây phòng ở, Hoàng Nhược chỉ nghĩ y là trẻ con nói đùa cười nói một câu vậy con phải cố gắng kiếm tiền nhiều hơn liền không đề cập tới nữa, không nghĩ đến Chu Trình Tinh lại trịnh trọng ghi tạc trong lòng.

Nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy không nên để thời cơ tại trước mắt vượt mặt Hoắc Phi cuối cùng nhịn không được mở miệng vay tiền mẹ, lúc đầu còn cho là con trai ngại tiền tiêu vặt không đủ mẹ Hoắc liền đáp ứng, kết quả cậu một lần mở miệng chính là mười vạn, làm người phụ nữ cường thế mặt không đổi sắc băng vu như Thái Sơn này chấn kinh không nói được gì.

Bây giờ là thời kì mỗi người đều cầu tiền vạn là quá lớn rồi, mười vạn tệ có thể xem như con số người thường mấy đời liên tưởng cũng không dám tưởng.

Bên kia điện thoại mẹ Hoắc lâm vào trầm mặc, Hoắc Phi đang muốn đem các loại lý do từ lúc trong bụng nghĩ tốt nói ra, liền nghe lão mẹ lên tiếng nói: Con trai, bất luận con lấy lý do gì mở miệng hỏi mẹ muốn số tiền này, đừng nói mẹ không có, mẹ có cũng không khả năng cho con.

Hoắc Phi còn không kịp thất vọng, lại nghe bà nói: Tiểu Phi, có lẽ con thật sự thực cần số tiền này, nhưng con có nghĩ tới lấy tuổi hiện tại của con cầm số tiền này con thật sự có thể đạt được mục đích của mình hay không? Hoắc Phi nhất thời nghẹn lời, thật sự không thể, đừng nói người khác không thể tin cậu một đứa trẻ tám chín tuổi có thể có nhiều tiền như thế, cho dù tin tưởng cũng sẽ không có bất cứ một người sẽ cùng cậu hợp tác, bởi vì còn chưa trưởng thành cần người giám hộ không có đủ thân phận để đặt chân tại xã hội, bất luận làm chuyện gì đều cần có người lớn ra mặt, đến cuối cùng cậu vẫn là gây phiền toái cho người nhà.

Tiểu Phi, con còn nhỏ, nhưng nhỏ không có nghĩa là bất lực, mà thuyết minh cho con có đầy đủ thời gian đi học tập để ứng đối các loại vấn đề. Có thể sử dụng tiền giải quyết phiền toái không phải phiền toái chân chính, có lẽ con hiện tại cần không phải dùng tiền đi giải quyết vấn đề, mà là cố gắng cải thiện bản thân nhiều hơn. Đường đi nhiều như ở Roma, con sẽ tìm đến biện pháp giải quyết càng thích hợp, nhớ kỹ, đi qua đường tắt thành công sẽ bỏ con mà đi.

Mẹ Hoắc vừa cúp điện thoại lại lập tức gọi cho ông Hoắc còn ở trường học, hỏi gần đây Hoắc Phi có phải gặp phiền toái gì không, sao lại mở miệng liền hỏi bà vay tiền.

Nghe vậy ông Hoắc nhíu mày, nói không hề nghe nói Tiểu Phi có gặp phiền toái, một lần mở miệng liền mười vạn, có phải ở trong trường học cùng bạn bè làm chuyện gì xấu hay không? Cuối cùng thở dài nói hai người thường xuyên bên ngoài công tác, ông một lão già làm sao chiếu cố chu đáo, con thật sự lo lắng con trai thì tự mình trở về quản giáo.

Vốn chỉ là không yên lòng gọi điện thoại vừa hỏi, kết quả bị giáo huấn ngược lại, mẹ Hoắc bắt mãi cúp điện thoại, càng nghĩ, cũng hiểu được tám phần là con trai ở trường học cùng bạn học nghỉ bậy, mới có thể dõ mở miệng hỏi vay tiền bà. Nghĩ đến đây, bất đắc dĩ cười cười, mười vạn tệ, phỏng chừng con trai vừa tròn tám tuổi mười vạn tệ có thể có mấy số 0 còn không biết.

Mà sau chuyện này, Hoắc Phi tuy không nói hoàn toàn đánh mất tính toán tích trữ tiền, nhưng cũng chỉ tạm thời tiêu diệt đi chút nhiệt huyết này, ôm lấy hộp tiền chỉ có hai trăm tệ đau khổ tự hỏi biện pháp càng nhanh khiến tiền sinh tiền.

Cuối cùng mẹ Hoắc bởi vì áy náy không có làm tròn trách nhiệm làm mẹ sau khi cùng chồng hợp kế cho con trai một ngàn tệ tuy không thể giải quyết hẳn vấn đề, nhưng có còn hơn không, khoản tiền này đối người bình thường mà nói đã gọi là số tiền lớn, Hoắc Phi thật đúng là nghĩ tới phải làm cái gì đó.

5. Chương 4

Thoảng chốc đã qua sáu năm, hai bé con năm đó đã trở thành những tên nhóc, đối với bọn họ việc lên cấp hai mà nói, sinh hoạt không còn nhàn nhã như tiểu học, nhưng dần dần trở nên phấn khích hơn nhiều.

Hoắc Phi vốn đối với đại hội thể dục thể thao hai năm một lần của học sinh trung học không có hứng thú gì, nhưng vừa nghe nói chỉ cần thi đấu có thứ hạng là có thể đạt được tiền thưởng, hai mắt tức khắc phát sáng.

Chu Trình Tinh dở khóc dở cười: Tiểu Phi, cậu thật sự là bị tiền làm mờ mắt rồi, cho dù được hạng nhất, tiền thưởng cũng bất quá chỉ một trăm tệ mà thôi.

Hoắc Phi vẫn lòng tràn đầy chờ mong như cũ: Con muỗi dù nhỏ cũng là thịt.

Chu Trình Tinh không có biện pháp dứt khoát hỏi: Vậy cậu muốn tham gia hạng mục nào?

Đến chỗ báo danh nghiêm túc nghiên cứu một lúc, Hoắc Phi sờ cằm mặt suy nghĩ sâu xa: Tham gia hạng mục càng nhiều cơ hội lấy phần thưởng càng cao, còn nữa, trận đấu khó khăn càng cao, người cạnh tranh khẳng định cũng ít.

Này này! Chu Trình Tinh chặn lại giấy báo danh trong tay cậu, Vì một trăm tệ này cậu thật không muốn sống nữa! Cậu thật sự muốn có tiền tố cho cậu.

Hoắc Phi cắt một tiếng, đứng dậy đoạt lại giấy báo danh.

Tiền của cậu còn không phải là tiền của tớ. Chỉ là so sánh khoa trương mà thôi, cho dù tớ muốn tham gia toàn bộ cũng không có khả năng, một người chỉ được tham gia nhiều nhất ba hạng mục.

Cầm bút bi, Hoắc Phi trực tiếp ghi tên vào chạy ba ngàn mét, bóng ném và đánh cầu, đang còn do dự thì bị Chu Trình Tinh dè lại tay cầm bút.

Sao vậy? Hoắc Phi nhướn mày nhìn y.

Chọn chạy tiếp sức bốn trăm mét.

A?

Chu Trình Tinh cười hắc hắc: Trận đấu này hai chúng ta có thể đồng thời lên sân, hai chúng ta ra tay trận đấu này còn không nắm chắc thắng lợi lấy được tiền thưởng sao?

Hoắc Phi hiểu ra, một quyền đánh vào vai y: Thằng nhóc cậu, đầu óc xoay chuyển rất nhanh a! nói xong không cần nghĩ ngợi tại ô tiếp sức điền vào, cười như kẻ trộm, tựa hồ thắng lợi đã ở trước mắt.

Mấy năm nay Hoắc Phi cùng Chu Trình Tinh rèn luyện thân thể không ít, thể trạng không thể so với vận động viên chuyên nghiệp, nhưng so với bạn cùng lứa tuổi tốt hơn không chỉ là một hai điểm, lại thêm cho tới nay bọn họ như hình với bóng thân mật khăng khít, quan hệ tốt như anh em sinh đôi, chỉ sợ ngay cả cha mẹ ruột cũng không thể tách con mình ra khỏi đối phương, lấy sự phối hợp ăn ý của bọn họ, chuyện lấy được tiền thưởng xác thực không phải việc gì khó.

Tuy nói Chu Trình Tinh không tán thành Hoắc Phi vì một trăm tệ mà một chết đi sống lại, nhưng vì thỏa mãn tâm nguyện của cậu, mặt khác chính y cũng tham gia hai hạng mục khác, nhảy cao cùng bơi lội.

Oa, bơi lội a. vừa thấy y chọn cái này, Hoắc Phi không khỏi đứng lên. Bơi lội là nỗi đau trong lòng cậu, chính là năm thứ hai tiểu học khi cậu cùng Trình Tinh đi học bơi. Hoắc Phi kiếp trước là vịt lên cạn, cho nên cùng Chu Trình Tinh xem như cùng hàng bắt đầu, nhưng cũng không biết có phải do thiên phú hay không, Trình Tinh đã là đối tượng mà đội bơi lội của trường một lòng muốn mượn sức, mà cậu vẫn ở giai đoạn bơi chớ tại chỗ, khoảng cách xa nhất bơi được là nửa mét.

Hoắc Phi vụng trộm che mặt, cậu mới sẽ không nói với người khác trên thực tế cậu so với Trình Tinh sống lâu hơn hai mươi bảy năm!

Nhìn cậu mặt đầy buồn bực, Chu Trình Tinh cười tủm tỉm ôm chặt bờ vai của cậu, như hai anh em dựa vào nhau: Không sao đâu, Tiểu Phi bơi không tốt còn có tớ bên cạnh mà, nếu cậu thực rơi xuống sông tớ nhất định nhảy xuống cứu cậu!

Hoắc Phi một cước đem y đá văng ra: Lăn, cậu mới rơi xuống sông, cả nhà cậu đều rơi xuống sông!

Nói một câu như thế, cứ như là làm nũng, sẽ không khiến người chán ghét.

Hoắc Phi gương nanh múa vuốt tâm tâm niệm niệm phải lấy phần thưởng đại hội thể dục thể thao Một trăm tệ. , ông trời bị cậu niệm đến lỗ tai kết kén, cảm giác thăng nhóc này thật sự nói nhiều quá, thế là, cậu bị bệnh

Hoắc Phi đứng đón gió ở chỗ cao, thanh âm bị phản hướng trần nhà thở dài: Đau họng không phải bệnh, nhưng khi đau thật muốn lấy mạng người mà!

Chu Trình Tinh trước mặt bao người, trầm mặc kéo cậu xuống chỗ ngồi, tận tình khuyên bảo: Đừng ở gần điều hòa nói mát, bệnh tình nặng thêm thì làm sao, còn cổ họng cậu không phải rất đau sao, nói ít lại đi.

Thế là Hoắc Phi không nói, đổi lại dùng hai mắt đắm lệ nhìn y không buông. Nửa phút sau Chu Trình Tinh đầu hàng, y đỡ trán nói: Tổ thật không phải chê cậu nói nhiều. ngại mất mặt cái gì, y mới không thêm nói ra, sẽ bị ấn đầu vào bồn cầu a!

Hoắc Phi ghé vào trên bờ vai của y, khóc đến đứt từng khúc ruột: Một trăm tệ của tớ.....

Chu Trình Tinh khoe miệng run rẩy, vẫn là một tiếng an ủi: Không có việc gì, cách trận đấu còn nửa tháng, đi khám bác sĩ rồi uống thuốc sẽ nhanh khỏi thôi.

Hoắc Phi đột nhiên ngẩng đầu, khát vọng trong mắt có thể phát ra ánh sáng làm quần chúng vây xem phải thay mắt hợp kim: Trình Tinh, chúng ta về nhà đi, yết hầu của tớ không đau nữa rồi.

Chu Trình Tinh lại bất đắc dĩ đỡ trán: Tiểu Phi, khám bác sĩ cũng không tốn bao nhiêu tiền.

Nhưng là.....

Cậu ngẫm lại, có lẽ xem bệnh uống thuốc chỉ cần hơn mười tệ, nếu cậu bệnh mà bỏ qua trận đấu liên khẳng định tổn thất một trăm tệ, đáng sao?

Hoắc Phi bỗng dừng cúi đầu bấm đốt ngón tay tính, nửa ngày ngẩng đầu, nào còn có mây đen lúc này bộ dáng cười đến dương quang chiếu khắp nơi.

Sau khi ngồi đợi nửa ngày thật vất vả kêu đến số của cậu, bác sĩ lớn tuổi râu bạc tóc trắng mặt mũi hiền lành triệt để kiểm tra, trầm trọng chụp bả vai Hoắc Phi: Aizz, cậu trai trẻ.....

Chu Trình Tinh trái tim nảy lên run giọng: Bác sĩ, cậu ấy.....

Tầng tầng thở dài, Aizz!

Hoắc Phi có chút ngồi không yên, ù tai vô cùng: Bệnh nan y? Ung thư cổ họng? Trọng sinh một lần chẳng lẽ bị thương như thế?

Được rồi, được rồi a, chàng trai trẻ, cậu là đến tuổi Nhớ lại thời điểm năm đó bác bề giọng, cũng là mười lăm tuổi a, nhân sinh thật mau, nháy mắt ta đã thành lão già sắp vào quan tài

Thời kì bể giọng?

Hai cậu thanh niên vô hạn trầm mặc.

Ai uy, lão nhân gia người nhớ lại năm tháng thanh xuân vừa đi không còn trở lại có thể dừng làm ra biểu tình Người bị bệnh nan y hay không, hơn nữa không phải ngay lúc khám xong cho cậu chuẩn bị tuyên bố kết quả!

Hoắc Phi hai mắt bốc hỏa, Chu Trình Tinh nhin không được nghiêng mặt đi: Tiểu Phi cậu nhất định phải nhin xuống không thể bạo lực như thế, nếu cậu nhất định phải bóp chết ông ấy, tớ vì bạn bè sẽ cung cấp dây thừng.

Chu Trình Tinh nhờ mẹ nấu canh đường phèn tuyết lê cho cậu, liên tục ăn năm sáu ngày, yết hầu không còn đau, nhưng thanh âm vẫn như tiếng vịt cồ.

Hoắc Phi thực lo lắng, nếu tiếng nói này là vĩnh viễn, vậy đời này cậu làm sao dám mở miệng nói chuyện? Cái giọng vịt đực này, đừng nói có khó nghe bao nhiêu, mở miệng liền không ngăn được có người vụng trộm bật cười, tâm cậu yếu ớt thủy tinh làm sao chịu nổi chứ!

Liều mạng nhớ lại thời kì bể giọng đời trước của cậu là như thế nào? Kết quả nhớ lại là không giống đời này vừa lâu vừa khó chịu, ngắn ngủn một tuần liền qua, điểm duy nhất giống nhau chính là Chu Trình Tinh mỗi ngày đều đem canh đường phèn tuyết lê cho cậu.

Hoắc Phi bên này chính u buồn, Chu Trình Tinh đẩy cửa ra, mang theo một phích cách nhiệt tự ngồi vào trước mặt cậu.

Lại là canh đường phèn tuyết lê? Hoắc Phi vô lực úp sấp trên bàn, liên tục ăn một tuần, thịt rồng cũng có thể ăn ra vị của khúc củi.

Cậu mở miệng nói chuyện liền buồn bực, tiếng nói khó này nghe đến ngay cả dì Liêu nhìn cậu lớn lên cũng là biểu tình nhăn cười đầy mặt, cậu làm cái gì đều không dậy nổi hứng thú.

Aizz, đây là phiền não tuổi mới lớn sao? Thời kỳ trưởng thành của một lão nam nhân hơn ba mươi tuổi?

Hoắc Phi tiếp tục sầu mi khổ kiếm, Chu Trình Tinh mở nắp đậy ra, khói bay nghi ngút.

Không phải, canh đường phèn tuyết lê ăn lâu như thế cũng không hiệu quả, cho nên tớ đặt biệt đi phụ cận tìm một lão trung y rất có danh tiếng kê phương thuốc, tuy rằng kê mạch môn trà, nhưng bên trong còn bổ thêm không ít trung dược tốt cho cổ họng.

Trung dược? Hoắc Phi mày nhăn đến có thể kết thành một tử kết.

Một chút cũng không đáng. Chu Trình Tinh lập tức liền biết cậu suy nghĩ cái gì, Tổ ném rồi, là ngọt.

Trung dược có thể ngọt sao?

Thấy cậu không tin, Chu Trình Tinh cười đồ ra một chút: Cậu ngửi thử xem.

Mang tâm tính hoài nghi để sát vào vừa ngửi thấy, Hoắc Phi có điểm ngoài ý muốn nhìn Trình Tinh: Ngửi mùi tuyệt không đáng.

Yên tâm đi, tổ ném qua rồi, ăn cũng không đáng.

Cậu thực thử qua? Hoắc Phi không phải không tin y, chỉ là đối với trung dược nhận thức thâm căn cố đế, không có cách nào dễ dàng tin tưởng.

Tổ tự tay ngao đương nhiên phải ném qua hương vị trước, không thì sao biết có ngao hồng hay không. Trình Tinh đổ một bát đầy, hai tay nâng lên đưa đến trước mặt cậu, Nhanh ăn đi, nghe nói phương thuốc này rất hữu hiệu.

Cậu ngao? nghe y nói như thế, Hoắc Phi có điểm ngoài ý muốn, Cậu học nấu ăn khi nào?

Ngao dược mà thôi có cái gì khó, ban ngày mẹ tổ không ở nhà tổ chỉ có thể tự mình động thủ. Chu Trình Tinh cười tủm tỉm, thúc giục cậu nhanh thừa dịp còn nóng uống đi.

Hoắc Phi dừng một chút, rồi mới trước thúc giục của y dùng cái mũi ngửi hương vị chất lỏng trung dược trong bát, cảm giác xác thực không có mùi đáng chất của trung dược, rồi mới dùng đầu lưỡi cẩn thận liếm thử một ít vào miệng, ánh mắt bỗng nhiên phát sáng: Thật sự không đáng! phóng tâm mà một hơi rầm rầm uống hết vào bụng.

Nước dược ấm hồ hồ tiến hết vào trong bụng, cả người đều thư sướng phẳng phất như được tái sinh, Hoắc Phi vỗ vỗ vai Trình Tinh, cười hì hì nói: Anh em tốt, chờ cậu bể giọng, ca cũng ngao dược cho cậu uống!

Chu Trình Tinh liên ánh mắt đều cười mị mị, mặt đầy chờ mong: Tổ nghĩ Tiểu Phi ngao nhất định uống ngon hơn tổ ngao.

Hoắc Phi bị y nhìn có điểm ngượng ngùng, Hì hì.

Liếc mắt nhìn thời gian một cái cảm thấy không sai biệt lắm, liền từ trên ghế trên đứng lên: Được rồi, dọn dẹp một chút, chúng ta đến trường học đi luyện tập, chỉ còn năm ngày sẽ đến trận đấu.

Thanh âm khó nghe vẫn khó nghe, tiền vẫn là muốn lấy!

Ừ, được.

Toàn bộ vườn trường lớn như thế, vì trận đấu vào cuối tuần học sinh đến trường học tiến hành huấn luyện khiến cho toàn bộ trường học thoát nhìn so ngày thường còn náo nhiệt hơn một ít.

Người tham gia thi chạy tương đối nhiều, bất quá đa số là chạy nhanh trăm mét cùng một ít chạy nhanh tiếp sức, nhưng cũng đủ chân nhồi vào toàn bộ đường chạy, Hoắc Phi đừng nói đến đường băng chạy vài vòng, chỉ đứng ở bên cạnh đã cảm giác chen chúc.

Hừ, bình thường đường chạy không có ai đến nổi mốc đây, hôm nay muốn chạy còn phải xếp hàng. Hoắc Phi chán đến chết ghé vào rào chắn nhìn đường băng chật ních các đạo nhân mã.

Tiểu Phi, vậy chúng ta đứng chờ? như mọi khi, Chu Trình Tinh cùng cậu luôn như hình với bóng, hiện tại cùng cậu khoảng cách không sai biệt đến một cái đầu. Chẳng qua Chu Trình Tinh không giống cậu nhu nhược đứng chỗ nào đều dựa vào như vậy, mà là hai tay cầm lan can hơi hơi nghiêng thân trên tựa trên rào chắn, nhàn nhã tự đắc đứng, đa số tầm mắt dừng lại tại trên thân người.

Úm..... Hoắc Phi gãi gãi khuôn mặt tự hỏi.

Nếu không thì chúng ta đi xem xét cửa hàng, gần đây bận rộn huấn luyện cũng chưa đi xem qua, có thể thu thập không ít thứ tốt. Chu Trình Tinh thấy cậu nhất thời nghĩ không ra ý kiến gì hay, liền đề nghị nói.

Cửa hàng mà y nói tới, kỳ thật chính là y cùng Hoắc Phi hợp lại mở một cửa hàng cất chứa đồ cổ, mới mở không đến hai năm.

Hoắc Phi lúc trước được cha mẹ cho một ngàn tệ, nhìn phong thư bỗng nhiên nghĩ đến trọng điểm kỳ thật chính là sưu tập tem. Thu thập tem quý hiếm bán lại cho những người hiểu biết hoặc cho những người yêu tem.

Không thể không nói, đây cũng là một trò lừa bịp kiếm tiền ở đời trước của Hoắc Phi. Lúc đầu là cùng bạn nhậu ăn chơi đàn ông ***, sau đó nghe nói có không ít người thông qua bán tem một đêm làm giàu, cậu nhất thời có hưng trí cẩn thận hỏi thăm, mới biết được là giống như mua đồ cổ, tem vừa mỏng vừa nhỏ lại trên quý đến mức có thể vô giá. Điển hình nhất chính là năm 1878 bắt đầu phát hành đại long tem vạn năm mới có phiếu phỏng theo, coi như là vô giá.

Những năm 90 từng nổi dậy phong trào sưu tập tem, là nguyên nhân giá tem không quá hai năm một đường rớt xuống, nhưng ở thế kỷ hai mươi trên sàn đấu giá, tem quý hiếm giá bán ra không hề nhỏ, có thể thấy được tem quý hiếm vẫn rất có thị trường.

Hiểu được chuyện này, Hoắc Phi và vài người cùng nhau thương lượng, thông qua tìm người chế tạo tem giả bán cho người khác ý đồ vơ vét của cải, cuối cùng kế hoạch do có người can thiệp mà thất bại, nhưng ít nhiều hiểu rõ tem ở thời điểm nào thì có giá nào, lại ở thời điểm nào giá cả bạo tăng.

Sau khi trọng sinh cải tà quy chính Hoắc Phi sẽ không lại có tâm làm loại sự tình này, nhưng bởi vì có tin tức này, đối với mua bán tem, cậu so người khác hơn một phần tiên cơ.

Tiền hết tất cả tiền để dành cậu nhớ rõ có năng lực mua được tem, chờ một đoạn thời gian giá hơi có tốc độ tăng thông qua thị trường giao dịch bán ra tem cậu cho rằng giá trị không phải rất cao tiếp tục đầu tư tiền mua tem vào lưu giữ, bởi vậy thường xuyên qua lại, tiền tuy không kiếm về bao nhiêu, số lượng tem sưu tầm được cũng không nhiều, nhưng chất lượng đủ để làm cho mỗi một người trong nghề cứng lưỡi.

Trình Tinh cùng cậu cơ hồ là như hình với bóng tự nhiên biết cậu đang làm cái gì, một chút cũng không cố kỵ đem tiền chính mình có được toàn bộ đưa cho Hoắc Phi để cậu đi mua tem. Tuy nói tiền không bao nhiêu, nhưng Hoắc Phi vẫn là trịnh trọng nhận lấy, giống như lão đại hắc đạo nghiêm trang vỗ vỗ bờ vai của y nói: Trình Tinh, sau này hai ta chính là anh em tốt, tớ có cơm ăn liền tuyệt không để cậu phải ăn cháo, hai anh em ta cùng kiếm tiền, từng bước một bước lên trời, để cho người khác đỏ mắt đi!

Hoắc Phi chính là thông qua mua vào bán ra như vậy, không ngừng lưu lại tem giá trị cao tích lũy tiền tài, hai năm thông qua mua đi bán lại kiếm được lên đến 20 vạn tệ.

Hoắc Phi biết bản tem này đến thế kỷ 20 đủ để bán đến giá ngoài trăm vạn, nhưng hiện tại cậu cần tiền gấp, chính cái gọi là thứ tốt đều là dao hai lưỡi, hướng chỉ đến cái thời điểm kia giá hàng tăng cao một trăm vạn cũng mới đủ mua một khu nhà ở mà thôi thật sự tính không ra.

Đương nhiên 21 vạn này muốn mua mảnh đất lúc trước Hoắc Phi nhìn trúng là không thể hiện thực, hướng chỉ hiện tại chính phủ nắm mảnh đất này không có chút ý tứ buông tay có tiền cũng mua không được, bởi vậy Hoắc Phi tương đối lý trí dùng tiền này ở nội thành mua mấy phòng ở cũ, cuối cùng dùng tiền còn lại nhờ ông nội giúp mở một cửa hàng đồ cổ. Mặt tiền không lớn, địa phương cũng không phải tốt lắm, nhưng Hoắc Phi chính là cảm giác thực hợp ý, cậu nói cảm giác nơi này có linh khí, có thể mang cho cậu vận may.

Ông cậu mắng cậu là tiểu mê tín, cậu thề lưỡi cười cười không phản bác. Rất nhiều chuyện không từng trải qua, nói toạc ra miệng người ta cũng sẽ không tin tưởng.

Chỉ xếp vài cái kệ hàng đặt lên những thứ Hoắc Phi mấy năm nay thu thập đồ cổ tranh chữ từ lớn đến nhỏ có thật có giả, cửa hàng cứ như vậy khai trương. Ông Hoắc tự tay đề danh nhu gia cư.

Hoắc Phi gãi gãi đầu tự hỏi nửa ngày, không dám múa búa trước cửa Lỗ Ban (múa riu qua mắt thợ), vẫn là thành thành thật thật hỏi ông nội ý tứ của nó.

Ông biết cậu còn nhỏ cũng là không trách tội, đem Trình Tinh một khối ôm lại đây, tỉ mỉ nói cho bọn họ nghe.

Kinh Thi Ưc trung đạo: Thân người ra nói, kính người uy nghi, không có gì là không nhu gia. Bạch khuê chi ***, thượng khả ma cũng, Tư ngôn chi ***, không thể vi cũng. (dòng này mình không edit thẳng nghĩa ra vì đoạn dưới giải nghĩa của đoạn này, với lại mình cũng chả bk đường mà edit =.=|||)

Thời khắc thận trọng nhớ rõ từ lời nói đến việc làm không thể tùy tiện, đáng vẻ uy nghiêm khiêm tốn, nhìn liền làm cho người khác cảm thấy tốt đẹp vui vẻ. Bạch Ngọc có tì vết có ma thạch (đá mài) đánh tan, nếu ngôn ngữ sai lầm, lại không có biện pháp có thể tiêu trừ.

Nhớ kỹ những lời này, có thể làm được như thế, có thể khiến người tâm nhu gia, mọi việc đều thuận lợi. Ông Hoắc sờ đầu hai nhóc con, ngữ khí trầm trọng, lại không có gì là không chờ đợi.

Hoắc Phi cùng Chu Trình Tinh tương đối vừa nhìn, cười hì hì.

Mặt tiền cửa hàng không lớn, mời một người chuyên môn xem chừng cửa hàng là đủ rồi, người nọ là do ông nội mời riêng đến hiểu công việc, tư cách có thể tin tưởng, không sợ hấn cuốn đồ này nọ chạy. Bởi vì cửa hàng đồ cổ bắt đồng cái khác, vốn được cho là mở ra ba năm thu hồi được vốn mới là chuyện lạ, hơn nữa mở cửa hàng đồ cổ này ý đồ Hoắc Phi chủ yếu vẫn là thu gom lại tiếp theo là bán ngược ra, bởi vậy bọn họ mỗi cuối tuần chỉ cần đi nhìn xem có hàng hóa mới hay không, bắt quá sưu tầm thứ này cũng dựa vào duyên phận, rất nhiều khi một tháng không thu được một món, đa số là cậu cùng Chu Trình Tinh đến thị trường đồ cổ dạo trở về là nhiều.

Đối với đồ cổ, Hoắc Phi sống qua một đời hiểu được cũng không nhiều, đời trước bắt đầu sưu tập tem mới chính thức sinh ra hứng thú, một bên sưu tập tem một bên bắt đầu nghiên cứu, trải qua một hai năm hun đúc tại thị trường đồ cổ cùng sách nước ngoài, số lần cậu mua phải hàng giả càng ngày càng ít.

Cảm thấy chỉ là hứng thú của bản thân nhân tiện kiếm tiền, Hoắc Phi không muốn Chu Trình Tinh chân chính can thiệp vào, cậu biết Chu Trình Tinh yêu thích tranh họa, làm cho y cố gắng về hội họa, vẽ ra thành tựu gì cũng không cần, có thể khiến y thêm hứng thú cũng tốt, so với việc mỗi ngày chạy đông chạy tây theo cậu thì làm việc chính trọng đại hơn.

Chu Trình Tinh luôn luôn xem lời cậu nói như thánh chỉ, hầu như là Hoắc Phi nói cái gì y liền làm cái đó, nếu cậu đã nói như thế, thêm là y xác thực rất thích hội họa, không nói hai lời liền báo danh vào ban chuyên nghiệp hội họa bắt đầu hệ thống học tập. Tại thời điểm hứng thú của Hoắc Phi về đồ cổ có tiến triển, tiêu chuẩn hội họa của Chu Trình Tinh cũng không kém cỏi.

Mà cho tới nay Chu Trình Tinh chỉ cần có tiền đều quẳng vào cho Hoắc Phi mua tem sưu tập đồ cổ, sau này mặc dù là buôn bán lời cũng không quản cậu, hoàn toàn là mặc cho Hoắc Phi tùy tiện xử trí. Hoắc Phi lại không coi Chu Trình Tinh như người ngoài dù sao với cậu mà nói chỉ cần là Trình Tinh muốn thì ngay cả chính mình hai bàn tay trắng cũng sẽ cho y, căn bản không nghĩ tới đem sổ sách của hai người tính toán kĩ lưỡng, đến nỗi hai người tiêu tiền đã muốn đến tuy hai mà một, đây cũng là lúc trước Hoắc Phi nói câu ‘tiền của người chính là tiền của ta’ mà tồn tại.

Hiện tại nghe xong Trình Tinh nói, Hoắc Phi phiết hạ miệng, trở thân lưng tựa rào chắn ngửa đầu nhìn trời: Chú Lưu tối hôm qua gọi điện thoại nói gần đây đến cả con chuột cũng chẳng thêm vào, có đi vào rồi cũng chạy ra.

Nghĩ nghĩ, cậu dùng khuỷu tay chọc chọc eo Trình Tinh: À, cậu không phải báo danh trận đấu bơi lội sao? Dứt khoát cứ bơi một hai vòng?

Chu Trình Tinh nhún nhún vai: Tớ nghĩ người cũng sẽ không ít đâu.

Đi trước nhìn kỹ hãy nói, cũng không xa mà.

Hoắc Phi vỗ vỗ vai y, Trình Tinh không có bất cứ dị nghị, hai người dời bước đi vào bể bơi trường học, tình hình giống như Chu Trình Tinh dự tính.

Chu Trình Tinh yên lặng nhìn Hoắc Phi, Hoắc Phi lại cố nghĩ cách khác, cười hì hì ôm bờ vai của y: Vậy đi bể bơi sân vận động bên kia bơi, vừa lớn vừa rộng, bảo đảm cậu bơi đến thống khoái, phí vào cửa ca bao.

Sao vậy, không tiếc tiền nữa? cậu vỗ vỗ bộ ngực cười đến khăng khái, làm cho Chu Trình Tinh nghiêng mắt nhìn, Tuy rằng phí vào cửa mỗi người năm tệ, nhưng ở phương diện sinh hoạt của cậu không phải luôn luôn chỉ có vào không có ra sao? Hoắc Phi tuy không còn như thần giữ cửa vắt cổ chày ra nước nữa, bình thường tiêu tiền vẫn tính toán cẩn thận.

Có lẽ là đời trước tiêu tiền như nước vì duy trì sinh hoạt để giữ thể diện kiếm tiền dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, cuối cùng rơi vào kết cục bi thảm. Đời này tương đối xem trọng tiền, chủ yếu vẫn là bởi vì nguyên nhân tâm lý, cậu cho rằng đây đều là mắc nợ Trình Tinh, chính cậu tuyệt đối không để đến khi tai họa ập xuống đầu mới tỉnh ra.

Bởi vậy lúc này nghe xong lời này của Trình Tinh, Hoắc Phi không hai lời nói: Cũng không nhìn xem đối tượng là ai, nếu tiền tiêu cho cậu, bao nhiêu tiền ca cũng không đau lòng.

Chu Trình Tinh dừng bước chân lại, chậm nửa nhịp mới bước nhanh hơn đuổi theo Hoắc Phi, một bàn tay cầm lấy tay cậu, Hoắc Phi dùng sức ra sao đều đứt không ra, đơn giản mặc kệ y.

Đã lớn như thế cậu còn dắt tay, để người khác thấy sẽ cười chết. Hoắc Phi có hơi bất đắc dĩ Trình Tinh dường thành tật xấu, hiện tại mặc dù có thu liễm, nhưng thường thường còn có thể nháo lên, bất quá đa số lúc vẫn là Hoắc Phi tùy ý y, liền trở nên như như hiện tại.

Cười chết càng tốt, thế giới này thanh tĩnh hơn. Trình Tinh mím môi cười đến nhả nhận, có thể nói lời thật sự rất phá hư hình tượng, làm cho Hoắc Phi trợn trắng mắt.

Hai người cứ như thế đi một đường, cũng may còn đều là nhóc con chưa lớn, cũng không đưa tới bao nhiêu ánh mắt khác thường.

Quần bơi là đã sớm chuẩn bị tốt đặt ở trong giỏ Chu Trình Tinh, sau khi giao tiền đi vào, nếu đã trả tiền sao có thể không xuống, Hoắc Phi cũng sẽ không sợ mất mặt cùng Trình Tinh tại phòng thay quần áo thay quần bơi, cởi quần áo cùng những thứ khác đặt vào ngăn tủ.

Sao quần bơi của cậu đều chuẩn bị hai cái?

Hoắc Phi ở một bên duỗi thân, hỏi người đang khóa tủ đồ.

Lo trước tránh khỏi hoạ, hiện tại không phải dùng tới. chìa khóa khóa ngăn tủ lấy nơi tay, Trình Tinh phát phát tay với cậu, Lấy khăn mặt, tớ đem chìa khóa đưa cho người giữ kho cậu xuống bể bơi trước chờ đi.

Đi thôi đi thôi.

Chu Trình Tinh trên thân khoác một cái khăn tắm đi xa, Hoắc Phi đem khăn mặt vắt trên vai cong cong đầu đi hướng bể bơi một bên nói thầm: Tên nhóc này quả nhiên trưởng thành, làm việc đều có trật tự như thế, năm đó bộ dáng ngốc hồ hồ hoàn toàn nhìn không ra nha.

Trong khoảng thời gian này nhiệt độ không khí liên tục tăng cao, bởi vậy người đến bơi cũng không ít, nhưng bể bơi hơn ở chỗ đủ lớn đủ rộng còn phân khu trẻ em khu người lớn khu nước cạn khu nước sâu gì đó, như thế một chia đều ra cũng so với trong trường học kín người hết chỗ tốt hơn gấp trăm lần.

Nghĩ đến kỹ thuật bơi lội của mình, Hoắc Phi hoàn toàn không dừng lại tại khu nước sâu, trực tiếp hướng khu nước cạn đi, nếu không sợ quá mức dọa người, cậu kỳ thật rất muốn đi khu trẻ em ngâm nước, ngồi xuống độ cao vừa đúng, bất quá nhiệt độ bên trong bể nước thật thích ý.

Cái gọi là khu nước cạn độ cao bình thường là một mét, không quá bả vai Hoắc Phi, thật cẩn thận đi tiếp, vịn vào bên mép bể bơi, cũng không dám động tiếp.

Đời trước cuối cùng do chết ở trên biển ảnh hưởng, kỳ thật Hoắc Phi thoáng có chút sợ nước, chỉ sợ đây mới là nguyên nhân chủ yếu cậu không thích bơi lội. Đến cũng không phải chỉ sợ gặp nước, chính là vào bể bơi ngâm mình ở trong nước cũng khiến cậu có một loại cảm giác sợ hãi bị cắn nuốt, không thể buông tay ra bơi đi.

Bất quá ở nhiệt độ thời tiết có thể nướng chín người, dự vọng được ngâm mình ở trong nước mát lạnh so với cảm giác sợ hãi còn cường liệt hơn, vừa thấy mặt nước trong suốt thấy đáy sóng nước nhộn nhạo, ý tưởng tình nguyện chết ở bên trong đều có, nào còn lo lắng cái khác.

Giờ phút này cậu trừ bỏ phần đầu toàn bộ thân mình ngâm trong nước mát lạnh thích ý hưởng thụ, bỗng nhiên trước mắt ánh sáng tối sầm lại, nhắc lên mí mắt vừa nhìn, nguyên lai là Trình Tinh khoác khăn tắm ngồi chồm hổm ở cạnh hồ.

Cậu đi bên kia bơi đừng động tớ, tớ ở chỗ này ngâm ngâm.

Đem bể bơi thành ôn tuyến ngâm chỉ có mình Hoắc Phi, ngâm đến thật sự rất thoải mái, không nghĩ động liền lười biếng chỉ chỉ khu nước sâu, muốn Trình Tinh tới bên kia bơi vài vòng, dù sao cũng là muốn tham gia trận đấu phải luyện tập.

Thật không phải khu nước cạn không có cách nào bơi, mà là cuối tuần người mang hài tử đến thật sự quá nhiều, khu nước cạn trừ bỏ trẻ em tuổi hơi lớn chút, còn có người lớn bơi cùng, có thể không chen chúc sao. Ngược lại, khu nước sâu tiểu điều hai ba con, dương quang chiếu xuống, còn có thể trên mặt nước nhận nhạo thấy rõ đường vân dưới đáy bể bơi.

Vậy có chuyện gì thì bảo tớ.

Hoắc Phi miễn cưỡng đáp một tiếng, xem Trình Tinh đứng dậy đi qua, liền nhắm mắt lại chậm rãi hưởng thụ tiếp. Nếu không phải xung quanh người quá nhiều thanh âm nước ầm ĩ lại có thêm sương mù bay bay, nhìn cậu như vậy là người đều sẽ không hoài nghi cậu kỳ thật phao chính là ôn tuyền!

Nhắm mắt cũng không biết qua bao lâu, cảm giác hẫng là nên đứng lên đi xem Trình Tinh bơi ra sao, liền phát hiện chung quanh không khí có chút không giống, lúc mở mắt ra nhìn thấy không ít người vây đến bên khu nước sâu. Hoắc Phi cũng không nghĩ nhiều, theo bờ bể bơi đứng lên dùng khăn mặt đặt ở một bên lau nước trên người đi qua.

Khi đến gần vừa vặn thấy Trình Tinh dựa vào vách bờ xuất phát nghỉ ngơi, vừa thấy cậu liền vẫy tay đi đến bên cạnh hồ.

Cậu bé này, vừa mới có vài người cùng y so cũng không ai nhanh bằng y, có thể là vận động viên chuyên nghiệp đó.

Nhìn cũng giống, không biết là đội bơi lội nào.

Hoắc Phi nghe người vây xem nói chuyện với nhau không khỏi dừng bước, nhìn Trình Tinh bên kia, y đã muốn đứng ở trên bờ đang tháo xuống kính con ếch cùng nón bơi.

Theo động tác của y, vô số giọt nước thuận theo làn da trắng cùng đường cong cơ thịt lặn xuống, hội tụ tại lưng không dừng lại mà thuận đường cong cột sống xuống chảy xuôi cuối cùng bị quần bơi màu đen bao lấy hạ thân đánh tan, dương quang trên trần nhà chiếu xạ tô điểm, khó có thể nói ra mỹ lệ dụ hoặc.

Hoắc Phi kìm lòng không đậu nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy khó có thể dời tầm mắt, nếu không phải Trình Tinh tháo xuống mũ bơi bỗng nhiên xoay người lại tìm cậu, phỏng chừng cậu còn có thể phát ngốc tại chỗ.

Tên nhóc cậu đó. Hoắc Phi đi qua đánh y một cái, Nghe được người ta nghị luận không, nổi bật không nhỏ nha, vừa mới cùng người khác thi đấu?

Lấy khăn mặt Hoắc Phi cầm trong tay lau mặt cùng cổ, nghe vậy tầm mắt đung đưa trên mặt nước đảo qua liếc mắt một cái, Trình Tinh thành thật khai báo: Vừa rồi tớ một mình bơi rất tốt, sau có mấy người lại đây cùng tớ so đấu vài lần, tớ nghĩ biết trình độ chính mình như thế nào, liền đồng ý.

Hoắc Phi hai mắt tỏa sáng: Tất cả đều thắng?

Trình Tinh lau khô tóc, nghiêng đầu suy nghĩ: Chắc là vậy đi.

Hoắc Phi nhin không được cho y một cái khinh thường: Thắng hay không thắng cậu chẳng lẽ cũng không biết!

Trình Tinh thực vô tội chớp mắt: Vừa rồi tớ bơi xong còn chưa kịp phản ứng lại thì lại có người nói muốn cùng tớ so, cũng không có người nói kết quả cho tớ, tớ làm sao biết chứ.

Quên đi. Hoắc Phi ngay cả khí lực tức giận cũng không có, đối với Trình Tinh tính cách thỉnh thoảng lệch quỹ đạo cậu đã muốn thành thói quen mới đúng, cứ việc vừa nãy cậu còn cho rằng đứa nhỏ này đã trưởng thành. Cậu hiện tại cảm giác như thế nào?

Trình Tinh mếu máo: Mệt mỏi.

Bơi nhiều vòng như vậy có thể không mệt sao, cùng vài người đấu có thể kiên trì bơi đã tính là thể lực y rất tốt.

Vừa nghe y nói như vậy, Hoắc Phi nhất thời đau lòng, sờ sờ đầu y trấn an trấn an, nói: Vậy chúng ta trở về đi thôi, dù sao cũng bơi cũng đủ lắm rồi.

Trình Tinh giống khi còn bé cọ cọ lên, thân thể sau khi ngâm dưới nước vừa lạnh vừa trắng mịn ma xát làm cho toàn thân Hoắc Phi đều nổi da gà, Tiểu Phi, tớ muốn ăn cơm thịt dê ở tiệm Thanh Chân.

Hoắc Phi không nói hai lời, gật đầu nói: Đi.

Trình Tinh lập tức cười híp cả mắt.

Hai người cùng nhau vào phòng tắm rửa, vốn là một người một phòng, kết quả Chu Trình Tinh mặt dày mày dạn nhất định muốn cùng cậu tắm chung chỗ, Hoắc Phi thật sự bị y cọ đến bất đắc dĩ, đồng ý.

Cũng may không gian tương đối rộng, bọn họ vẫn là thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, nhét vào không gian nhỏ cũng không tính chật chội, Hoắc Phi đổ một ít xà phòng lên đầu dùng lực chà xát, nghe được thanh âm thiếu niên trong sáng bên người nói: Tiểu Phi, trận đấu lần này nếu tớ đạt hạng nhất, cậu phải thưởng cho tớ.

Động tác gội đầu của Hoắc Phi dừng lại, lấy tay xả nước ấm xối đi bọt xà phòng, vẫn tiếp tục xối nước, cũng không nghĩ nhiều liền nói: Được thôi, cậu muốn cái gì.

Chờ tới tháng sẽ nói cho cậu. Chu Trình Tinh cười đến thần bí hề hề.

Hoắc Phi tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn y một cái, lật qua thân mình y khiến y đưa lưng về chính mình: Tớ chà lưng cho cậu.

Hì hì, Tiểu Phi, một lát tớ cũng chà lưng cho cậu.

Hai nhóc con trong phòng tắm náo loạn nửa ngày mới đi ra thay quần áo tìm đến tiệm cơm Thanh Chân các ăn thịt dê nóng hầm hập.

Cũng không biết là hôm nay bể bơi có hiệu quả như ôn tuyền, hay là Chu Trình Tinh tự tay ngao được canh có hiệu quả, ngày hôm sau tỉnh lại cổ họng Hoắc Phi không còn khó nghe như lúc trước, tuy rằng so với trước khi bể giọng thanh âm trầm thấp hơn rất nhiều, nghe có thêm vị thành thực của đàn ông, đối mặt với Chu Trình Tinh còn chưa có trút bỏ hết âm của thiếu niên, Hoắc Phi đặc ý suốt một đoạn thời gian.

Thời gian nháy mắt liền qua, đến đại hội thể dục thể thao, Hoắc Phi báo danh tham gia chạy ba ngàn mét cùng ném cầu phân biệt dành được hạng nhất cùng hạng ba, mà chạy tiếp sức một trăm mét tổng cộng có bốn tuyển thủ tham gia, còn lại hai người thật sự tìm không thấy ai tùy tiện kéo tới góp đủ số, quả thực là vướng chân, cũng may có Hoắc Phi cùng Chu Trình Tinh bù lại, thắng hiểm đội khác, lấy được hạng nhất.

Ngoài dự kiến của Hoắc Phi là Chu Trình Tinh thành tích so với cậu mong muốn còn tốt hơn, không chỉ là trận đấu nhảy cao lấy được hạng nhất, thành tích bơi lội còn cách xa những tuyển thủ khác.

Trước tiên ở trận đấu nhảy cao luôn luôn bảo trì ưu thế, cuối cùng một khắc nhảy dựng lướt qua xà ngang kia lưu lại soái khí dương quang tư thế oai hùng oanh động toàn bộ sân trường, ngày hôm sau ở trận đấu bơi lội càng là như cá gặp nước, tại thời điểm chạm đích đến đầu tiên, tháo xuống kính con ếch đối với Hoắc Phi luôn canh giữ ở một bên đồng dạng kích động làm ra tư thế thắng lợi, ảnh chụp ngày hôm sau liền xuất hiện tại tập san của trường.

Khoảnh khắc kia, toàn bộ tràng bơi lội đều sôi trào, không chỉ bởi vì thành tích của y, còn bởi vì người này dường như thường ngày vẫn rất gần gũi với mọi người.

Y quả nhiên là tốt nhất!

Hoắc Phi không chuyển mắt nhìn y, tim đập mạnh đến muốn văng ra khỏi ngực, bên tai không còn nghe thấy thanh âm khác.

Y nên tư thế oai hùng bồng bồng phần chân, y nên được vạn người chú mục, y nên như vậy dương quang vạn tượng, y nên là như thế này được mọi người khen ngợi!

Tịch dương tà chiếu (trời chiều ngã bóng), lúc hết thấy ồn ào náo động ngừng lại, thời điểm Hoắc Phi ngồi ở ghế trong phòng thay quần áo tay vẫn không ngừng che ngực, vừa rồi tiếng vỗ tay âm ỉ phảng phất là vì

y mà vang lên, mặc dù sự tình qua một đoạn thời gian, nhưng vẫn không thể ức chế cảm xúc kích động cường liệt như thế.

Thay xong quần áo Chu Trình Tinh thấy cậu chỉ ngây ngốc ngồi trên ghế, không khỏi đi tới ngồi vào bên người cậu, nghiêng người nhìn thẳng mặt cậu: Tiểu Phi, cậu làm sao vậy?

Hoắc Phi cười tủm tỉm nhìn y, có loại cảm giác Nhà tôi có trẻ trưởng thành, lúc đó chính lời nói thâm thía: Trình Tinh à, hôm nay cậu thật sự là bảnh vô cùng.

So sánh với đời trước, quả thực là vô cùng chênh lệch, càng làm Hoắc Phi rõ ràng cậu từng có bao nhiêu ác liệt, thế nhưng đã từng hủy đi tiền đồ một người vốn nên huy hoàng như thế.

Thế là, đồng thời đang vì y mà vui sướng, đáy lòng ẩn ẩn còn có một phần áy náy lải đi không được.

Nhưng rất nhanh lại vực dậy tinh thần, vui vẻ nói: Cậu tin hay không, từ ngày mai, con gái thăm mến cậu ít nhất gấp mười lần lúc trước. kỳ thật không chỉ là con gái, Hoắc Phi có chú ý tới không ít bạn nam nhìn Trình Tinh với ánh mắt tràn ngập sùng bái cùng hâm mộ.

Vậy còn cậu?

Tớ? Hoắc Phi ngừng lại, lộ ra một hàm răng trắng, Tớ đối với cậu trước sau như một, lúc còn rất nhỏ tớ đã biết, Trình Tinh nhà tớ khẳng định là người xuất sắc nhất hoàn mỹ nhất!

Cơ hồ là lập tức, trên mặt có chút béo tròn của Trình Tinh lúm đồng tiền ẩn ẩn hiện lên, Hoắc Phi vừa thấy liền biết, y thật sự thật cao hứng, chỉ có khi y thật tâm vui sướng, lúm đồng tiền của y mới có thể xuất hiện.

Cậu rất có thiên phú về bơi lội, có muốn tiếp tục đi tiếp con đường này hay không? vui sướng rất nhiều, Hoắc Phi đưa ra một vấn đề tương đối hiện thực. Cậu không tán thành Chu Trình Tinh đi làm vận động viên lắm, dù sao này có thời gian hạn chế đến số tuổi nhất định phải xuất ngũ, con đường sau khi xuất ngũ tương đối khó đi, hơn nữa làm vận động viên thường xuyên huấn luyện thực vất vả, nhưng nếu Chu Trình Tinh nguyện ý, cậu sẽ không phản đối, vẫn bộ dáng ông cụ non yên lặng duy trì, tiếp tục thủ hộ y.

Không cần. Chu Trình Tinh cười với cậu, ánh mắt trong nháy mắt, phá lệ dễ nhìn, Tớ vì bảo hộ Tiểu Phi mới liều mạng học bơi lội, mới không muốn đi làm vận động viên, bởi vì Tiểu Phi sẽ không học bơi lội, phải có một người học mới được.

Hoắc Phi nghe vậy trong lòng kinh sợ, bỗng nhiên vươn hai tay dùng lực xoa loạn một đầu tóc ngắn còn mang hơi ẩm Trình Tinh: Nhóc con xấu xa này, cũng học được nói cái gì bảo hộ người, lông dài được bao nhiêu?

Lông dài bao nhiêu cậu không biết sao?

Tên nhóc xấu xa còn dám tranh luận hả, xem tớ làm sao thu thập cậu!

Ngao, Tiểu Phi, tóc tớ sắp rụng sạch rồi!

Còn dám tranh luận không, còn dám tranh luận không?

Không dám không dám, đại gia tha mạng a!

Kêu Phi ca!

Phi..... Phi..... Phi.....

Hử?

Ngao! Phi ca!

Ngoan.

Đem chó con Chu Trình Tinh vừa nhu vừa gào đến mặt đỏ tai hồng quần áo tán loạn phỏng chừng ngay cả mẹ y cũng không nhận ra, Hoắc Phi cuối cùng mới cảm thấy mỹ mãn buông tay, cậu một bên vuốt tóc, một bên nói: Đúng rồi, lúc trước không phải nói trận đấu lấy toàn hạng nhất muốn tớ thưởng cho cậu sao? Muốn cái gì, nói đi. Hoắc Phi không có đặc biệt ghi chú rõ phạm vi chính mình có thể làm, bởi vì ở trong lòng cậu, không có có thể hay không thể làm được, chỉ có Trình Tinh có muốn hay không muốn.

Chu Trình Tinh một đầu tóc rối tung như ổ gà bỗng nhiên cẩn thận nhìn cậu, Tiểu Phi, tớ muốn thưởng cái gì cậu thật sự đều có thể cho chứ?

Hoắc Phi nhếch miệng cười đến dừng cảm: Đương nhiên.

Chu Trình Tinh cẩn cẩn môi dưới, chần chờ một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi đi qua, khí tức nóng rực phun trên lỗ tai cậu, thanh âm còn chưa mất đi tính trẻ con trực tiếp tại trong đầu cậu vang lên: Tiểu Phi, tớ muốn hôn cậu.

Hoắc Phi sửng sốt, sau ba giây lại nở nụ cười: Được thôi.

Chu Trình Tinh giương mắt nhìn cậu, Hoắc Phi không chút nháy mắt nhìn lại, cậu không xấu hổ, ngược lại người đưa ra yêu cầu có điểm đỏ mặt, Tiểu Phi, cậu nhắm mắt lại có được không?

Hoắc Phi đương nhiên là nghe lời làm theo, không có nửa điểm tư tưởng gánh nặng nhắm hai mắt lại.

Nhưng mà một lúc lâu sau, lâu tựa như một thế kỷ vậy, khí tức Trình Tinh mới dần dần tới gần, từng chút từng chút, thông thả mà kiên định, gần gũi khiến Hoắc Phi hô hấp có thể ngửi được hương khí tinh thuần do vừa mới tắm trên người y.

Một khắc xúc cảm mềm mại dán tại trên môi kia, cường trang (mạnh mẽ giả vờ) trấn định Hoắc Phi bị lông mi bỗng nhiên run lên phản bội cậu.

Chỉ còn lại có bọn họ hai người trong phòng thay quần áo quá mức im lặng, yên tĩnh đến tiếng gió từ cửa sổ thổi vào Hoắc Phi cũng nghe được nhất thanh nhị sở, không, không chỉ tiếng gió, còn có tiếng tim đập, là hai tiếng cùng đập, đập đến bay nhanh là chính mình, cước bộ theo sát là một người khác.

Hoắc Phi bỗng nhiên có xúc động muốn mở mắt nhìn một cái, cậu muốn nhìn gương mặt Trình Tinh, muốn biết y hiện tại là cái biểu tình gì, do dự nửa ngày vẫn là không nhúc nhích.

Thiếu niên chỉ là chạm môi cậu, hồn nhiên mà ngây ngô, mềm mại mà an tĩnh.

Không biết qua bao lâu, thiếu niên cuối cùng buông cậu ra, Hoắc Phi chậm rãi mở mắt, chống lại Trình Tinh vẫn cố chấp nhìn mắt cậu, có chút không hiểu được: Xảy ra chuyện gì?

Chỉ thấy y không thỏa mãn lắm liếm liếm miệng: Tiểu Phi, tớ còn muốn thân thân cậu.

Hoắc Phi có điểm dở khóc dở cười, vẫn là gật đầu đồng ý: Được a.

Nửa phút sau

Tiểu Phi, tớ còn muốn.

Được.

Lại là nửa phút sau

Tiểu Phi.....

Cậu còn chưa xong, trời sắp tối rồi!

Tính tình có tốt bị ép buộc qua lại như thế đều có thể nổi nóng, huống chi Hoắc Phi này hoàn toàn kế thừa tính tình nóng nảy cường thế của lão mẹ.

Chu Trình Tinh lại là mặt đầy vô tội, nháy mắt mấy cái, y ủy khuất quyết miệng giả đáng thương: Nhưng

tứ cảm giác không thích hợp, hôn thể nào cũng không hợp ý, có phải phương thức hôn không đúng hay không?

Hoắc Phi rối rắm thảo loạn tóc, rõ ràng biết nhóc con này cố ý giả đáng thương để thu đồng tình, nhưng cũng là do cậu cố tình như thế, cái này gọi là tự làm bậy sao?

Xem ra không để tiểu tử này vừa lòng đêm nay phải ngủ ở chỗ này. Hoắc Phi giương mắt, nhướn mày: Cậu muốn thỏa mãn đúng không?

Nói xong, một phen nắm lấy bả vai người nào đó còn đang giả vờ đáng thương, một bàn tay đè lại đầu y, nhào người qua, dùng hôn kỹ cao siêu của một người đàn ông ba mươi mấy tuổi dạy cho bé con ngây thơ này, cái gì gọi là dục tiên dục tử hai chân như nhũn ra khó thở tim đập gia tốc muốn ngừng mà không được — hôn nồng nhiệt.

Vài phút sau, Hoắc Phi suyễn khí kéo thân thể mềm nhũn ra, nhìn y hai mắt sương mù, hai má trắng mịn nhiễm hồng, môi hồng nhuận, ***g ngực còn có kịch liệt pháp phồng.

Hoắc Phi dùng lực ngăn lại rung động không thôi trong ngực, cắn răng ám nói: Cư nhiên là vị chanh!

Hoắc Phi không thích ăn chanh, nhưng thích vị chanh buốt giá vị cam thơm mát, chưa từng cùng ai đề cập qua, chỉ là tại trên hương vị thực vật lựa chọn ngẫu nhiên có điều bất công, người bình thường thật đúng là không dễ dàng nhìn ra.

Tên nhóc này! Hoắc Phi buồn cười liếc liếc mắt một cái tiểu quỷ còn chưa có bình phục, sờ sờ cảm đặc ý kiếp trước kinh nghiệm phong nguyệt trăng luyện ra kỹ thuật, nhóc con Chu Trình Tinh lông còn chưa mọc hết bị công lực của cậu đùa giỡn dây dưa trong vòng nửa giờ đây tính cậu lợi hại.

Hoắc Phi vẫn dương dương tự đắc, hồn nhiên không nghĩ tới lần này làm cho nhóc con lông chưa mọc hết bé trai yếu mềm trong lòng lưu lại bao nhiêu đả kích.

So với cậu nhỏ tuổi hơn còn chưa tính, chẳng những tính cách tốt đầu óc thông minh được hoan nghênh kiếm tiền mọi thứ so với y cường, hiện tại ngay cả hôn đều đều

Chu Trình Tinh âm thầm suy nghĩ: Hoắc Tiểu Phi cậu lợi hại như thế làm gì, mỗi khi nghĩ rằng cùng cậu chênh lệch không lớn, cố tình lại đem sự thực tàn khốc đánh ngã y tại chỗ. Còn nữa, cậu vì cái gì hôn môi lợi hại như thế, vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì!

Lúc Hoắc Phi đắc ý, Chu Trình Tinh buồn bực, ngày như trước một ngày một ngày trôi qua, trong đại hội thể dục thể thao lấy được thưởng tiền thưởng Chu Trình Tinh một phần không động toàn bộ đều đưa cho Hoắc Phi.

Hoắc Phi cười đến không thấy mắt, vô tư không biết sợ chụp bờ vai của y nói: Anh em, tiền này ca cho

cậu cầm đầu tư, sau này kiếm tiền hai ta cùng hưởng!

Chu Trình Tinh cũng cười, mắt sáng long lanh chớp mắt có cái gì lướt qua trong giây lát.

6. Chương 5

Khi Chu Trình Tinh học lớp sáu tiểu học thì Hoàng Nhược cùng cha ruột của y phân rõ, trải qua một hồi đàm phán tranh thủ vì y lấy mười lăm vạn phí nuôi nấng.

Phòng ở là thuê, lại thêm ở đây đã tương đối quen thuộc nên không rời đi.

Sau khi tiền lấy đến tay, Hoàng Nhược kéo con trai đến trước mặt, cùng y thương lượng nói: Trình Tinh, mười lăm vạn này là phí nuôi nấng ba đưa cho con, hiện tại cái này đối với con là vô dụng. Mẹ muốn lấy tiền này đầu tư mở một công ty nhỏ, tiền này coi như mẹ mượn con, sau này sẽ trả lại, có được không?

Chu Trình Tinh sao lại không đồng ý, mẹ dùng hết tất cả cũng không sao cả, bất quá Hoàng Nhược vẫn trình trọng viết một tờ giấy vay nợ cũng ấn dấu tay bảo y nhất định phải giữ cẩn thận.

Khi đó Chu Trình Tinh chỉ là cảm giác chơi vui, không nghĩ tới đây là thâm ý của Hoàng Nhược. Mãi cho đến nhiều năm sau, phát hiện cổ đông lớn nhất của công ty Hoàng Nhược cư nhiên là mình, mới sáng tỏ mẹ đối với y vừa yêu thương vừa cảm thấy làm y không có cha yêu thương mà áy náy.

Hoàng Nhược mở công ty, nghiêm khắc mà nói chỉ là một phòng làm việc nho nhỏ, ngay từ đầu chủ yếu là nhận vẽ một ít tranh minh họa cho tạp chí tiểu thuyết, vẽ bản đồ hoặc mặt bằng, thiết kế trang báo quảng cáo linh tinh, sau đó dần dần có khuynh hướng xuất bản, ngành xuất bản trong nước bỗng bột phát triển, dần dần phát triển trở thành công ty xuất bản lớn số một số hai toàn thành phố.

Đây là chuyện sau này, mà khi Hoắc Phi biết được quyết định của Hoàng Nhược, từng hỏi qua cái nhìn của Trình Tinh đối cha của y, lúc ấy Chu Trình Tinh mới mười một tuổi cau lông mi thanh tú, sau khi thực nghiêm túc thực chăm chú tự hỏi, nói: Tổ vẫn cảm giác ba tổ có hay không có cũng như nhau, vốn hai ba tháng không thấy mặt một lần, mỗi khi gặp một lần mẹ tổ liền khổ sở một lần, tổ luôn cảm thấy, không có càng tốt.

Cảm tình của Chu Trình Tinh đối với cha mình xác thực không sâu, hoặc là nói còn không bằng một người xa lạ, dù sao đối người xa lạ không có cảm xúc tiêu cực, Chu Trình Tinh vừa thấy cha liền không thích.

Thấy y biết mình bị cha vứt bỏ ngược lại đầy mặt ỉn ỉn vui sướng, Hoắc Phi không nói gì đáp lại, những lời an ủi đã trần trọc suy nghĩ một đêm ở trong bụng đang mốc meo lên men bốc mùi hư thối.....

Nhóc con chết tiệt trước mắt này cười đến xấu xa thật sự là so với nhận thức hai thế của cậu có điểm điên

đảo, nhóc con này không phải là gốc hồ hồ mắt rưng rưng khát cầu yêu thương của phụ thân sao? Rồi mới bỏ nhào vào trong lòng cậu tìm kiếm an ủi sao? Tại sao bây giờ mặt vô tâm còn pha biểu tình vừa lòng là chuyện gì vậy!

Hoắc Phi ngưỡng mặt nhìn trời bốn mươi lăm độ lệ rơi đầy mặt, cậu đã sớm chuẩn bị tốt một bụng lời an ủi một chữ cũng chưa nói ra a, ghen khuất a buồn khổ a nôn máu a!

Thế là Hoắc Phi gần như muốn thổ huyết, sự thực nói cho mọi người, tên gốc cho dù gốc cũng có một mặt phúc hắc!

Vào trung học năm nhất, phòng làm việc của mẹ Chu Trình Tinh xuất bản quyển sách đầu tiên, quyển sách này là một quyển tranh màu, nội dung là các loại sinh hoạt tiểu cổ sự xen kẽ của cô cùng con trai Chu Trình Tinh viết thành, triển lãm hội họa còn lại là tác phẩm Chu Trình Tinh từ nhỏ đến lớn lưu lại, mỗi một bức họa bên cạnh đều sẽ giải thích đây là con trai của cô vẽ ra khi mấy tuổi.

Những bản vẽ non nớt ban đầu dần dần chuyển thành những bức tranh đẹp hơn rất có tương lai sau này, hoặc thoải mái hoặc tả thực hoặc trừu tượng, đa số là cảnh vật, số ít nhân vật, nhân vật thường xuất hiện trừ bỏ một người phụ nữ ôn nhu, chính là một cậu bạn nhỏ, mỗi một lần cậu bạn nhỏ xuất hiện thì lại lớn lên một ít, có lúc trương dương cười đùa bãi, có lúc yên tĩnh âm áp, bất luận là loại thủ pháp hội họa nào, một nét một nét đều nhìn ra sự dụng tâm cùng cẩn thận của người vẽ.

Khi quyển sách này phát hành, có lẽ bản thân Hoàng Nhược cũng không nghĩ tới, nó lại rất được hoan nghênh. Quyển sách này là nước cờ đầu để cô bước vào ngành xuất bản sản xuất, trừ lần đó ra cô vẫn tỉ mỉ vì con trai sắp tròn mười lăm tuổi chuẩn bị quà sinh nhật. Ngay lúc đầu số lượng bản in ấn có ba ngàn, còn làm tốt chuẩn bị đánh trường kỳ kháng chiến (ý là bán một thời gian dài mới hết), không nghĩ đến chỉ hơn mười ngày ngắn ngủi đình trệ, số lượng tiêu thụ không ngờ tăng mạnh, chỉ mới ba ngày, ba ngàn bản vẽ đã bị tiêu thụ không còn, sau mười ngày in thêm năm ngàn bản, không đến nửa tháng lại gặp phải tình trạng thiếu hàng, thời gian gần hai tháng phạm vi tiêu thụ đã bán tới quanh mười mấy cái thành thị.

Sau khi xuất bản bản vẽ được ba tháng, liên tục có mấy tòa soạn báo tạp chí xã tưởng phỏng vấn đôi mẹ con này, sau khi Hoàng Nhược cùng Chu Trình Tinh thương lượng không muốn y sớm thành danh ảnh hưởng việc học liền toàn bộ từ chối, chỉ một mình Hoàng Nhược xuất hiện ứng đối mỗi một vị phóng viên tới chơi.

Hoàng phu nhân, là cái gì đã thúc đẩy cô lấy những bức họa của con trai từ nhỏ đến lớn xuất bản thành sách, cũng xen kẽ một ít mảnh nhỏ trong sinh hoạt hai người phát hành?

Tôi chỉ muốn đem nó trở thành một phần lễ vật cho y một kinh hỉ, hơn nữa bởi vì là phòng làm việc chúng tôi phát hành quyển sách đầu tiên, cũng rất có ý nghĩa kỷ niệm.

Lúc đầu phát hành, cô có nghĩ tới quyển sách này sẽ được hoan nghênh như thế hay không? Từ đầu lượng phát hành không cao nhưng cho tới bây giờ đã đạt tới hơn ba vạn bản, cô có cảm tưởng gì?

Đề tài quyển sách này tương đối mới mẻ độc đáo, mới mẻ độc đáo có đôi khi cũng có thể nói là ít lưu ý,

cho nên lúc đầu đã tính đến tình huống xấu nhất. Nhưng lại được hoan nghênh như thế hoàn toàn là ngoài sở liệu, tôi nghĩ có lẽ là bởi vì quyển sách này có thể gọi ra rất nhiều đồng cảm của bậc cha mẹ, lật xem quyển sách này thật giống như đem năm tháng trưởng thành của con cái lật xem một lần, theo sự thành thực trong nét vẽ con cái cũng trưởng thành lên, từng giọt từng giọt đều là trân quý như thế, khó được còn có một quyển sách có thể ghi lại cùng cất chứa như thế.

Hoàng phu nhân, nhìn ra được, cô thật sự rất yêu thương con trai mình.

Hoắc Phi tay nâng tạp chí nhịp điệu niệm lại lời nói của phóng viên, niệm xong hướng người nào đó cười hi hi, hoan hỉ thuận lợi duỗi ra dùng lực hôn lên một ngụm rồi buông, tiếp theo nhìn xuống.

Mặc dù Chu Trình Tinh không nhận phỏng vấn, nhưng xem nội dung phỏng vấn dài đến hai trang, cơ hồ ba câu không rời Chu Trình Tinh, Hoắc Phi mừng thầm, so với chính mình thành danh thu lợi còn cao hứng hơn.

Bị cậu kéo đến bên người, Chu Trình Tinh không có ngồi trở lại chỗ cũ, ngồi vào phía sau cậu ôm lấy eo cậu, cảm giác tại trên vai cậu.

Chuyên chú vào nội dung phỏng vấn Hoắc Phi không quan tâm y, chỉ vươn tay sờ sờ đỉnh đầu y.

Chu Trình Tinh bị xem nhẹ quyết miệng nhìn cậu: Cái này có cái gì đáng xem, hỏi tới hỏi lui đều là vô nghĩa.

Hoắc Phi bắt vi sở động.

Khán nghị không có hiệu quả, Chu Trình Tinh đành dừng lại nhìn chăm chăm sườn mặt cậu một hồi lâu, bỗng nhiên một ngụm hàm trụ vành tai nhả nhụy dụ hoặc của cậu

Đừng nháo! một chương chụp qua người nào đó, thế giới nhất thời im lặng.

Chu Trình Tinh bị đánh đầu đau, trát ánh mắt ủy khuất nhìn người hai mắt vẫn nhìn tạp chí không rời, nếu không sợ bị trả đũa, y đã sớm đoạt tạp chí đáng chết này đem đi đốt. Nhìn xem, từ sau khi có bản tạp chí này, Hoắc Tiểu Phi liền không đem lực chú ý đặt ở đặt trên người y nữa!

Sau một lúc lâu người ta cũng hoàn toàn không lưu tâm, đành phải ủy khuất quay trở lại, nghĩ nghĩ, cuối cùng nhớ tới một chuyện sẽ khiến cho người nào đó chú ý.

Tiểu Phi, hôm trước người của hội học sinh đến tìm, nói là hy vọng tổ tham gia trận đấu thư pháp hội họa dành cho học sinh trung học lần này.

Đây là chuyện tốt đó, đồng ý đi. Hoắc Phi vừa nghe quả nhiên buông tạp chí xuống.

Mục đích đặt thành Chu tiểu tinh tinh tựa cầm vào trên vai cậu, áp chế đắc ý trong lòng trên mặt giả bộ đầy buồn bực: Nhưng phần thưởng của trận đấu này không có tiền thưởng.

Đầu không lâu mới bị chà đạp lại chịu một chương chà đạp tiếp, Hoắc Tiểu Phi lời lẽ chính nghĩa nói: Cậu rất có khiếu về mặt nghệ thuật, nghệ thuật thánh khiết sao có thể đánh đồng quan hệ cùng tiền tài tục tằng? nói xong chuyện vừa chuyển, sờ cằm cười đến đáng khinh, Hiện tại nhiều trận đấu không được thưởng cao cũng không sao cả, chờ cậu thành danh đi, đến lúc đó hì hì hì

Chu Trình Tinh nhìn cậu nhìn thật lâu sau, thật sự nhìn không được ôm lấy dùng lực cọ a cọ: Tiểu Phi, cậu sao có thể khả ái như thế!

Khả ái? Tôn nghiêm của tên đàn ông ba mươi Hoắc Phi nhất thời vỡ thành từng khối, không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa, đại chương vung lên chính giữa mục tiêu, Chu Trình Tinh, cậu nói ai khả ái? Cậu mới khả ái, cả nhà cậu đều khả ái!

Đầu người nào đó ba lần bị hại, chẳng những không thu liễm, dù sao được một tác lại muốn tiến một thước, chơi xấu đem Hoắc Phi đặt trên sô pha, đồ khởi miệng tiến gần đến: Phi Phi, tớ muốn hôn cậu.

Tên đàn ông bị nhóc con chết tiệt chặt chẽ đặt ở dưới thân, Hoắc Phi vừa tức vừa vội, hé ra gương mặt trưởng thành màu cà chua: tên nhóc chết tiệt, tránh ra! mềm lòng để nhóc con này đạt được vài lần, năm lần bảy lượt nháo hết lần này đến lần khác, làm cho Hoắc Phi đáy lòng sợ hãi, thở phì phì nghĩ: Lão hổ không phát uy người cho ta là mèo bệnh đúng không? Lão tử hôm nay khiến cho người mở rộng tầm mắt!

Một chân mới tiếp xúc đến bụng nhóc con chết tiệt, liền nghe ai nha một tiếng, Hoắc Phi tâm hoảng hồn nhất thời giảm lực đạo, Chu Trình Tinh liền thừa dịp này công phu nhoáng lên một cái, hai tay đè đầu gối cậu đè xuống hai bên nhất thời hóa giải nguy cơ bị đập bay ra.

Nhìn người nào đó khuôn mặt tươi cười sau khi đạt được, Hoắc Phi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhìn tên nhóc đáng chết này lại đưa miệng đến gần, Hoắc Phi bỗng nhiên dùng toàn lực, hô: Khoan đã!

A? Chu Trình Tinh chớp mắt.

Nhóc à kỹ thuật của cậu không tốt, làm tớ một chút cũng không thoải mái, vẫn là tớ đến!

Nói xong trở mình đem người đặt ở dưới thân, trên cao nhìn xuống Chu Trình Tinh mặt như bạch ngọc nhìn trong chốc lát, nhìn không được thân thủ sờ sờ, xúc cảm trắng mịn làm người ta không ngừng lưu luyến.

Phi Phi.....

Thấy cậu chậm chạp không có động tĩnh, Chu Trình Tinh nhin không được nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Hoắc Phi chỉ cảm thấy trên cổ gân mạch nhảy dựng: Nhóc con đáng chết vừa đến loại thời điểm này sẽ thay loại xưng hô buồn nôn làm người toàn thân sợ hãi, có mắng cũng không đổi, còn càng kêu càng như kẹo đường ngọt dính.

Phi Phi, thì ra cậu thích chủ động à.

Trên cổ gân mạch lại là nhảy dựng: Câm miệng.

Người phía dưới hoàn toàn không để ý tới, lại muốn nói chuyện, Hoắc Phi đơn giản cúi đầu trực tiếp dùng miệng che lại.

Kỹ thuật hôn của Hoắc Phi cao minh, Chu Trình Tinh cũng không còn là bé con trúc trắc chỉ có thể bị người xâm lược, khi lưỡi Hoắc Phi ở bên môi nhẹ dò xét, liền chủ động khê mở đôi môi dùng chiếc lưỡi mềm dẻo đem nó câu nhập trong miệng bữa bãi khiêu khích hút lấy.

Hoắc Phi bị y làm cho toàn thân có chút nhũn ra, không thể không thừa nhận nhóc con chết tiệt này học cái gì cũng nhanh, bao gồm hôn môi.

Trong lúc miệng lưỡi trước sau giao chiến, Chu Trình Tinh hóa bị động thành chủ động, đem lưỡi đẩy vào bên trong khoang miệng đối phương tham lam đảo qua bất cứ địa phương có thể tiếp xúc đến.

Hoắc Phi ngay từ đầu còn có thể đáp lại cùng chống cự, sau lại bị đối phương trêu đùa đến đầu óc trống rỗng, chỉ có thể bị động cùng nhau triền miên, cho đến viên ngọc nhỏ bên trong áo sơ mi không biết khi nào bị tham nhập nhẹ niết chậm nhu đột nhiên bùng tỉnh, chỉ sợ sẽ tiếp tục hôn đến thiên hôn địa ám.

Nhóc con chết tiệt..... Hoắc Phi nhin không được mở miệng mắng, dùng lực bắt lấy bàn tay không thành thật trước ngực ra, thẳng người dậy ngồi trên người y, vù vù thổi dốc.

Cúi đầu nhìn, ***g ngực Chu Trình Tinh phập phồng có chút mau, mắt phủ một tầng hơi nước càng phát ra ánh sáng, không chút nháy mắt nhìn người ngồi ở trên mình, làm cho Hoắc Phi lông tơ dựng thẳng.

Vừa định hỏi y lại xảy ra chuyện gì, liền nghe y nói: Phi Phi, tớ khó chịu.....

Hoắc Phi theo bản năng hỏi: Xảy ra chuyện gì?

Chu Trình Tinh nhìn cậu thật sâu một cái, hai tay đặt ở hai bên thắt lưng nâng Hoắc Phi trên đùi, hạ thân thoáng hướng phía trên di chuyển một chút, vật thể cứng rắn cách quần bò trực tiếp chạm vào cái mông của cậu.

Nơi này, nóng quá.

Hoắc Phi hít sâu một hơi. Hung ác liếc mắt trừng tên vô lại dưới thân này, do trải qua trận khẩu chiến kịch liệt vừa rồi, cái liếc mắt này khí thế gì cũng không có, ngược lại mang một mặt quyền rũ nhàn nhạt.

Phi Phi.....

Chu Trình Tinh chớp mắt giả đáng thương.

Hoắc Phi không bị mắc lừa lần nữa, hừ nhẹ một tiếng đứng lên: Tự xử đi!

Phi Phi!

Chu Trình Tinh tên đã lên dây có thể để cậu rời đi mới là lạ, tay duỗi ra nắm lấy cổ tay cậu đem người kéo xuống, toàn bộ thân thể đè lên, mặt cọ cọ vào vai cậu, dùng thanh âm ngọt nị mềm mại lại pha chút đáng thương cầu xin có thể khiến cho vô số thiếu nam thiếu nữ như nhũn ra đầu hàng nói: Phi Phi, giúp tớ đi, tớ thật sự rất khó chịu, Phi Phi, Phi Phi.....

Hoắc Phi bị y gọi đến toàn thân mềm nhũn, hận không thể trực tiếp lấp kín cái miệng đang cầu xin này: Đủ, đừng kêu nữa!

Thấy cậu mặt tuy rằng cứng rắn, nhưng thân mình đã muốn nhuỷ xuống, Chu Trình Tinh ở nơi cậu không nhìn thấy như có như không nở nụ cười, một tay bị nắm giữ, một tay còn lại đồng thời bay nhanh kéo khóa quần xuống, tay Hoắc Phi liền tham nhập vào trong, trực tiếp phủ lên vật nóng rực ở giữa.

Phi Phi.....

Chu Trình Tinh không ngừng hôn môi cùng hai má cậu, Hoắc Phi bất đắc dĩ đầu hàng, tay chuyển động. Dù sao cũng không phải lần đầu tiên, hai người từ nhỏ đến lớn cơ hồ mỗi ngày đều ngủ cùng một chỗ, mỗi một biến hóa trên thân thể đối phương không có ai so với bọn họ rõ ràng hơn. Khi thân thể Chu Trình Tinh lần đầu tiên có biến hóa, Hoắc Phi nổi lên tâm tư đùa nghịch trên chọc y, sau đó còn tự tay giúp y giải quyết. Kết quả nhóc con đáng chết này vừa ăn liền nhớ vị, chỉ cần cứng rắn không được liền khóc lóc om sòm muốn cậu giúp y.

Mỗi lần nghĩ đến, Hoắc Phi liền thường xuyên cảm khái tự làm vậy không thể sống, lúc trước nếu không hồ nháo chọc ghẹo y, nói cho y bên trong cứng lên như vậy nếu không vượt thì sẽ bị thổi rửa làm người ta sợ tới mức không biết làm sao thiếu chút nữa khóc lên, cậu cũng sẽ không vì an ủi y mà dùng tay giải quyết vấn đề.

Nếu là chính mình gây ra, cũng chỉ có chính mình chịu, aizz.

Chu Trình Tinh, cậu đang làm gì! Hoắc Phi đang suy nghĩ miên man, kết quả tay người nào đó lại không an phận vói vào quần lót cậu.

Phi Phi, tớ cũng giúp cậu nha. Chu Trình Tinh được hầu hạ đến thoải mái, cũng không quên chiếu cố Hoắc Phi.

Tớ không cần

Lời còn chưa dứt đã hút một ngụm khí lạnh, bởi vì tay Chu Trình Tinh đã trực đảo hoàng long, lập tức phủ lên bộ vị yếu ớt nhất cũng mẫn cảm nhất trong thân thể cậu.

Sao lại không cần? Nhìn xem, tiểu tiểu cũng cứng lên rồi.

Chu Trình Tinh nháy mắt với cậu mấy cái, trên tay động tác vừa chuyển, thân mình Hoắc Phi liền nhuyển thành một bãi nước, lại vẫn cắn răng: Chu Trình Tinh

Hừ. Chu Trình Tinh hôn lên môi cậu, Phi Phi, thực thoải mái, đúng không? Đừng nghĩ nhiều, cứ như vậy đi.

Hoắc Phi không nói, phải nói cậu không thể nói chuyện, bởi vì nhóc con chết tiết hôn cậu, khiến cậu không thể nói nên lời, càng không thể mắng chửi người, chỉ có thể dưới sự âu yếm, run rẩy trầm luân.

Sau khi phóng thích, thân thể mềm yếu vô lực, Chu Trình Tinh ôm Hoắc Phi nằm trên sô pha thở dốc bình phục, một lát sau Chu Trình Tinh đứng lên trước, tìm khăn tay lau sạch thứ dính dính màu trắng trên tay bắt đầu sửa sang lại quần áo, rồi mới đi đến bên người Hoắc Phi vẫn đang nằm trên sô pha, cẩn thận giúp cậu chà lau mỗi một nơi dính lại dấu tích.

Hoắc Phi nằm trên sô pha nhìn y, càng nhìn càng thấy ghen khuất, thật sự khó chịu, nhích người lên ý đồ đuổi chân ra, cuối cùng thành công đem người đạp bay.

Tiểu Phi?

Chu Trình Tinh ngồi trên sàn, nhu nhu bả vai bị đạp đau ngu ngơ nhìn cậu.

Hoắc Phi hừ hừ, vươn mình ngồi dậy, ánh mắt vẫn trừng người nào đó, sắc mặt dữ tợn, hai tay nắm thành quyền bóp răng rắc: Tiểu hỗn trướng, đánh là đau mắng là yếu, tớ sẽ cho cậu biết tớ yêu thương cậu nhiều thế nào.

Chu Trình Tinh nhếch miệng ngây ngô cười hì hì hì, mông xê dịch ra phía sau

Tiểu Phi tứ nghĩ cậu nhất định khát nước, tứ đi lấy đồ uống! sợ hãi bị trả đũa Chu mỗ tông cửa xông ra.

Thành công đem người dọa đi, Hoắc Phi lúc này mới thoải mái ngã ra sô pha, nhìn xuống sàn nhà nhặt lên cái gối đầu, cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chu Trình Tinh, chuyện tham gia cuộc thi hội họa thư pháp cậu suy nghĩ ra sao?

Tay cầm hai bình đồ uống ướp lạnh, Chu Trình Tinh đang muốn trở về, liền bị một bạn nữ áo choàng tóc dài ngăn lại. Chăm chú nhìn qua, không phải là phó bí thư hội học sinh sao, là mỹ nữ nổi danh của trường, sau một hồi thương lượng cuối cùng vẫn là cô được cử đến để thuyết phục y tham gia cuộc thi.

Ừm. Chu Trình Tinh nghĩ nghĩ, hỏi, Khi nào thì nộp bản phác thảo?

Nữ sinh nghe vậy trước mắt sáng ngời: Cậu quyết định tham gia? Nghĩ ra sẽ vẽ cái gì chưa?

Chu Trình Tinh nhún nhún vai, cười nhẹ nói: Còn đang suy nghĩ, hy vọng thời gian không gấp.

Không có! nhỏ dùng lực lắc đầu, Còn khoảng thời gian một tháng, cậu có thể chuyên tâm họa.

Chu Trình Tinh hơi gật đầu, ngón tay hướng bên cạnh chỉ, ý bảo y phải rời khỏi: Nếu không có gì tôi đi trước.

A, đợi đã. thấy y muốn đi, nhỏ tiếp tục dẫn dò nói, Không có việc gì thì lát nữa tôi sẽ giúp cậu báo danh, nếu cậu vẽ tốt có thể đem bức họa đến văn phòng hội học sinh cho tôi, tôi giúp cậu nộp lên.

Được, tôi đi trước, tạm biệt.

Tạm biệt!

Nhỏ đứng tại chỗ nhìn y đi xa nửa ngày không nhúc nhích, thẳng đến khi bạn nhỏ đến đẩy một cái: Ai da, người đã đi mất nửa ngày, còn ở nơi này làm hoa si.

Nhỏ lập tức gõ đầu người bạn này: Cậu nói lung tung cái gì hử, ai là hoa si!

Cô bạn một bên cười một bên trốn tránh: Nếu đám con trai thích cậu mà nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch này, trái tim thủy tinh sẽ nát mất.

Nhỏ vừa then vừa vội, gương mặt trưởng đến đỏ bừng: Cậu lại nói lung tung, cẩn thận tố may miệng cậu lại!

Tớ cứ nói, sợ cái gì chứ, Chu Trình Tinh đẹp trai như thế, thành tích tốt như thế, lại nho nhã lễ độ như thế, toàn trường chỉ cần là giống cái (cái này là nguyên văn) ai không thích y.

Nhỏ nghe vậy dừng lại, than nhẹ một tiếng: Nhưng mà y rất lễ phép, đối với ai cũng giống nhau, thật không biết y thích người như thế nào.

Nói xong lại vực dậy tinh thần, một phen kéo áo bạn tốt hướng bên kia đi: Được rồi, đi làm chính sự, tớ còn phải giúp Chu Trình Tinh báo danh!

Vâng vâng vâng, trời đất bao la Chu Trình Tinh lớn nhất.

Còn nói lung tung sẽ may miệng cậu lại.

Bên này hai cô gái cãi nhau ầm ĩ đi xa, bên kia Chu Trình Tinh xuyên qua cây cối rậm rạp, cuối cùng về đến nơi, đem một chai đồ uống đưa tới trước mặt Hoắc Phi đang lười biếng ghé vào trên ghế hóng mát.

Sao đi lâu vậy. Hoắc Phi lấy đồ uống qua theo thói quen liếc mắt xem trước một cái, quả thật là vị chanh cậu thường uống, lập tức mở nắp đẩy ra, nói Có phải lại bị mấy nhỏ thích cậu cuốn lấy hay không? trên tức nghiêng mắt liếc một cái.

Là người của hội học sinh gọi tớ lại. Chu Trình Tinh đi bộ một mõi đặt mông ngồi xuống, kê sát Hoắc Phi.

À. Là chuyện tham gia cuộc thi hội họa hả?

Ừ.

Hoắc Phi một hơi uống hết nửa chai nước: Cậu trả lời bọn họ thế nào?

Chu Trình Tinh không hào sảng như cậu, tương đối kín đáo một ngụm một ngụm uống, Tớ nói cho bọn họ còn chưa nghĩ được sẽ vẽ cái gì.

Hoắc Phi cầm lấy tờ rơi tuyên truyền đặt ở một bên quạt quạt: Cậu cứ suy nghĩ cho tốt đi, cuối tuần này chúng ta đi leo núi, coi như phải đi đổi gió, thuận tiện đi chơi cũng không sai.

Chu Trình Tinh động tác uống nước dừng lại, lập tức hưng phấn mà dán lên: Được đó được đó, đã lâu không có cùng Tiểu Phi đi ra ngoài chơi.

Đừng kể gần như thế, nóng chết. Hoắc Phi nhú mày đem người đẩy ra, Mỗi ngày đều cùng một chỗ, cùng ra ngoài chơi có gì đặc biệt chứ?

Mới không phải, cùng đi chơi với bình thường cùng một chỗ căn bản là không giống nhau hử, đây là cái gì? còn muốn tiếp tục dấn lên, Chu Trình Tinh lập tức bị tờ rơi trên tay Hoắc Phi hấp dẫn, Đây không phải quảng cáo máy tính sao? Tiểu Phi cậu muốn mua máy tính à?

Là có quyết định này. Hoắc Phi nhìn tờ rơi tuyên truyền bĩu môi, Nhưng nó rất mắc, cấu hình cũng quá kém, khó chịu.

Niên đại này, máy tính vừa mới ra đời và phát triển, độ chú ý của mọi người còn chưa cao hơn nữa phi thường đắt đỏ, chẳng qua lúc này dù máy tính có tốt hơn cả máy tính bảng sau này thì Hoắc Phi vẫn không đủ sức mua a.

Chu Trình Tinh ngược lại là tương đối chú ý nhìn tờ rơi tuyên truyền: Vậy mua cái tốt một chút đi.

Được rồi, đừng nhìn nữa! Hoắc Phi thu hồi lại tờ tuyên truyền, Đợi một hai năm nữa, đến lúc đó xem tình hình rồi quyết định, hiện tại mua một chút cũng không lời.

Chu Trình Tinh như có chút dăm chiêu gạt đầu, À.

Ngồi tàu tốc hành hơn một tiếng, liền tới địa phương phong cảnh nổi tiếng, núi Cửu Khúc.

Rời xa thành thị ồn ào náo động, thăm thực vật rậm rạp, mênh mông bát ngát, chim hót hoa thơm, du khách cũng không nhiều.

Bởi vì nơi này không có công trình giải trí gì, càng bởi vì nơi này là khu rừng bảo hộ nghiêm cấm khói lửa du khách không thể tiến hành nướng thịt nấu cơm dã ngoại, tới đây trừ bỏ leo núi ngắm phong cảnh chính là đến chùa miếu thắp hương bái phật, du khách ở đây ít hơn những nơi khác rõ ràng.

Hoắc Phi chính là nhìn trúng nó yên tĩnh mới đặt biệt lựa chọn tới đây, dù sao chuyến này chủ yếu là cùng Chu Trình Tinh đến đổi gió, cũng không phải là ăn uống đùa giỡn xem du khách như dẹt (ý nói đông người).

Hai người xuống xe, Hoắc Phi liền ngửa đầu nhìn lên đỉnh núi nơi có tòa tháp cao bị những tán cây rậm che khuất, đối Chu Trình Tinh bên người nói: Trình Tinh, chúng ta vào trong miếu đi dạo đi.

Chu Trình Tinh tự nhiên không có bất cứ dị nghị: Được.

Đi đến đỉnh núi tương đối tốn sức, thế nên bọn họ tìm đến nơi thuê xe trực tiếp ngồi xe tới ngôi chùa trên đỉnh núi.

Ngôi chùa cũng không lớn, đã có gần năm trăm năm lịch sử, tên chùa cũng giống như ngọn núi này, Cửu Khúc.

Có lẽ do là ngày thường không có hội lễ, lúc bọn họ đến người trong miếu tốp năm tốp ba tụm lại, hương khói cường thịnh. Không biết lư hương trưng bày bao nhiêu năm, sớm đã bị khói hun thành màu đen, nhưng màu đen này là do một năm lại một năm tích lũy thành, có thể thấy được sự trang nghiêm cùng lâu đời của ngôi chùa.

Hoắc Phi kiếp trước không tin thần phật, nhưng trải qua một kiếp, cậu biết trên đời này có rất nhiều chuyện mà con người không thể tưởng tượng hay đoán trước được.

Không có cái gì là vô duyên vô cớ xuất hiện, con người kiên định mấy ngàn năm tín ngưỡng, cũng không phải chỉ một câu không tin là có thể triệt tiêu.

Hoắc Phi đi đến trước nơi bán nhang thơm, mua một bó, sau khi trả tiền hỏi: Tiểu sư phụ, cậu có biết tại sao ngọn núi này lại lấy tên là Cửu Khúc không?

Chú tiểu lễ phép cười nói: Có lẽ bởi vì trước đây nó không dễ dàng đi vào.

Hai người đi đến một bên, Chu Trình Tinh nghi hoặc hỏi: Hỏi việc này làm gì?

Hoắc Phi phân một nửa nhang thơm cho y: Thuận miệng hỏi thôi.

Hoắc Phi đi đến trước ánh nến cẩn thận châm toàn bộ nhang thơm trong tay, Chu Trình Tinh học theo, sau khi châm cháy nhang cùng nhau đi đến trước lư hương, đứng trước tượng Bồ Tát thành kính bái lại, rồi mới cắm vào, sau đó lùi lại, quỳ gối trên tấm đệm hai tay tạo thành chữ thập nhắm lại hai mắt, tâm vô tạp niệm.

Chu Trình Tinh từng vài lần vụng trộm hí mắt nhìn qua cậu, thấy cậu thành tâm khẩn cầu, lại nhắm mắt tiếp tục quỳ.

Quỳ hơn mười phút Hoắc Phi mới mở mắt ra, nhìn thật sâu vào tượng Bồ Tát rồi mới đứng lên.

Chu Trình Tinh lập tức liền chồm lên, tò mò không ngừng nháy mắt: Tiểu Phi, cậu tin phật sao?

Hoắc Phi ngẩng đầu hít sâu một hơi ngập tràn hương thơm của nhang thơm, mơ hồ nở một nụ cười: Tổ tiên nhân quả.

Đi thôi, chúng ta đến ngọn núi đi dạo.

Ra khỏi chùa Cửu Khúc rẽ trái theo một cái đường nhỏ đi vào trong rừng, không lâu liền thấy một mảnh đất trồng rau do mấy vị hòa thượng trong chùa vun trồng, cũng không lớn lắm, nhưng trên khối đất rau dưa sinh trưởng xanh tốt toàn bộ chúng là để người trong chùa ăn.

Lại đi về phía trước, có thể thấy được chỗ giáp rừng trúc, đập vào mắt tất cả đều là gậy trúc dài nhỏ, ngẩng đầu là lá trúc xanh biếc. Hiện tại đã là tám chín giờ sáng, nhưng trong rừng trúc sương mù vẫn quyến luyến không buông động lại bởi hồi chưa tan, làm người ta thấy không rõ con đường phía trước.

Đất đá dưới chân có chút trơn ướt, Hoắc Phi đi ở đằng trước dừng lại nắm tay Chu Trình Tinh, không nói lời nào tiếp tục đi trước.

Trong rừng yên tĩnh an bình, Chu Trình Tinh trên lưng mang theo bản vẽ rất thích không khí như vậy, trong thiên địa chỉ có hai người bọn họ, đi trên con đường như là không có giới hạn, tay trong tay sóng vai mà đi, không phân không rời.

Chu Trình Tinh nghĩ rằng hai người vẫn đi tiếp như thế, bất đắc dĩ bọn họ đều là thân thể của người thường đi gần một giờ hai chân bắt đầu phát ra kháng nghị, Hoắc Phi không thể không kêu dừng: Chu Trình Tinh, đi thời gian dài như thế cũng không có chỗ nào làm cho cậu muốn ngồi xuống sáng tác sao?

Chu Trình Tinh nhìn trời cao, giả ngu làm ra vẻ ngẩn ngơ: Tiểu Phi, nơi này xác thực rất đẹp, nhưng tớ không có tìm được cảm giác muốn vẽ.

Hoắc Phi hai tay ôm ngực nghiêng mắt nhìn y, không nói lời nào.

Chu Trình Tinh chống cự áp lực không ngừng, thuận tay chỉ một hướng bên cạnh, nói: Đó, chính là chỗ đó, cậu nhìn cái cây kia, bộ dạng thực đặc biệt, lại phối với cảnh đẹp chung quanh, oa, khiến linh cảm của tớ nhất thời giống như chảy ra không ngừng!

Khóe miệng Hoắc Phi giật nhẹ, xoay người nhìn hướng y chỉ, ừm, xác thực có cây cổ thụ mọc nghiêng, cũng không biết lớn lên làm sao, cây thụ khác đều thẳng tắp hướng lên trời, còn nó mọc dài đến một nửa bỗng nhiên xoay chín mươi độ thành một vòng tròn.

Nhìn nửa ngày, Hoắc Phi cất bước đi về hướng cây thụ hình dạng kì quái, cậu thấy dưới cây thụ có tảng đá, ừ, thực thích hợp ngồi xuống nghỉ ngơi.

Chu Trình Tinh nhếch miệng, vui vẻ đuổi theo.

Sau khi ngồi xuống, Hoắc Phi cởi túi sách trên lưng xuống, lấy ra hai chai nước một bình ném cho người vừa lúc đi tới, cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ, nói với Chu Trình Tinh đã ngồi vào bên cạnh: Sắp mười giờ rồi, cậu muốn vẽ thì nhanh một chút đừng chậm trễ thời gian, buổi chiều hai giờ còn phải trở về nữa, hôm trước chú Lưu gọi điện thoại nói với tớ, hôm nay có người hẹn nói muốn đem một thứ đến, tớ phải đi xem.

Chuyện này Chu Trình Tinh cũng biết, chú Lưu nói thứ đó là bảo bối, tuy rằng là cận đại gì đó niên đại không tính lâu đời, nhưng được cái là xuất từ danh gia chi thủ, nếu là đồ thật, chính là bảo bối giá trị nhất mấy năm nay cửa hàng của Hoắc Phi thu được.

Ừm.

Hoắc Phi ra lệnh một tiếng, Chu Trình Tinh nói làm liền làm, buông chai nước khoáng mở bàn vẽ ra, rút giấy ra, lấy bút ra. Đứng lên đi một vòng nhìn bốn phía, cuối cùng chọn chỗ ngồi xuống, cách bảy tám mét cùng Hoắc Phi bốn mắt nhìn nhau.

Uống một nửa chai nước khoáng, khoe miệng Hoắc Phi giật giật hỏi y: Muốn tở rời khỏi chỗ này không?

Không cần không cần.

Chu Trình Tinh liên tục lắc đầu, Cậu cứ ngồi đó, như vậy mới tốt.

Nói xong vùi đầu xoát xoát xoát vẽ trên giấy, hai ba cái liền phác ra đường cong đại khái, tiếp theo lại tưng nét từng nét tỉ mỉ vẽ lên.

Ngay từ đầu, Hoắc Phi còn có thể trừng y, nhìn y bắt đầu vẽ khi biểu tình dần dần trở nên chăm chú, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn lại đây, ánh mắt cũng không giống như bình thường vừa nhìn đến hần liền như con chuột thấy gạo sáng long lanh.

Hoắc Phi chống cằm nghĩ, Chu Trình Tinh khi chăm chú thật đúng là có mị lực, khó trách bị đồng con gái trong trường học ái mộ thường xuyên gửi thư tình.

Không khỏi so sánh với lúc trước, năm Chu Trình Tinh sáu tuổi, chắc là giống như nắm gạo nếp đi, trắng trắng mềm mềm, mềm mại nhu nhược, tính cách có chút yếu đuối, đôi mắt to tròn, luôn lơ đãng theo sau môn cậu, cậu nói cái gì cũng không phản bác. Sau đó, từng chút từng chút lớn lên, da thịt như bánh bao dần dần trở nên rắn rỏi, đôi mắt to tròn từng chút từng chút trở nên hẹp dài, tóc nhẹ bay, làn da trắng nõn, mặc đồng phục áo sơ mi tay ngắn cùng quần tây đen, tay để ở túi quần đi qua, có thể đưa tới một đồng lớn con gái theo đuôi.

Cũng trở nên không nghe lời, bắt đầu tranh luận, bắt đầu dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn cậu, bắt đầu lộ ra nụ cười tính kế, bắt đầu trở nên dửng dưng, bắt đầu trở nên cường đại.....

Đây là việc cậu vẫn chờ đợi, nhưng không biết vì cái gì trong lòng có điểm thất lạc.

Lúc đứa nhỏ đủ lông đủ cánh, chính là lúc y rời đi..... Đúng không?

Khi Chu Trình Tinh không biết lần thứ mấy ngẩng đầu, phát hiện Hoắc Phi tựa vào dưới tàng cây nghỉ ngơi đang ngủ, khí hậu ấm áp, gió nhẹ chậm chậm, bất tri bất giác ngừng bút kinh ngạc nhìn gương mặt cậu khi ngủ, không thể rời đi, rất sợ sẽ bỏ qua nó.

Có lẽ dòng thời gian trôi như đã qua vài thế kỷ, Chu Trình Tinh cuối cùng động bút, cơ hồ ngừng hô hấp,

lo lắng một chút quá nhiều có thể đánh thức người trong mộng.

Đây là bảo bối tôi cất giữ nhiều năm, nếu không phải con gái của tôi bị bệnh cần tiền điều trị, tôi nhất định sẽ không bán. Các người yên tâm đi, tôi là người lương thiện, đây là chính phẩm, là đồ thật.

Tuy rằng đã nghe chú Lưu nhắc qua đồ vật này, nhưng khi bức họa đặt trên bàn được cậu mang bao tay thật cẩn thận mở ra, hô hấp Hoắc Phi không khỏi cứng lại.

Đúng là tác phẩm cận đại, tên họa sĩ khi nói ra tuyệt đối sẽ khiến cho các đại gia rung lên, Tề Bạch Thạch.

Sau một lúc lâu, Hoắc Phi ngồi thẳng lên, hô hấp bị ngăn lại cũng thoát ra, sau khi bình tĩnh lại, cậu liếc mắt nhìn chú đứng ở bên cạnh một cái, rồi mới nhìn nhìn Chu Trình Tinh bên cạnh.

Hoắc Phi nhớ không lầm thì thời điểm năm 2011, tác phẩm lớn nhất của Tề Bạch Thạch thước phúc [Tùng bách cao lập đồ? Chữ triện tứ ngôn liên] lấy 8800 vạn tệ làm khởi điểm, cuối cùng thành giao với giá 4.255 triệu tệ.

Hoắc Phi cuối cùng nhìn người bán: Ông bán bao nhiêu?

Người đàn ông mang bộ dáng của học giả sắc mặt lại phá lệ tiêu tụy không hề chớp mắt nhìn cậu, lúc quản lý Lưu nói hôm nay gặp mặt ông chủ, hắn không nghĩ tới sẽ là một thiếu niên thoát nhìn nhiều nhất mười sáu mười bảy tuổi, hắn có chút hoài nghi, cũng có chút bất an, không biết hôm nay đem tranh đến một lần nữa có phải một sai lầm không.

Người đàn ông thật lâu không nói, Hoắc Phi cũng không gấp, một bên Chu Trình Tinh cùng chú Lưu nhìn nhau, cuối cùng đều không hện mà cùng đem ánh mắt dừng ở trên người Hoắc Phi.

Cuối cùng người đàn ông mệt mỏi đẩy kính mắt, báo ra một vài số: 32 vạn.

Hoắc Phi ước chừng có một khắc tạm dừng, chú Lưu liên tiếp ra hiệu cho cậu, Hoắc Phi xem như không phát hiện, gật gật đầu với người đàn ông: Thành giao.

Không nghĩ tới thiếu niên sáng khoái như thế, người đàn ông hơi sửng sốt, trong lòng nghi hoặc càng sâu.

Hoắc Phi lại không để hắn tiếp tục suy nghĩ sâu thêm, chỉ chỉ bức tranh khác mà hắn mang đến: Ông còn mang theo cái bức tranh khác?

Người đàn ông chần chờ một chút, mới nói: Đúng, bất quá không phải cùng họa sĩ.

Là ai vẽ?

Phan Thiên Thọ.

Cuối cùng Hoắc Phi đáp ứng lấy giá 38 vạn mua hết cả ba bức tranh mà người đàn ông mang đến, nhưng bởi vì nhất thời chuẩn bị không đủ tiền, cùng người đàn ông ký hợp đồng cùng chứng từ, một tuần sau tiền trao cháo múc.

Người đàn ông mang tranh đi, chú Lưu hướng Hoắc Phi lắc đầu nói: Giá này rất cao, cháu sao lại trả giá một chút, Tề Bạch Thạch kia khoảng 25 vạn tuyệt đối đủ.

Hoắc Phi cười khuyen vài câu mới khiến chú Lưu trở lại trước quầy, lúc này Chu Trình Tinh đi tới thấp giọng hỏi: Giá cao lắm hả?

Hoắc Phi lắc đầu: Nếu là đồ thật, giá này chỉ thấp chứ không cao.

Sao cậu biết là đồ thật?

Tớ cảm thấy là thật, muốn chắc chắn phải hay không còn phải tìm chuyên gia giám định.

Chú Lưu tuy rằng tương đối hiểu về đồ cổ, nhưng đối với thi họa cũng không tinh rành lắm, cũng có khả năng nhìn nhầm.

Chu Trình Tinh nghe vậy nhú mày: Vậy cậu nên tìm người xác định một chút.

Hoắc Phi bỗng nhiên đối mặt với y, nghiêm túc hỏi: Trình Tinh, nếu lần này tớ nhìn nhầm, thực sự bị lừa tiền thì phải làm sao đây?

Chu Trình Tinh suy nghĩ một lát, hỏi lại: Vậy cậu cảm giác là thật sao?

Hoắc Phi sờ cằm, Lấy kinh nghiệm của tớ, đây là thật.

Chu Trình Tinh nở nụ cười, Vậy được rồi.

Chỉ cần cậu cho rằng là thật vậy được rồi.

Hoắc Phi sửng sốt, kinh ngạc nhìn y, tựa hồ mới lĩnh ngộ được, bỗng nhiên không biết nên dùng biểu tình gì đối mặt với y, Tên nhóc cậu, 38 vạn đó, cũng không phải là số nhỏ!

Nhưng cậu muốn mua không phải sao?

Chu Trình Tinh nghiêng đầu, chớp mắt, giả vờ khả ái.

Hoắc Phi nhin không được nở nụ cười, một cước đá qua: Nhóc con chết tiệt!

Cuối cùng Hoắc Phi lấy phòng thể chấp mượn nợ, vay mười lăm vạn tệ cuối cùng vừa đủ 38 vạn đổi lấy ba bức tranh, cẩn thận cất giữ ở chỗ tương đối an toàn.

Sau đó tác phẩm Chu Trình Tinh vẽ tên là [Noãn], đạt được giải nhì trong cuộc thi thư pháp hội họa do thành phố tổ chức, thật đáng mừng.

7. Chương 6

Biết kết quả Hoắc Phi cũng không nói gì, rõ ràng dẫn y nhìn phong cảnh, kết quả lại làm người mẫu cho y, chẳng lẽ họa sĩ đều có một cái đầu không thể tưởng tượng được sao?

Đến khi Hoắc Phi đến phòng triển lãm tranh thấy bức tranh này mới bừng tỉnh đại ngộ, Chu Trình Tinh xác thực là vẽ cảnh sắc ngày đó bọn họ ngắm, khung cảnh một thiếu niên dựa vào dưới tàng cây lẳng lẳng ngủ say, phong cảnh rất mơ hồ nhưng con người thiếu niên ấy lại hiện lên rất rõ nét.

Hoắc Phi sờ cằm, đứng trước bức tranh suy nghĩ sâu xa, mỗi người đi qua nhìn thấy bức tranh đều không hện mà cùng nhìn người trong tranh sau đó lại kinh ngạc nhìn sang người đứng trước tranh.

Không biết khi nào thì có một người xuất hiện đứng trước bức tranh, bỗng nhiên nói: Vẽ thật giống nhĩ.

Hoắc Phi nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn, đồng tử trong nháy mắt này co rút lại, kích thích quá lớn làm đầu cậu trống rỗng, ngây ra như phỗng đứng tại chỗ, ngay cả hô hấp cũng đình chỉ.

Người đàn ông cao hơn Hoắc Phi 20cm nhìn thấy biểu tình khó hiểu của cậu nên mỉm cười: Sao vậy, cậu biết tôi sao?

Há miệng thở dốc, lại thủy chung không phát ra một chút tiếng vang, thật lâu sau đó, Hoắc Phi mới cứng ngắc mà gian nan lắc đầu.

Người đàn ông không cho là đúng cười: Vậy sao mặt cậu lại có biểu cảm như thấy quỷ vậy?

Hoắc Phi cảm giác mình bỗng nhiên đã quên nên nói thế nào, bức bách bản thân mở miệng kết quả là

thanh âm lại quá tối nghĩa: Anh..... anh..... Rất dễ nhìn.....

Người đàn ông không ngờ cậu sẽ nói như thế, dù có hơi ngoài ý muốn nhưng vẫn lễ phép gật đầu, Cám ơn. chỉ vào bức tranh treo trước mặt bọn họ, Người vẽ bức tranh này là bạn của cậu sao?

..... A?

Trình độ không tồi, thủ pháp lão luyện, nhìn không ra là học sinh trung học vẽ, qua vài năm nữa chỉ sợ sẽ sinh ra một vị Đại Sư trong giới hội họa.

Nghe được gã như thế nói, Hoắc Phi phảng phất như bị người dùng đinh đóng than mình lên cọc gỗ, cơ hồ cả người đều nhảy dựng lên: Anh gã muốn làm gì, chẳng lẽ gã nhắm vào Trình Tinh?

Không biết Hoắc Phi trước mặt đang đề cao cảnh giác người đàn ông thuận miệng bỏ lại một câu: Bất quá còn có hơi sớm, hy vọng cậu ta thực sự đứng ở trên đỉnh cao hội họa, tôi mỗi mắt mong chờ.

Nói xong người đàn ông ưu nhã lướt qua Hoắc Phi đi xa, lưu lại Hoắc Phi tại chỗ thừa nhận sống gần kịch liệt.

Vì hiệu ứng bướm bướm, Hoắc Phi không hề giống như kiếp trước coi Chu Tinh Trinh là một món đồ chơi, bởi vậy những chuyển biến trong kiếp này Hoắc Phi không thể đoán trước được, nhưng cậu vẫn tận lực tránh đi, tỷ như việc cùng người này gặp gỡ.

Nếu nói về dung mạo thì người này không phải hung thần ác sát gì, gã nho nhã anh tuấn, là loại người chỉ cần nhìn lướt qua một lần sẽ khắc sâu trong ấn tượng một người đàn ông hoàn mỹ.

Kí ức lần đầu gặp người này trong đầu Hoắc Phi vẫn còn mới mẻ, tại một tiệc rượu tề tụ các nhân vật tai to mắt lớn trong giới thương nghiệp, gã đi cùng với một nữ quản lý cao sang mỹ lệ, nháy mắt hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của cả hội trường, bao gồm cả người luôn một lòng muốn xâm nhập vào giới thượng lưu là cậu.

Cũng nhờ sự xuất hiện của người đàn ông này, khiến dự vọng của Hoắc Phi đối với tiền tài bành trướng, vì có thể có đầy đủ tư cách đứng ở bên cạnh gã, vì có thể hấp dẫn sự chú ý của gã, Hoắc Phi dùng hết tất cả thủ đoạn.

Mà ngay khi tên đàn ông này biết có một kẻ ngu ngốc xuẩn đần thâm mến mình thì không hề lãng phí bất cứ thứ gì có thể lợi dụng từ cậu, rất nhiều khi thoáng cái cho cậu sắc mặt tốt đẹp, có thể khiến Hoắc Phi ngu ngốc không thể khống chế niềm vui chết tiệt nhảy nhót trong tim không oán không hối làm theo lệnh gã, cho đến cuối cùng vì thế vứt bỏ tính mạng.

Người đàn ông này là một thương nhân chân chính, một đầu cơ giả, tựa như gã lợi dụng tình cảm của Hoắc Phi để thực hiện mục tiêu của mình, gã sẽ lựa chọn một ít người mà gã cho rằng đáng giá lợi dụng, tận lực lấy giá nhỏ thu hồi lớn. Mà khi gã cảm thấy đối phương đã không có bất cứ giá trị lợi dụng nào nữa, gã sẽ

lập tức thu hồi sắc mặt thân thiện, thu lại gập bội những gì đã đầu tư ở trên những người này, không cho đối phương lưu lại một chút đường sống nào cho đến khi đem gã từng chút một lợi dụng bức người ta đến khi tan cửa nát nhà.

Lúc trước cái gã ta quăng vào người Hoắc Phi chính là giả tình giả nghĩa, mà Hoắc Phi trả giá, chính là mạng sống một đời.

Cứ tưởng rằng cuộc đời này tránh đi những nơi người đàn ông này thường tới sẽ đời này kiếp này không gặp lại gã, không ngờ kết quả hiệu ứng bướm bướm không chỉ trước tiên gặp gã ta, hơn nữa gã ta dường như rất hứng thú với Trình Tinh?

Nếu Trình Tinh thật sự đi tiếp trên con đường hội họa, người đàn ông này sẽ dùng hết sức để lôi kéo cậu ấy, đến lúc đó Trình Tinh chỉ có thể biến thành một họa sĩ máy móc vẽ và vẽ, không ngừng vì gã ta nhân tạo ra càng nhiều lợi ích.

Làm sao đây?

Kiếp trước lưu lại trong Hoắc Phi nỗi sợ hãi với gã như sự phản xạ có điều kiện, kìm lòng không đậu cắn đầu ngón tay, cắn đến nát da chảy máu cũng không có cảm giác.

Đã chết qua một lần, tình cảm của Hoắc Phi đối với người đàn ông này đã sớm theo quả bom đặt trên thuyền nổ tung hóa thành hư vô rồi, nếu không phải hôm nay bỗng nhiên gặp nhau, Hoắc Phi chỉ sợ chết già cũng sẽ không có ý muốn tạm biệt người đàn ông này trong đầu.

Nhưng nếu gã nhắm vào Trình Tinh

Hoắc Phi dùng lực cắn răng, xem nhẹ đau đớn trên tay, băng lãnh mà oán hận che lấp đôi mắt vốn tròn sáng.

Tiểu Phi, cậu buông ra nhanh lên!

Lãnh xong giấy chứng nhận liền lập tức chạy tới tìm Hoắc Phi, không ngờ thấy cậu mặt đầy hắc ám đứng trước bức tranh của y, ngón tay bị cậu cắn đến máu tươi chảy ròng, Chu Trình Tinh bị dọa sợ, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, không nói hai lời xông lên kéo tay cậu ra, đồng thời rút ra khăn tay cẩn thận chặn lại miệng vết thương.

Khăn tay chỉ vừa mới che lại miệng vết thương chỉ chốc lát liền bị máu tươi nhuộm thành màu hồng, Chu Trình Tinh sắc mặt xanh mét, lại rút ra một cái khăn tay bao lấy.

Cậu điên rồi sao, còn cắn thêm ngón tay của cậu cũng không còn!

Lần đầu tiên Chu Trình Tinh nghiêm khắc chỉ trích cậu như vậy, nói xong cũng không đợi Hoắc Phi đáp lại, trực tiếp kéo cậu đi tìm nơi có thể băng bó vết thương. Nhưng trong phòng triển lãm này thì làm gì có phòng y tế, may là có người hảo tâm cho một miếng băng cá nhân giúp tạm thời băng lại vết thương để cầm máu, sau đó Chu Trình Tinh mang Hoắc Phi đi ra khỏi phòng triển lãm, đón xe taxi, một đường không ngừng chạy tới bệnh viện.

Ước chừng nửa giờ sau, ngón tay bị chính Hoắc Phi cắn nát được băng bó thành một cái tiểu bánh chưng trắng bóc, đã không còn cảm giác đau đớn Hoắc Phi còn thấy có cảm giác chơi vui ngồi ở một bên bày ra đủ loại thủ thế, sắc mặt Chu Trình Tinh chưa bình tĩnh lại không cho cậu chút hòa nhã nào.

Hoắc Phi cười hì hì ngồi xích qua, lấy khuỷu tay chọc chọc eo y: Đừng bày ra sắc mặt khó coi như thế mà, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi. tuy rằng thoát nhìn khủng bố một chút, trên thực tế thì ngay cả may cũng không cần, bác sĩ cũng chỉ dùng thuốc giảm nhiệt cầm máu băng bó.

Chu Trình Tinh vẫn không quan tâm, qua nửa ngày, cuối cùng lên tiếng hỏi: Tại sao mà cắn đầu ngón tay mình thành như vậy, vừa rồi trong phòng triển lãm gặp chuyện gì vậy?

Ánh mắt Hoắc Phi né tránh nhìn về phía đầu ngón tay băng bó, trên tay giật giật: Đây là thói quen lúc trước, tớ gặp phải chuyện gì khó giải quyết thì sẽ cắn ngón tay.

Lúc trước? Chu Trình Tinh nghiêng đầu nhớ lại, Cậu khi nào có thói quen này, sao tớ vẫn không phát hiện?

Thật lâu rồi. Hoắc Phi ngửa đầu tựa vào trên tường, mặc danh cười, Thật lâu thật lâu. lâu đến cậu cũng đã quên kiếp trước mình có cái tật xấu này, nếu hôm nay không gặp người đàn ông đó, bệnh cũ này cũng sẽ không xuất hiện lại.

Trong kiếp này Hoắc Phi vẫn luôn cố gắng tránh đi, tránh đi đủ loại tai họa ngầm mai phục trong kiếp trước, hi vọng bản thân cùng người yêu quý đều có thể được kết quả tốt. Trong đó bao gồm cả vô số xấu tật xấu của cậu.

Chỉ là rất nhiều thói quen đã là thâm căn cố đế, cậu có thể tránh đi, lại khó có thể trừ tận gốc, trong bất giác vẫn xuất hiện.

Đương nhiên cắn ngón tay cũng không phải tật xấu gì không chấp nhận được, bất quá sẽ khiến Hoắc Phi càng dễ dàng liên tưởng đến đủ loại kết quả xấu trước kia mà thôi.

Vẫn không chịu nghe người ta nói sao, Hoắc Phi nghi hoặc quay đầu nhìn, chỉ thấy Chu Trình Tinh nhíu mi, trên mặt mang chút cảm xúc khó tả, vừa thấy cậu quay lại, lập tức tức giận quay mặt đi.

Xảy ra chuyện gì? Hoắc Phi có điểm buồn cười, không biết nhóc con này lại phát giận cái gì.

Tớ cảm giác Tiểu Phi có rất nhiều chuyện giấu tớ.

Hoắc Phi nhin không được cười: Cho xin đi, từ lúc bảy tuổi cậu đã ở cùng một chỗ với tớ rồi, tớ có chuyện gì mà cậu không biết chứ, còn giấu gì sao?

Không phải như vậy. Chu Trình Tinh thực chân thành, Tiểu Phi, tớ cảm giác có nhiều khi cậu trở nên..... bộ dạng chứa rất nhiều tâm sự..... đâu chỉ thế, rất nhiều lúc Hoắc Phi sẽ lâm vào một loại thất thần mà y không tài nào nhìn thấu được, trong nháy mắt đó, cậu không hề giống như những thằng con trai cùng tuổi, lại giống sắc mặt ngưng trọng của một lão nhân đã trải qua nhiều tang thương.

Hôm nay cũng vậy, tuy rằng trước tiên bị ngón tay bị thương của cậu hấp dẫn gần hết lực chú ý, đến khi tỉnh táo lại mới nhớ đến sắc mặt lúc đó của Hoắc Phi, âm trầm đến gần như dữ tợn lúc trước rốt cục cậu đã phát sinh chuyện gì? Có thứ gì đủ để cho một người luôn luôn sáng sủa lại lộ ra sắc âm trầm cảm hận như vậy?

Chu Trình Tinh thật sự không thích loại cảm giác này, từ khi Hoắc Phi bảy tuổi thì ngoài y ra không còn ai thân cận với cậu như y, nhưng mặc dù như thế, y vẫn là cảm thấy hiểu Hoắc Phi không đủ, Hoắc Phi giấu y không ít chuyện.

Rất nhiều lúc Chu Trình Tinh không khỏi hoài nghi, y nhìn thấy Hoắc Phi, thật đúng là Hoắc Phi chân chính sao?

Sau khi Hoắc Phi ngẩn ra, không khỏi bật cười: Cậu nói cái gì đó, tâm sự tăng tăng? Tớ thường xuyên như vậy, sao tớ hoàn toàn không biết vậy?

Chu Trình Tinh mắt không nháy nhìn chằm chằm cậu, Hoắc Phi cũng là thản nhiên nhìn lại, sau một lúc lâu sau Chu Trình Tinh thu hồi tầm mắt, trên mặt không có chút gợn sóng, nhìn dáng vẻ của y cũng đoán không ra được y rốt cuộc có tin tưởng chuyện ma quỷ của Hoắc Phi hay không.

Hoắc Phi bỗng nhiên có điểm khó chịu cho y một bàn tay lên người: Này, tên nhóc cậu dám giơ cái mặt thối ấy cho tớ nhìn à, từ lúc gặp cậu tới giờ chúng ta đã tách ra ngày nào sao? Chính cậu ngấm lại đi, tớ thì có chuyện gì giấu cậu chứ, cậu còn nghi thần nghi quỷ như vậy cẩn thận lão tử không để ý tới cậu nữa!

Cũng chính là do nguyên nhân này, rất nhiều khi Chu Trình Tinh cũng hoài nghi là do mình miên man suy nghĩ, cho nên vẫn không có mở miệng hỏi, nhưng mà [Vậy hôm nay là chuyện gì, sao cậu lại tự ngược mình, ở cùng một chỗ với cậu lâu như vậy mà tớ vẫn chưa từng phát hiện ra cậu có tật xấu này, còn nói là thật lâu trước kia nữa, chẳng lẽ là trước khi tớ quen cậu sao, chuyện lâu như thế có thể gọi là thói quen sao?

Cậu Hoắc Phi bị y lải nhải nói một hơi suýt tí nữa là nói lại không được.

Đúng rồi, trước khi tớ quay lại rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Tà ác liếc cái người chưa đạt được mục đích quyết không bỏ qua này một cái, Hoắc Phi nói ra từng chữ: Khi cậu chưa quay lại tớ có gặp một người.

Người nào?

Một kẻ vừa nhìn đã biết không phải người tốt.

Mỗi khi người này dùng từ gay gắt nói về một người khác thì có thể thấy được đối phương khẳng định người đó đã làm gì khiến người này cực kì không thoải mái. Chu Trình Tinh nói thuận theo cậu: Gã chọc giận cậu?

Hoắc Phi hai mắt trừng to, bị phần dựa vào trên người Chu Trình Tinh: Gã đùa giỡn tớ!

Chu Trình Tinh sau một trận trầm mặc, hỏi: Cậu cứ thế để gã đùa giỡn?

Người nào đó một giây trước còn yếu đuối như cành liễu nhỏ lập tức hùng khởi muốn đánh người: Cậu biết rõ mà!

Chu Trình Tinh phối hợp mắt trợn trắng: Rồi sao? Có phải người nọ càng không biết xấu hổ càng sổ sang không, cậu kháng cự không thành còn để người chiếm tiện nghi? xem Hoắc Phi giận đến như vậy, tám phần là vậy rồi.

Hoắc Phi lần này thật sự muốn đánh người: Cậu mới mất mặt, cậu mới bị chiếm tiện nghi! đáng tiếc ngón tay bị thương nên chẳng có bao nhiêu lực, cậu đánh về phía trước hữu khí vô lực, chỉ đành bất mãn buông tay.

Nói ra cậu có thể không tin, người nọ để lại cho người ta cảm giác thật không thoải mái..... Hoắc Phi khoát tay, mặt đầy khó chịu.

Chu Trình Tinh xoa cổ, trong mắt có cái gì chợt lóe qua, y để sát vào Hoắc Phi, thấp giọng hỏi: Gã thật sự đùa giỡn cậu?

Hoắc Phi không trả lời, chỉ hừ hừ.

Nghĩ nghĩ, cuối cùng cậu tổng kết nói: [Dù sao cũng khẳng định xái tên kia cũng chẳng phải người tốt gì, sau này thấy nhất định phải tránh đi.

Chu Trình Tinh nháy mắt mấy cái, mặt mang biểu tình vô hại, Nhưng mà Tiểu Phi, cậu không nói rõ ràng với tớ, tớ làm sao biết được người đó là ai?

Hoắc Phi khoát tay: Hiện tại nói không rõ, đợi sau này thấy tớ lại nói cho cậu.

Chu Trình Tinh bĩu môi, cảm giác chính mình bị nói cho có lệ, nhưng lại không có can đảm kháng nghị, cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Hoắc Phi nguyên tưởng rằng chuyện này đến đây cũng coi như cáo một đoạn lạc thôi, không ngờ chưa đến hai ngày, Chu Trình Tinh liền nhận được điện thoại của người ở phòng triển lãm, nói có người muốn mua bức họa của y, giá do y đưa ra. Chu Trình Tinh trầm ngâm một hồi, hỏi đối phương biết người muốn mua là ai không?

Vừa nói đến đây, âm thanh của người phụ trách phòng triển lãm trở nên có chút kích động: Biết chứ, xí nghiệp rất có tiếng trong nước đó, tuổi còn trẻ đã làm ông chủ, thường xuyên lên bìa báo tạp chí, tôi nghĩ cậu cũng có khả năng biết đấy, anh ta họ Từ, đại danh Vũ Trạch.

Chu Trình Tinh không trực tiếp trả lời muốn bán tranh này hay không, suy tư một lát rồi mới đưa ra ý muốn cùng người này gặp mặt một lần, tự mình trả lời thuyết phục.

Người phụ trách có chút khó xử, cuối cùng vẫn nói sẽ làm hết sức, để Chu Trình Tinh chờ tin tức.

Treo điện thoại xong Chu Trình Tinh đứng tại chỗ trong chốc lát, mới trở lại phòng mình, lúc này Hoắc Phi đang tựa vào bên giường chơi game boy, thấy y trở về thoáng nhìn y một cái, lại tiếp tục vui đùa vào trò chơi thuận miệng nói: Mẹ cậu gọi sao?

Chu Trình Tinh ngồi vào bên người cậu, nhìn cậu không chế nhân vật trò chơi xử quan trọng tướng, Là điện thoại của người phụ trách phòng triển lãm.

Sao vậy? Có phải bỗng muốn phát tiền thưởng không?

Là nói cho tớ biết bức tranh của tớ có người muốn mua.

Mua tranh? Hoắc Phi tựa hồ là nghĩ đến cái gì, ngay cả trò chơi cũng không chơi nữa, đột nhiên ngẩng đầu nhìn y, Là ai?

Chu Trình Tinh nhận ra phản ứng cậu hơi quá ngưỡng hạ: Không..... Tớ không có hỏi..... Vừa nghe nói muốn mua tranh tớ liền trực tiếp cự tuyệt, bức tranh kia tớ muốn giữ lại cho mình dù có trả bao nhiêu tiền tớ cũng không bán.

Hoắc Phi đầu tiên là buông lỏng một hơi, bỗng nhiên lại ngẩng đầu, lại đem Chu mỗ dọa nhảy dựng: Cát đầu cậu ấy, triển lãm chấm dứt xong thì bức họa kia lập tức giao cho tớ!

Chu Trình Tinh lập tức khóc tang mặt: Vì cái gì nha?

Hoắc Phi lộ ra nụ cười dữ tợn, buông máy chơi game hai tay nắm lại tiếng bẻ đốt ngón tay vang rộp rộp: Bởi vì tớ thích.

Người nào đó bị uy hiếp nên bỏ nhào vào trên giường khóc lớn, lại không thể nhận được chút đồng tình nào từ cái người đang cười dữ tợn kia: Giả khóc cũng phải có chút nước miếng chứ, giả như thế ai mà tin?

Ngay sau đó, cái người đang ghé nằm trên giường kia bỗng chốc nhào về phía Hoắc Phi, trực tiếp kéo cậu ngã xuống giường.

Thân va vào thảm không phải rất đau nhưng lại chọc giận Hoắc Phi đang muốn chơi trò tiếp, vừa muốn mắng chửi miệng liền bị ngăn chặn, muốn cắn cái đầu lưỡi trực tiếp xộc vào kia, lại luyến tiếc, thế là cũng chỉ đành để tên hỗn trướng này muốn làm gì thì làm.

Chu Trình Tinh khác với ôn nhu mọi khi, mới hôn lên đã cắn cắn, Hoắc Phi bị cắn đến môi sưng đỏ mắt thấy đã muốn nổi bão y mới biết điều bắt đầu theo khuôn phép cũ thương tiếc mà cố chấp tiếp tục hôn môi.

Hoắc Phi luôn luôn là phái người hưởng thụ, được người ta bị hầu hạ thư thái, cũng liền cảm thấy mỹ mãn, hôn đến cao hứng còn áp đầu người ta xuống từ bị động chuyển thành chủ động, lần này mà không lửa cháy đổ thêm dầu củi khô lửa bốc ông trời cũng không chấp nhận, một nụ hôn chấm dứt, hai thiếu niên đều thở hồng hộc, nhưng vẫn như cũ gắt gao ôm chặt đối phương, tựa hồ ai cũng không phục ai.

Khí tức thoáng vũng vàng lại, Hoắc Phi vỗ vỗ mặt người vẫn nằm trên mình: Bảo bối nhi, hôn đủ rồi còn không mau đứng lên, muốn áp chết tớ sao?

Tiểu Phi, Phi Phi, tớ không có sức Chu Trình Tinh một bộ hữu khí vô lực bộ dáng trực tiếp cả người ngã nằm trên người cậu, cứ như bạch tuột cuộn lấy, đừng nói là Hoắc Phi mười con trâu cũng đẩy không ra.

Hoắc Phi khóe miệng run rẩy: Cậu kiêu này mà bảo là không có khí lực sao.

Để tớ ôm một cái đi mà! Chu Trình Tinh xấu xa. Hoắc Phi không có biện pháp với y, vỗ vỗ đầu y, tùy ý y.

Từ Vũ Trạch không nghĩ tới mua tranh thôi mà đối phương còn đưa ra yêu cầu.

Có lẽ này là chuyện ngoài ý muốn khiến gã hứng thú, cũng đáp ứng gấp một lần chủ nhân của bức họa này, dù sao gã lúc trước cũng có chút tò mò đối với thiếu niên tài năng hào hoa này.

Cậu chính là Chu Trình Tinh?

Tại một quán tư nhân đã hẹn trước, Từ Vũ Trạch ngồi ngay ngắn trên ghế nhìn cậu thiếu niên đứng trước

mặt, mỉm cười đứng lên.

Quả nhiên là tuổi trẻ tài cao.

Chu Trình Tinh cũng lộ ra khéo léo cười: Ngài chính là Từ tiên sinh? Cửu ngưỡng đại danh.

Từ Vũ Trạch hơi gật đầu, ý bảo y ngồi vào ghế đối diện: Mời ngồi.

Cám ơn.

Chu Trình Tinh không có nửa phần nhăn nhó, thản nhiên ngồi vào trước mặt Từ Vũ Trạch.

Từ Vũ Trạch ngồi xuống, khoe miệng tiểu ý không giảm mà lại tăng. Thường thường chỉ cần biết được thân phận của gã rất ít nhân viên có thể trấn định được như vậy, huống chi người trước mặt chỉ là một cậu thiếu niên mười lăm tuổi.

Từ Vũ Trạch cầm lấy menu trên bàn đưa đến trước mặt y: Muốn uống cái gì?

Chu Trình Tinh tiếp nhận rồi tùy ý nhìn xong buông ra: Nước ép táo đi.

Có muốn ăn chút điểm tâm không?

Không cần, cám ơn.

Từ Vũ Trạch gọi phục vụ, phục vụ lập tức đi qua đây: Từ tiên sinh, xin hỏi ngài cần phục vụ gì.

Từ Vũ Trạch cười nói: Cho vị họa sĩ trước mặt tôi một ly ép táo.

Xin chờ một lát.

Trong lúc chờ đợi, Từ Vũ Trạch vẫn không nói gì, bên miệng mang theo một nụ cười không nùng không đậm nhìn chằm chằm Chu Trình Tinh. Có lẽ là do nguyên nhân ưu thế về bề ngoài, bề ngoài xuất sắc chính là vũ khí để có thể ngang nhiên làm hành động này không khiến người khác chán ghét, ngược lại sinh ra cảm giác xấu hổ không biết ở mình có chỗ nào khiến gã ta mỉm cười.

Nhưng cũng không thể biết được suy nghĩ trong Chu Trình Tinh lúc này được, bởi vì y từ đầu tới đuôi cũng dùng một kiểu tươi cười tương tự, khí chất chưa có nửa phần thay đổi.

Hai người nhìn nhau ước khoảng thời gian nửa tách trà, Chu Trình Tinh chủ động mở miệng nói: Thật không nghĩ tới Từ tiên sinh có thể từ trong trăm công nghìn việc đi gặp tôi. Nghe nói ngài muốn mua bức tranh của tôi, đây là một kiểu đánh giá với tôi, cho nên mới muốn tự mình lại đây tỏ vẻ cảm tạ với ngài.

Từ Vũ Trạch đặt ngón tay lên mặt, cười dài nói: Tôi tuy là thương nhân khả hảo nhưng coi như cũng hiểu được chút phương diện này, cậu trưng bày bức họa kia tại triển lãm tranh, tôi có thể nhìn ra được tình cảm của cậu, tâm chi sở chí luôn có thể khiến người ta động dung, họa là hảo họa, đáng giá để tôi cất giữ.

Từ tiên sinh có thể nói như thế tôi thật sự rất cao hứng, ngài cũng không phải là người bình thường, rất nhiều thời điểm một câu của ngài bằng trăm câu của thiên hạ.

Thiên xuyên vạn xuyên mã thí không xuyên, mặc dù gã chưa bao giờ thiếu người vuốt mông ngựa mình, nhưng lúc này Từ Vũ Trạch vẫn thực hưởng thụ nỗ lực cười: Nhà cậu dạy dỗ không tồi, nhìn cử chỉ của cậu, thật không giống như là mới mười lăm mười sáu tuổi. Chỉ là không biết bao nhiêu tiền mới có thể bỏ ra thứ cậu yêu thích đây?

Chu Trình Tinh đang muốn trả lời, phục vụ viên bưng lên nước trái cây y vừa gọi, tựa hồ là khát nước, y cầm lấy nước trái cây uống xong một ngụm mới nói: Từ tiên sinh, lúc này tự mình tới tìm ngài cũng là muốn nói với ngài, bức họa này là vô giá.

Từ Vũ Trạch chọn mi: Ý của cậu là, không bán?

Đúng vậy. Chu Trình Tinh gật đầu, Thực xin lỗi, bức họa này đối với tôi rất ý nghĩa, tôi sẽ không chuyển nhượng cho người khác.

Từ Vũ Trạch thoáng suy tư một lát sau, nói: Vậy thật sự đáng tiếc, bức họa kia quả thực vẽ không tồi, nhân vật rất sống động như ngừng lại vẽ lên, mỗi một phần thân vận đều dẫn dắt đến tương đương chuẩn xác. Tôi dám nói, nếu không phải cậu còn trẻ cũng không phải danh gia, bức họa này nhất định sẽ tạo thành một oanh động lớn.

Đây cũng là nguyên nhân ngay từ đầu Từ Vũ Trạch đối với Chu Trình Tinh sinh ra hứng thú. Đương nhiên theo cách nói như hôm nay thì lúc trước Hoắc Phi sầu lo không sai, gã vốn có ý đồ đối với Chu Trình Tinh.

Từ tiên sinh, theo lời ngài nói..... Ngài biết người bạn này của tôi? không thì làm sao biết người trong hình sống động? Nếu không có đối lập, sẽ không nói ra này lời nói.

Lúc trước tại phòng triển lãm có gặp qua một lần, vừa lúc cậu ấy đứng trước bức tranh, tôi còn tùy tiện nói vài câu với cậu ấy. Từ Vũ Trạch nhớ lại mấy ngày hôm trước, Tôi nghĩ tình cảm của cậu và người bạn này rất tốt, vẽ ra nhân vật rất ấm áp,thật giống như đang vẽ người trong lòng mình.

Chu Trình Tinh nghe vậy, chỉ cười một tiếng.

Từ Vũ Trạch nhìn y cúi đầu, nắm cái ly im lặng cười, một khắc kia dương quang chiếu lên người y, ánh sáng màu vàng vừa vện dừng lại trên đường cong trắng nõn nơi cổ, phản xạ ra một chút vàng sáng, đẹp không sao tả xiết.

Đạt được mục đích, Chu Trình Tinh cũng không ngồi lâu thêm, tùy tiện lấy cơ liên ly khai. Sự khác thường của Hoắc Phi hôm đó chưa từng khiến y có thể an tâm, mà Hoắc Phi nhắc tới tên kia Đùa giỡn cậu càng làm cho y không thể không thêm để ý, vừa mới lúc này Từ Vũ Trạch muốn mua tranh, Chu Trình Tinh không hiểu sao đem gã cùng với người Hoắc Phi trong miệng nhắc tới liên hệ lại, ở đây gặp mặt một lần, chính là muốn biết loại người gì có thể khiến thần sắc của Hoắc Phi tới tầm đến vậy.

Đến hôm nay gặp mặt, khi nhắc tới Hoắc Phi thì Từ Vũ Trạch vẫn giữ thái độ bình tĩnh khiến y nghi hoặc, chẳng lẽ người đàn ông ngày ấy Hoắc Phi nhắc tới không phải Từ Vũ Trạch?

Nếu không phải, vậy người có thể khiến Hoắc Phi kì quái như vậy rốt cục là ai?

Nghĩ đến đó Chu Trình Tinh liền đẩy cửa thủy tinh lớn của quán đi ra ngoài, không qua bao lâu thân ảnh cao gầy đã biến mất bên ngã tư đường.

Từ Vũ Trạch chậm rãi thu hồi tầm mắt đặt ở ly nước trái cây màu xanh bị để lại trên bàn, bỗng nhiên cười, cảm giác cậu thiếu niên này rất thú vị.

Không chỉ là tranh của y, mà còn là người.

Nhớ hình ảnh ánh sáng mặt trời chiếu trên cổ tinh tế kia của y, khóe môi gã tươi cười càng sâu. Không chỉ có tài năng, có lẽ còn có thể cần thời gian.

Hồ điệp sống ở rừng rậm nhiệt đới trong khu sông ngòi Amazon thuộc Nam Mỹ, ngẫu nhiên vỗ cánh vài cái, có thể tạo ra lốc xoáy trong hai tuần ở bang Texas Mỹ.

Hiệu ứng Hồ Điệp không chỉ là hiện tượng khí học, một người trăm ý, chỉ là hành động lơ đãng của một người, thậm chí có thể liên lụy đến vô số người.

Hoắc Phi rõ ràng biết, ngay lúc cậu không muốn dấn vào vết xe đổ ở kiếp trước quyết tâm thủ hộ Chu Trình Tinh một khắc kia cũng đã đi vào trong cuộc sống của y, thế giới này cũng đã không phải là thế giới cậu biết trước kia.

Không thể đoán trước tương lai, cách xử lý tốt nhất trong hoàn cảnh bị động này chính là tận lực phòng vệ né tránh những nguy hiểm đã biết trước, cậu giờ đang cực lực bảo hộ người cậu quý trọng, rất sợ bọn họ lại trải qua đủ loại đau khổ ở kiếp trước, cẩn thận phòng bị thủ hộ đến thậm chí là ngày đêm sợ hãi, nguyên tưởng rằng chỉ cần như vậy có thể tương an vô sự, còn chưa kịp yên tâm, hôm nay Chu Trình Tinh một phen nói khiến cho cậu nổi trận lôi đình.

Cậu nói cái gì? Cậu con mẹ nó cùng Từ Vũ Trạch vương bát đản kia đã gặp mặt!

Đây là lần đầu Chu Trình Tinh thấy Hoắc Phi tức giận như thế, ánh mắt gắt gao trừng y nổi lên đầy tơ máu, giận dữ đến mức gân xanh trên cổ nổi lên rõ ràng, trên mặt là đủ loại thất vọng giận dữ bị phần hỗn tạp, có vẻ dữ tợn, khiến Chu Trình Tinh nhất thời chân tay luống cuống, y biết chính mình sai lầm rồi, không phải sai tại chỗ đem chuyện này nói cho Hoắc Phi, mà là sai tại chỗ lừa dối Hoắc Phi đi gặp người này.

Tiểu Phi.....

Cậu cút cho tót!

Vừa muốn bắt đầu nói chuyện liền bị đánh gãy, thất vọng cùng với bị Hoắc Phi hung hăng trừng mắt nhìn y liếc mắt một cái, xoay người bỏ qua y đi vào phòng dùng lực đem cửa đóng sầm lại, tiếp theo sau đó nghe thấy tiếng đá đập đồ đạc rồi liền vô thanh vô tức.

Chu Trình Tinh tiến lên, muốn gõ cửa lại có chút không dám, do dự một lúc lâu cuối cùng đem cái trán chạm lên ván cửa, rồi cứ như thế, há miệng thở dốc yên lặng kêu một tiếng Tiểu Phi liền không nói nữa, cũng không rời đi.

Trong phòng Hoắc Phi ngồi ở trên giường, tức giận đến hai tay đều không ngừng phát run, sau một lúc lâu hai tay mới không run đến lợi hại như thế nữa.

Sở dĩ giận đến vậy, không hoàn toàn là do Chu Trình Tinh, càng nhiều là đối với bản thân đã bỏ ra nhiều công sức như vậy, lại đánh không lại vận mệnh dây dưa bất lực.

Từ Vũ Trạch từ nhỏ đã là người trên đỉnh cao, Hoắc Phi tự nhận chính mình sống lại mười lần cũng không phải đối thủ của đối phương, cho nên tình nguyện trốn tránh cũng không muốn cùng gã ta đấu đá, nhưng lúc này vận mệnh lại trêu đùa cậu, kiếp này cố ý tránh cho người cậu muốn bảo vệ nhất và người cậu sợ hãi nhất trực tiếp giao phong.

Hoắc Phi đau khổ cười, mệt mỏi ngã vào trên giường.

Nhớ tới mới vừa rồi giận dữ kêu Chu Trình Tinh cút đi, khuôn mặt y khi đó vừa khiếp sợ vừa chua xót, rất nhiều chuyện đều đã cải biến, lại tựa hồ cái gì cũng chưa thay đổi, Chu Trình Tinh như vậy không khác nào biểu tình kiếp trước khi bị cậu cười nhạo trêu đùa, khiến cậu đau lòng rất nhiều, nhịn không được siết chặt bàn tay.

Đứng lên khỏi giường, vừa mở ra liền nhìn thấy Chu Trình Tinh trưng ra khuôn mặt khóc không ra nước mắt, Tiểu Phi.....

Hoắc Phi thâm sâu nhìn y một cái, hỏi: Biết sai ở đâu chưa?

Chu Trình Tinh cúi mặt xuống, Không nên dẫu cậu đi gặp Từ Vũ Trạch.

Hoắc Phi hai tay ôm ngực, Vì sao muốn đi gặp gã?

Cậu ngày đó trong phòng triển lãm..... Tôi muốn biết vì sao.....

Sao cậu nghĩ gã ta có liên hệ đến tôi ngày đó?

Chu Trình Tinh nhanh chóng ngẩng đầu nhìn cậu một cái, Trực giác.

Hoắc Phi hít sâu một hơi, không thể không nói trực giác của gia hỏa này con mẹ nó chuẩn! Coi như không cần hỏi nguyên do Trình Tinh đi gặp Từ Vũ Trạch, biểu hiện vừa rồi của y không ngoài dự đoán của cậu.

Chỉ bởi vì tôi không thể nói cho cậu, cho nên cậu muốn tự điều tra?

Chu Trình Tinh ngẩng đầu nhìn cậu, Tiểu Phi, nhìn bộ dạng cậu ngày đó tôi thật sự không yên lòng..... cậu lại không chịu nói cho tôi biết..... Tiểu Phi, tôi biết cậu lo lắng cho tôi, nhưng mà..... Tôi cũng rất sợ cậu xảy ra chuyện gì.....

Hoắc Phi trầm mặc nhìn y, cuối cùng tiến lên ôm lấy y, mặt vùi vào bả vai y hít sâu một hơi, sau đó vỗ nhẹ sau đầu y, Xin lỗi, tôi vừa nảy tức giận với cậu.

Chu Trình Tinh cố đem mặt cọ cọ với cổ cậu, Tôi sẽ không trách cậu, Tiểu Phi.

Tiểu Phi, cậu có thể nói cho tôi biết, cậu cùng Từ Vũ Trạch rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

Xoa xoa đầu y, Hoắc Phi đẩy y ra, cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, vẫn là không biết nên nói thế nào. Bọn họ bên nhau từ khi cậu bảy tuổi, trên cơ bản chuyện của cậu không cái gì là Chu Trình Tinh không biết, mà cả đời này, Hoắc Phi cùng Từ Vũ Trạch đừng nói có nửa ngày liên hệ, lần ở phòng triển lãm kia chính lần gặp duy nhất. Nếu muốn nói chẳng lẽ nói chuyện kiếp trước và kiếp này, đừng nói là Chu Trình Tinh có tin hay không, chính Hoắc Phi cũng không muốn nói, không muốn nói đến kiếp trước mình xấu xa đến mức nào, không muốn để người trước mặt biết mình vì bù đắp mà tiếp cận y, càng sợ hãi sau khi nói ra, quan hệ của cậu cùng với Trình Tinh sẽ không còn thuần túy như hiện tại nữa.

Đúng vậy, cậu ích kỷ, nhưng cậu cũng không ngại, có ai biết được cậu quý trọng hiện tại đến mức nào đâu.

Tiểu Phi?

..... Tôi cũng không biết nói thế nào. Hoắc Phi cúi đầu thì thào, thanh âm nhẹ đến khó nghe rõ, Trình Tinh cậu tin vào kiếp trước kiếp này không?

Cái gì? Chu Trình Tinh không hiểu vì cái gì bỗng nhiên xả đến loại đề tài này.

Mà Hoắc Phi lại tự giễu cười nói: Có lẽ tớ cùng Từ Vũ Trạch có một đời đối đầu sống chết, không biết vì cái gì, vừa thấy gã trong lòng tớ liền tự nhiên sinh ra cảm giác phiền chán, phản xạ có điều kiện cho rằng gã là sói đội lớp cừu, hẳn là nên tránh rất xa, thậm chí nhìn gã cười nghe gã nói, tự đáy lòng cảm thấy sợ hãi, tớ cũng không biết vì cái gì..... Thật kì quái.....

Khi Hoắc Phi nói thân thể run lên nhưng đang chứng minh lời cậu nói, mà Chu Trình Tinh không khỏi lại ôm lấy cậu khẽ vuốt thân thể cậu khiến cậu trầm tĩnh lại.

Tớ lúc trước không có nói cho cậu là bởi vì tớ cũng không biết chính mình vì sao đối gã ta phản ứng lớn như thế Trình Tinh..... Tớ thật từ đáy đáy lòng không thích gã ta.....

Hoắc Phi đã không nói ra điểm mấu chốt một kiếp khốn đốn trước kia của mình, một đời này cậu nói dối cứ như hạ bút thành văn, tuy rằng không muốn nói dối với Chu Trình Tinh, có đôi lúc thấy nói dối cũng không phải là chuyện xấu, hơn nữa đây là nói dối thiện ý, khiến Chu Trình Tinh không hề cố chấp vu hời cậu vì sao chán ghét Từ Vũ Trạch, cũng khiến Chu Trình Tinh có thể nghe lời cậu nói không hề để ý tới tên ác độc thủ đoạn so với cậu cao vài cây số này.

..... Tớ biết, lý do này rất kì quái, cho nên tớ mới nói không ra..... Trình Tinh, cậu muốn cười tớ thì cười đi.....

Không! Chu Trình Tinh gắt gao ôm cậu, Tiểu Phi nếu chán ghét gã như vậy khẳng định là lỗi của gã, thực xin lỗi, Tiểu Phi, gặp một lần này rồi, tớ sẽ không lại làm trái ý cậu đi gặp người cậu không thích nữa!

Nghe được y cam đoan, mặt gối lên vai Chu Trình Tinh không tính là rộng nhưng rất rắn chắc, Hoắc Phi cuối cùng lộ ra một nụ cười.

8. Chương 7

Cơn giận của Hoắc Phi còn chưa tiêu hết, bên cửa hàng lại xảy ra chuyện.

Cái này có liên quan đến bức ‘Quần hà đồ (tranh vẽ đàn tôm)’ của Tề Bạch Thạch cậu mua lần trước, vốn là người tình ta nguyện, chuyện tiền – hàng hai bên đã thoả thuận xong, nhưng qua vài ngày, bởi vì bức họa này mà cửa hàng nhỏ của Hoắc Phi bị cảnh sát năm lần bảy lượt đến gõ cửa còn không nói, còn làm đến phải đóng cửa không kinh doanh được.

Sau khi mua bức tranh không lâu, Hoắc Phi đã mời chuyên gia giám định bức họa là thật hay giả, vừa được biết đây là thật, Hoắc Phi cũng không đau lòng số tiền bỏ ra mời người, vô cùng cao hứng, chờ đến thời cơ thích hợp sẽ bán ra thu về một khoản lớn.

Kết quả tiền không kiếm được, lại rước lấy phiền phức. Mẹ của người bán tìm tới cửa, nói bức họa này là báu vật của chồng mình, lại là tài sản để lại, bà chưa bao giờ có ý định bán đi, tất cả là do con trai bà trộm đem bán, sau khi biết chuyện bà giận tím mặt không quan tâm bất cứ thứ gì chạy đến cửa hàng đòi lại bức tranh.

Đáy lòng Hoắc Phi đương nhiên là vạn phần không muốn, chỉ việc cậu đã bỏ ra một khoản tiền lớn để mua nó thì cũng đủ đau lòng rồi, nghĩ đến vài năm nữa bức tranh này sẽ có giá cao đến làm cho người ta lú lui, cậu liền không nghĩ tới chuyện trả tranh lại, cho dù bọn họ trả lại toàn bộ ba mươi hai vạn cũng không được, huống chi này bà lão nói, tiền không có, chỉ có một mạng!

Hoắc Phi thật tình dở khóc dở cười, tiền không có còn muốn đem tranh về, bà lão này chắc không phải bị bệnh tâm thần chứ?

Dùng lời lẽ khuyên bảo bà không được, trưng đôi mắt lạnh cũng không được, bà lão vẫn một tư thái người không giao tranh ta sẽ không đi, ngày này qua ngày khác chạy đến cửa hàng mà khóc nháo, chỉ vào cửa hàng của cậu nói là hắc *** (quán giết người cướp của), chỉ vào mặt cậu nói cậu là kẻ xấu xa mê tiền tài, ngày ngày nháo động làm cho mọi người vây quanh tiệm dòm ngó, còn làm ăn gì được nữa?

Sau đó Hoắc Phi đóng cửa không thêm kinh doanh, bảo chú Lưu trở về nghỉ ngơi mấy ngày, bà lão không tìm được đối tượng khóc nháo, rồi cũng sẽ dừng tay.

Rốt cuộc cũng là Hoắc Phi đã xem thường thủ đoạn và kiên nhẫn của bà lão sáu mươi tuổi, đóng cửa được mấy ngày, lão thái bà tụ tập mười mấy người quen đi xung quanh đồn thổi dán cho cậu cái danh hắc ***, mà một ngày so với một ngày càng quá đáng, cuối cùng Hoắc Phi thật sự chịu không nổi gọi điện thoại báo cảnh sát, kết quả càng làm cho chuyện này không dứt.

Hành vi của bà lão bị xếp vào tội phỉ báng, thêm vào đó Hoắc Phi vốn chính là bên có lý, cảnh sát tới cửa tìm hiểu tình huống rõ ràng, tự nhiên là đưa bà lão cùng với đám người thân thích về cục cảnh sát. Nhờ đó chuyện này nên được yên tĩnh vài ngày, nhưng không quá được một tuần, bà lại tới cửa, lần này hành vi càng làm cho người khác không thể chịu đựng.

Bà lão cầm dây thừng, cầm thuốc sâu, còn cầm kéo, nói là muốn treo cổ, muốn uống thuốc sâu, muốn tự vẫn, dù sao người cũng không chịu trả cho ta, ta cũng không ngại chết trước cửa nhà người, cho người không làm ăn không được.

Hoắc Phi cùng chú Lưu còn có thể làm sao được, vẫn là gọi điện thoại đến tới cục cảnh sát.

Đi theo bà ta đến cửa hàng quấy phá còn có đứa con gái, hôm bán bức tranh cũng chưa từng lộ diện, không biết là thêm mặt mũi cho mẹ mình hay là có ý gì.

Nghị lực của bà lão thật sự làm cho người ta bội phục, cuối cùng viên cảnh sát cũng bị bà làm cho bất lực, nói là phòng chống nên giữ bà trong đồn mấy ngày, nhưng cũng chỉ yên tĩnh vài ngày, người vừa ra lại đến nháo tiếp, may mà cũng không phát sinh chuyện gì lớn nữa, nhưng cũng không cách nào vẹn cả đôi đường.

Cuối cùng cảnh sát gọi điện tới cho Hoắc Phi khuyên cậu thôi thì trả bức tranh cho người ta vậy.

Khi đó Hoắc Phi cũng bị làm cho đau đầu, khi trả lời khẩu khí mang theo mùi thuốc súng, cậu nói, chỉ cần bà ấy đem đủ ba mươi hai vạn trả lại, lão tử sẽ ném bức tranh vào mặt bà ta!

Viên cảnh sát nghe vậy hai mặt nhìn nhau, ai cũng biết tiền không phải nhặt trên đất, dựa vào cái gì mà muốn ông chủ trẻ tuổi trả lại bức tranh đã mua với giá cao mà không lấy lại một đồng? Còn có thể làm sao được? Mọi chuyện cũng không thể cứ như vậy mà kết thúc. Vì thế nhóm cảnh sát đành phải mời người đã bán bức tranh ra mặt, hỏi hắn rốt cuộc tại sao lại thành ra như vậy, bây giờ phải giải quyết như thế nào.

Con trai của lão bà xuất hiện với vẻ mặt tiêu tụy, êm tai nói rõ ngọn nguồn mọi chuyện, nói kỳ thật lúc trước khi hắn bán tranh thì mẹ hắn không đồng ý, nhưng vì cháu gái rốt cuộc cũng gặt đầu, sau khi lấy được tiền, bệnh của cháu gái vẫn không trị được, không bao lâu liền ra đi. Lão thái bà nhất là đau lòng cháu gái, lại thêm là mất đi di vật trân quý của chồng, chịu hai đả kích lớn bỗng nhiên nói muốn lấy tranh về.

Vì giữ lại đứa con gái đang bệnh của mình hắn đã phải bán hết của cải, còn mang vô số nợ nần, tiền bán vội bán bức tranh cũng đã không còn, giờ thì làm gì có tiền chuộc lại tranh chứ?

Con trai lão bà nói xong lại thở dài, chuyện này hắn rất áy náy với mẹ mình, thêm chuyện con gái qua đời đả kích, biết hành vi của mẹ rất quá đáng, nhưng hắn thật sự không có gì sức lực đi ngăn cản mà có can cũng không được, nên cứ như vậy mà mặc kệ.

Chuyện này xét đến cùng chính là vấn đề tiền bạc, nhìn vào chỉ cần có tiền hết thấy có thể giải quyết, nhưng khi mọi người rời khỏi, Hoắc Phi về nhà lấy bức tranh được cất giữ cẩn thận ra, một bên nhìn một bên không khỏi ai thanh thở dài.

Chu Trình Tinh vòng tay sau lưng ôm lấy eo cậu, để cậu tựa vào lòng mình.

Có phải luyến tiếc bức họa này không?

Hoắc Phi lại là thở dài, Thật sự luyến tiếc, bọn họ đã cầm tiền của tớ rồi..... Aizz..... vừa cẩn thận nhìn thoáng qua bức 'Quần hà đồ', Tranh này mà bán ra sẽ lời được số tiền lớn đó!

Nếu là thường ngày, nghe cậu cảm thán như vậy Chu Trình Tinh sẽ trêu đùa cậu một hồi, nói cậu yêu tiền không để ý tới mạng, nhưng hôm nay lại cảm giác trong lòng co rút, vô cùng đau đớn.

Y kỳ thật sự đều biết, Hoắc Phi cố gắng kiếm tiền như vậy, là vì chuẩn bị sẵn sàng cho tương lai của bọn họ, trong kế hoạch tương lai tươi đẹp của Hoắc Phi, luôn luôn không thể thiếu Chu Trình Tinh y. Tiền không thể giải quyết mọi vấn đề, nhưng mọi sinh hoạt đều dựa trên cơ sở là tiền, không có tiền, sẽ giống như bây giờ, bọn họ chỉ có thể phụ thuộc vào người thân, về sau, cũng chỉ có thể phụ thuộc vào những người khác. Sinh hoạt, thậm chí còn là mộng tưởng, tình yêu, đều sẽ bị người khác nắm trong lòng bàn tay, làm sao có khả năng tự do?

Chu Trình Tinh biết hết, cho nên y càng đau lòng, cũng càng tự trách chính mình cái gì cũng làm không được.

Aizz, thôi, thứ không phải của mình thì cưỡng cầu cũng không được. Hoắc Phi ai thán thở dài, cẩn thận đem tranh cất về chỗ cũ, Nếu bọn họ thật sự đem tiền đến đây lấy tranh, chúng ta liền đưa cho họ đi. con trai lão thái bà vì tâm nguyện của mẹ, nói sẽ dùng mọi biện pháp kiếm tiền đến, chẳng qua nhìn tình huống, chỉ sợ không dễ.

Nhìn bóng dáng đang thu dọn của Hoắc Phi, trong mắt Chu Trình Tinh tối sầm, y muốn người quan trọng nhất thất vọng và nản nề, tuyệt không muốn, nhưng hôm nay y có năng lực làm gì đây?

Đem tranh cất xong, Hoắc Phi vừa quay đầu lại liền thấy y sắc mặt âm trầm, không khỏi cười, đi lại búng hai cái lên trán y.

Sao lại xụ mặt như vậy, rất khó coi, lãng phí một gương mặt tuần tú như vậy.

Chu Trình Tinh cầm tay cậu, nhẹ giọng nói, Thực xin lỗi.

Tại sao lại nói xin lỗi?

Tớ không thể giúp gì cho cậu.

Hai tay đều bị nắm lấy, Hoắc Phi đơn giản dùng đầu gối xuống trán y, Nói ngu ngốc cái gì đó!

Phi Phi.

Được rồi, tâm tình tớ đã đủ kém, cậu còn trưng ra gương mặt di ghẻ với tớ sao? Mau cười với đại gia một cái!

Chu Trình Tinh không chuyển mắt nhìn Hoắc Phi, nhin không được nhếch nhếch khóe miệng.

Hoắc Phi lại mỉm cười, nhin không được thăm dò hôn lên bờ môi của y, khoảnh khắc hai bờ môi chạm vào nhau, thanh âm giống như giận dữ lại giống như nuông chiều lơ đãng phát ra, Đứa ngốc.

Ngay khi môi cậu rời khỏi thì Chu Trình Tinh lấy tay đè ót cậu xuống, chủ động hôn lên, không giống như nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước của cậu, đầu tiên là khẽ cắn môi dưới, dùng lưỡi cạy mở răng cậu, vội vàng mà nóng bỏng xâm nhập khoang miệng, chiếm cứ, xác nhận, nhiệt tình yêu thương mà lại ôn nhu.

Cho đến khi cái hôn nồng nhiệt ấy như muốn cướp đi hô hấp của hai người, Chu Trình Tinh mới lưu luyến không rời mà tách khỏi đôi môi đã bị y hôn đến sưng đỏ ửng ửng, y dùng đôi mắt đầy sương nhìn người đang

bị y ôm vào lòng, rồi mới chậm rãi đem môi chuyển lên trán cậu, liếm lên lỗ tai rồi khẽ cắn vành tai cậu, ở lỗ tai nhỏ nhắn của cậu phun ra hơi thở cực nóng, Phi Phi, tớ muốn cậu.

Có một chút tình cảm, y cần xác nhận, có một chút bất an, y cần bài trừ, có một vài thứ, y cần có được.....

Hoắc Phi đang dựa trong lòng y trầm mặc, sau một lúc lâu, mới đem hai tay nhẹ nhàng vòng lên bờ vai của y, âm thanh khẽ đến khó nghe được nhưng lại lộ ra cưng chiều nói, Được.

Chỉ cần cậu muốn, tớ sẽ cho.

Người tình ta nguyện, chấp nhận tất cả, thuận lý thành chương.

Trong im lặng, căn phòng có vẻ mờ tối, trên chiếc sofa nhỏ không thể tiếp nhận một người trưởng thành, áo sơ mi của Hoắc Phi bị kéo đến khuỷu tay ngồi trên đó, hai chân mở ra, Chu Trình Tinh quỳ trên mặt đất, vùi đầu ở giữa hai chân cậu, chân thành mà cẩn thận phun ra nuốt vào dục vọng của cậu.

Hết cơn sóng này đến cơn sóng khác ập đến khiến cho Hoắc Phi vô lực tê liệt ngã xuống sofa, khó nhịn đè lại cái đầu không an phận giữa hai chân của mình, muốn nói gì đó, há miệng nhưng cổ họng khô khốc chỉ truyền ra những tiếng rên rỉ. Lòng ngực ứa át vì bị Chu Trình Tinh bừa bãi xâm lược, khiến cho hai hạt đậu nhỏ kiêu diễm tiếp xúc với không khí lạnh mành đưng thẳng, sau khi bị người ta hết sức chà đạp biến thành màu hồng nho.

Một khắc cuối cùng, Hoắc Phi nhịn không được duỗi thẳng thân thể, cắn môi dưới, tại trong khoái cảm cực hạn mà phóng thích, sau vô tận cao trào, mệt mỏi ngã vào trên sofa.

Chu Trình Tinh giương mắt nhìn nhìn cậu, hai tay đem hai chân cậu nâng lên đồng thời dang rộng ra hai bên, để thấy rõ bí cảnh nhỏ hẹp kia, không chút nghĩ ngợi, liền vươn đầu lưỡi dịch thể của Hoắc Phi vẫn còn ngậm trong miệng thăm dò vẽ loạn lên.

Nơi mà ngay cả chính mình cũng không chạm đến lại bị đầu lưỡi nóng ẩm liếm lên, Hoắc Phi vốn vô lực lại nhịn không được run lên.

Mặc dù là kiếp trước hoang ***, cậu cũng chưa bao giờ để cho bất luận kẻ nào có cơ hội tiếp xúc nơi này, hôm nay cậu biết sau đó sẽ xảy ra cái gì, có một chút không quen, nhưng cũng chỉ là không quen thôi, chứ không phải không cam nguyện, không có bất buộc.

Chu Trình Tinh, chỉ cần là người này nguyện ý, chỉ cần là y muốn, cậu đều có thể cho, hơn nữa còn vui vẻ chờ mong

Nhưng vẫn là có chút ngượng ngùng, có chút bất an, lấy tay bịt miệng lại, dùng cánh tay che mặt mình lại, theo bản năng hoạt động hạ thân muốn tách khỏi.

Trình Trình..... Đờng..... thanh âm bị giấu sau cánh tay có vẻ khàn khàn, Chỗ đó bắn..... Lấy tay là được.....

Chu Trình Trình luôn luôn nghe theo phân phó của Hoắc Phi nhưng lần này lại không nghe lời nói của cậu nữa, bàn tay nóng bỏng vuốt ve đùi cậu, đầu tiên là vì trấn an, tiếp theo là muốn gợi lên *** của cậu, động tác ở miệng cũng không dừng lại, hơn nữa khi thời cơ thích hợp, ý đồ tham nhập vào càng sâu.

Nhưng mà chỗ đó vẫn chưa từng bị khai phá, lực đạo ở đầu lưỡi mềm mại có hạn, cuối cùng chỉ có thể lấy ngón tay thay thế, bôi lên thật nhiều dịch thể, kiên định mà có vẻ vội vàng bỗng nhiên thẳng tiến.

Hoắc Phi không được tự nhiên buộc chặt thân thể, lập tức đưa tới Chu Trình Trình một tiếng than nhẹ, Thật chặt.

Hoắc Phi hít một hơi sâu, cố gắng làm cho chính mình xem nhẹ dị vật trong cơ thể, dần dần trầm tĩnh lại. Nhìn cậu làm hết thấy, trong mắt Chu Trình Trình nhu tình càng sâu đậm, y yêu người này, yêu đến tâm muốn tan thành nước.....

Những thứ có thể dùng bôi trơn mà không hại đến thân thể gì đó có ở trong phòng đều bị Chu Trình Trình lấy lại đây dùng, dù sao thân thể Hoắc Phi là lần đầu, y sợ tổn thương đến cậu, ngay cả chính y cũng cảm thấy không thể tin được mà kiên nhẫn cùng cẩn thận chậm rãi trấn an cậu, cố gắng có chạm đến nơi mẫn cảm bên trong, chờ đợi một lúc lâu sau, đợi đến khi ngón tay có thể dễ dàng chuyển động, cảm thấy thời cơ đã đến Chu Trình Trình đỡ lấy dục vọng sưng to, chậm rãi sáp nhập vào nơi mềm mại ấm nóng kia.

Khi hai thân thể rốt cục kết hợp thành một thể, Hoắc Phi kích động đến chảy xuống một giọt nước mắt, giờ khắc này, hết thấy của kiếp trước cùng kiếp này bỗng nhiên đều nổ tung trong đầu, cuồng liệt đến làm cho cậu không thể khống chế không cảm xúc của mình, mở to ánh mắt mang theo sương mù nhìn người phía trên mình, một cổ chua xót từ ngực vọt tới, cậu nhịn không được ôm lấy ***g ngực còn có vẻ non nớt này, đem mặt vùi vào.

Chu Trình Trình chịu đựng xúc động, nhẹ nhàng ôm cậu, ách thanh hỏi, Phi Phi, có đau lắm không?

Hoắc Phi lắc lắc đầu, trong thanh âm mang theo nghẹn ngào, Không, tớ chỉ là rất kích động

Chu Trình Trình vì thế ôm cậu, không ngừng hôn lên đỉnh đầu của cậu.

Cảm thụ được nhu tình của y, Hoắc Phi lại có chút không khống chế được cảm xúc, Trình Trình, tớ yêu cậu.

Người đang hôn cậu sửng sốt, không nghĩ tới những lời này lại bị cậu giành nói ra trước, có chút bất đắc dĩ, càng nhiều là vui sướng, y chậm rãi nâng lên mặt cậu, đem nụ hôn in lên đôi môi dính nước mắt của cậu, Phi Phi, tớ yêu cậu.

Hoắc Phi nhin không được nhếch miệng, trong mắt mang theo nước mắt bật cười, tay cầm thành quyền đâm vào ngực y, Khốn kiếp, cậu muốn ở lại tới khi nào, nhanh lên, tớ đau thắt lưng!

Nhìn người luôn luôn có mười phần tinh lực đã lấy lại sức sống, Chu Trình Tinh cũng bớt lo âu, thêm vào có được lời nào đó, tự nhiên không hề khách khí, buông ra thần kinh căng thẳng, tùy ý chính mình giữ lấy khối thân thể khát vọng đã lâu này, cùng với người y yêu đến tận xương tủy.

+++++

Buổi tối Chu Trình Tinh ngủ lại nhà Hoắc Phi, ăn cơm tối xong, Hoắc Phi lấy lí do thân thể không khỏe về phòng nghỉ ngơi trước, Chu Trình Tinh lưu lại lâu một giúp dì Liêu dọn dẹp phòng bếp, thuận tiện nấu một nồi cháo đậu đỏ cho Hoắc Phi ăn khuya, bởi vì vào bữa tối cậu căn bản chưa ăn thứ gì.

Lúc cháo đậu đỏ nấu sắp xong, Chu Trình Tinh nhận được điện thoại của mẹ từ nhà gọi đến, nói với y có người đàn ông họ Từ gọi điện đến tìm y.

Vừa nghe là họ Từ, Chu Trình Tinh có thể đoán ra đối phương là ai, nhưng y không hiểu tại sao gã lại gọi điện thoại cho mình.

Chu Trình Tinh sau khi cúp điện thoại, nhìn thoáng qua phía trên lầu, suy nghĩ một lát, vẫn là dựa vào số điện thoại đối phương lưu lại gọi qua.

“Chu Trình Tinh à, muốn tìm cậu đúng là không dễ dàng mà.”

Vừa nhận điện thoại, đối phương nhanh chóng nói ra những lời này khiến Chu Trình Tinh không khỏi cau mày, Từ tiên sinh tìm tôi có chuyện gì không?

Từ Vũ Trạch cũng không dong dài, trực tiếp vào vấn đề: “Tôi nghe nói cậu bạn nhỏ Hoắc Phi của cậu gần đây gặp chút chuyện phiền toái.”

Tôi thật không nghĩ tới việc nhỏ đó có thể kinh động đến đại nhân vật giống Từ tiên sinh như vậy.

“Ha ha, cũng không tính là việc nhỏ, các cậu không biết chuyện này đã lên báo địa phương sao, tuy rằng chỉ là một tin tức xã hội nho nhỏ.”

Chu Trình Tinh thực không có nghe nói đến chuyện này, thâm nghĩ trong lòng nếu Hoắc Phi biết thì không biết lại phí sức hao tổn tinh thần như thế nào nữa.

Từ tiên sinh là đặc biệt gọi điện thoại đến nói cho tôi biết chuyện này sao?

“Cũng không phải, tôi chỉ là thưởng thức cậu, cho nên muốn nói nếu chuyện phiền phức này các cậu không thể xử lý, tôi có thể xem xét nỗ lực của cậu mà giúp một tay.”

Lời này nếu là những người khác nghe xong nhất định cảm động đến rơi nước mắt, Từ Vũ Trạch là loại nhân vật gì? Thường ngày muốn gặp mặt cũng là khó khăn, nếu có gã giúp đỡ, chỉ sợ thật sự là kiếp trước đã tích phúc khí. Nhưng Chu Trình Tinh không phải người bình thường, cảnh ngộ khiến y so với bạn cùng lứa tuổi mất cảm hơn rất nhiều, thêm Hoắc Phi nhiều lần cảnh cáo, y bỗng nhiên cảm giác Từ Vũ Trạch là có âm mưu khác.

Nhưng y cũng không ngốc đến hỏi Từ Vũ Trạch tính toán giúp y như thế nào, có mục đích gì, mà là cẩn thận suy nghĩ hỏi, Từ tiên sinh muốn giúp chúng tôi như thế nào?

“Ha ha, chuyện này nói khá dài, nói qua điện thoại khó có thể nói rõ ràng, nếu cậu tin tôi, sao chúng ta không hẹn thời gian nói chuyện một hồi?”

“Tóm lại, chuyện này đối với tôi mà nói cũng không phải là chuyện gì khó giải quyết, Chu Trình Tinh, lần trước gặp mặt, cậu lưu lại cho tôi một ấn tượng không tồi, tôi tin tưởng một thời gian nữa, cậu nhất định sẽ có một đại thành tựu. Mà tôi lại là thương nhân, hiện tại giúp cậu khi gặp nạn lại may mắn trở thành bạn của cậu, ngày sau khi cậu phú quý đầy mình vậy tôi không phải là thêm một đối tác sao.”

Từ Vũ Trạch nói nghe rất êm tai, Chu Trình Tinh lại càng cảm giác không thoải mái, nhưng không có lập tức liên cự tuyệt, trầm mặc thật lâu sau, y đồng ý cùng gã gặp mặt một lần.

Dù sao chuyện lão thái bà quấy phá đòi tranh đã lên mặt báo, nếu để mặc đó, nói không chừng sau này càng khó dàn xếp, y lo lắng Hoắc Phi sẽ bị hãm sâu trong chuyện này không thể dứt ra.

Chu Trình Tinh không nói chuyện này cho Hoắc Phi vào đêm đó, mà nói vào trước ngày hẹn với Từ Vũ Trạch một ngày.

Biết được việc này Hoắc Phi tự nhiên là giận tím mặt, nghiêm khắc ngăn cản Chu Trình Tinh đi gặp Từ Vũ Trạch.

Tớ mặc kệ gã có năng lực xử lý chuyện này hay không, tóm lại, tớ không cho phép cậu đi gặp người này!

Tiểu Phi, cậu hãy nghe tớ nói.....

Tớ không nghe! Hoắc Phi cảm tức nhìn y, Chu Trình Tinh, cậu đã hứa với tớ không bao giờ gặp gã nữa mà, cậu muốn phản bội tớ sao?

Một từ ‘phản bội’ tăng tăng áp chế, áp đến làm Chu Trình Tinh nhất thời không thể nói nên lời.

Chu Trình Tinh, cậu nghe cho kĩ! Nếu cậu dám đi gặp gã, tớ..... Tớ liền..... phần nộ chỉ vào Chu Trình Tinh, cái miệng có thể nói lời cay độc làm người ta tức chết, nhưng khi đối mặt với người trước mắt mà cậu ấy náy vô cùng sâu này, Hoắc Phi một câu ngoan độc cũng nói không ra.

Khi cậu tức giận đến nói không ra lời, Chu Trình Tinh tiến lên, ôm lấy bờ vai của cậu, che kín môi cậu khiến cậu im lặng.

Phi Phi, cậu tỉnh táo lại rồi nghe tớ nói, tớ không biết Từ Vũ Trạch muốn gì từ chúng ta, nhưng chính là bởi vậy, chúng ta mới càng phải đi gặp gã một lần. Minh thương dễ tránh, chúng ta phải biết gã muốn cái gì, mới có thể nghĩ cách tránh được có phải không? (Minh thương dễ tránh: nguyên câu là minh thương dễ tránh, âm tiền khó phòng; ý nói địch ngoài sang dễ đối phó, địch trong tối khó mà phòng bị)

Hoắc Phi dùng lực đẩy y, Nói thì dễ nghe lắm, chúng ta căn bản không đấu lại gã, cậu hiểu không?

Chu Trình Tinh gắt gao ôm cậu không buông, Chúng ta không cường ngạnh kháng cự, chúng ta chỉ cần đánh lạc hướng rồi lại nghĩ biện pháp khác, Phi Phi, Từ Vũ Trạch cường đại đến thế nào cũng bắt quá là một con người thôi!

Hoắc Phi gấp đến đỏ mắt, Cậu căn bản không hiểu, gã rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ, gã là ma quỷ!

Ma quỷ cũng sợ hãi thập tự giá, sợ hãi nước thánh!

Nhìn y khẳng khẳng một mực, Hoắc Phi thật muốn cho y một bạt tay, Chu Trình Tinh, cậu nhất định muốn tranh luận với tớ phải không?

Phi Phi, tớ không phải cãi nhau với cậu, tớ chỉ muốn cho cậu hiểu rõ, cho dù chúng ta muốn tránh, nhưng lấy năng lực của Từ Vũ Trạch, nếu gã thật muốn tìm chúng ta, chúng ta có thể tránh được sao?

Hoắc Phi nhất thời im lặng.

Nhìn thần sắc tuyệt vọng của cậu, Chu Trình Tinh vạn phần đau lòng lại ôm chặt lấy cậu, Phi Phi, nhất định sẽ có biện pháp, tớ biết cậu sợ gã, biết gã không phải người tốt, nhưng nếu không có cách nào trốn tránh, không bằng chúng ta phản thủ vi công, ít nhất phải biết rõ ràng mục đích chân chính của gã, so với bị động cái gì cũng không biết, không biết nên phòng bị cái gì cho thỏa đáng thì tốt hơn cậu nói có phải không?

Hoắc Phi không đáp lại, cậu chỉ là một mỗi nhắm hai mắt lại.

Phi Phi?

Chu Trình Tinh nhẹ nhàng mà đẩy đẩy cậu, Hoắc Phi vẫn thực sinh khí một ngụm cắn lên mũi y, Phi Phi!

Buông miệng ra, ánh mắt Hoắc Phi phức tạp nhìn y, tùy tiện đem mặt tựa vào bờ vai y, lẩm bẩm nói, Gã là người xấu.

Ừ, tớ biết.

Cậu không cần cùng gã làm bất cứ giao dịch gì, gã ngay cả xương cốt của cậu cũng ăn sạch sẽ không thừa lại.

Ừ, tớ nghe lời cậu.

Nếu gã làm khó dễ cậu, cậu bỏ chạy, tớ thay cậu chống đỡ!

Sẽ không, tớ sẽ không để cậu gặp nguy hiểm.

Chu Trình Tinh! Cậu không muốn biết tại sao tớ lại chán ghét gã đến như vậy sao?

..... Cậu không muốn nói, tớ sẽ không hỏi.

Tớ đây liền nói cho cậu biết. Hoắc Phi nâng mặt y lên, nghiêm túc nói thật, Sống qua một đời gã khi dễ tớ, cho nên tớ chán ghét gã!

Chu Trình Tinh thật sự nhìn nhìn cậu, nở nụ cười, hôn lên môi cậu.

Gã khi dễ cậu chính là khi dễ tớ, cho nên tớ cũng chán ghét gã, cậu yên tâm đi.

Yên tâm cái đầu cậu! Hoắc Phi hung hăng trừng mắt liếc mắt nhìn y một cái, cuối cùng vẫn là không thể nào phóng tâm mà ôm chặt eo y.

+++++

Khi Chu Trình Tinh đi gặp Từ Vũ Trạch, Hoắc Phi cũng đi, bất quá Chu Trình Tinh đi vào, Hoắc Phi thì đứng bên ngoài chờ.

Không yên lòng nhìn Chu Trình Tinh đi vào, Hoắc Phi không khỏi nghĩ, đây là vận mệnh sao? Chuyện nên đến thì sẽ đến, muốn trốn cũng trốn không được. Từ Vũ Trạch, bóng ma lớn nhất trong kiếp trước của cậu, càng muốn trốn thì nó càng bám sát không buông.

Mà trong nhà hàng, Chu Trình Tinh cũng không có hàn huyên cùng Từ Vũ Trạch quá nhiều, không muốn để cho Hoắc Phi đợi lâu, y trực tiếp hỏi đối phương tính toán giúp y như thế nào.

Chu Trình Tinh thái độ rất khách khí, nhưng Từ Vũ Trạch nhìn ra trong lòng y không vui, tuy rằng không biết vì sao, nhưng Từ Vũ Trạch chống lại hai ánh mắt sáng như sao của Chu Trình Tinh, thì không thể nào tức giận được, ngược lại cười cười, nói ra biện pháp của gã.

Muốn giải quyết chuyện này cực kì đơn giản, chỉ cần một tờ giấy chuẩn đoán, chứng minh lão thái bà này chịu đả kích quá lớn dẫn đến bệnh tâm thần, có thể làm cho nửa đời sau của bà ta đều bị nhốt tại bệnh tâm thần không thể trở ra được.

Cách giải quyết này thật sự quá mức tàn nhẫn, Chu Trình Tinh không khỏi nhíu mi.

Từ Vũ Trạch thoải mái mà tựa lưng vào chỗ ngồi, cười nói, Cậu không cần suy nghĩ quá nhiều, lão thái bà này qua vài năm nữa cũng nên đến viện dưỡng lão, một nơi thì toàn người già, một nơi thì toàn bệnh nhân tâm thần, cũng không có gì khác nhau.

Nhìn gã cười nói có thể quyết định vận mệnh bi thảm của một người, giống như đang nói một việc lật vặt hằng ngày, Chu Trình Tinh coi như đã hiểu nỗi sợ hãi của Hoắc Phi tại sao lại có.

Người trước mặt này, không phải là người bọn họ có thể đấu lại.

Từ tiên sinh, anh vì sao mà muốn giúp tôi?

Từ Vũ Trạch không chuyển mắt nhìn y, tay trái không khỏi vuốt lên đồng hồ Thụy Sĩ trên tay phải, cười ổn trọng, Tôi nói rồi, tôi thưởng thức tài hoa của cậu hy vọng.....

Chu Trình Tinh không khách khí đánh gãy lời gã, Từ tiên sinh, đừng nghĩ tôi vẫn là trung học sinh thì có thể tùy ý đùa giỡn, chúng ta thẳng thắn cởi mở nói nói thẳng, mục đích chân chính của anh là cái gì?

Động tác trên tay Từ Vũ Trạch ngừng lại, chăm chú nhìn sắc mặt của y, sau một lúc lâu, lại nở nụ cười, nhưng nụ cười này lại có thâm ý khác.

Kỳ thật tôi không hề lừa cậu, tôi xác thực thực thưởng thức cậu, cậu biết không? Đối với những thứ tôi hứng thú, tôi đều thích bắt về cất chứa để ngắm nghía.

Chu Trình Tinh còn không có phản ứng gì, chỉ thấy chỗ ngồi cách bọn họ không xa nhảy ra một người, một bàn tay đập lên cái bàn ở giữa bọn họ.

Áp lực cảm giận ngút trời Hoắc Phi hồng mắt nhìn chăm chăm Từ Vũ Trạch, cắn răng nói, Từ tiên sinh, tôi bỗng nhiên nghĩ tới một biện pháp hay hơn của anh, đó chính là, đem tranh trả cho người ta không cần lấy về một phân tiền!

Từ Vũ Trạch buồn cười nhún vai, Hoắc tiểu lão bản thật quyết đoán, Từ mỗ còn có thể nói gì đây?

Không có cơ hội nhận được hỗ trợ của Từ tiên sinh thật sự là đáng tiếc. nói xong Hoắc Phi lui về phía sau một bước, kéo một người khác đang ngồi, Trình Tinh, chúng ta đi!

Chu Trình Tinh mới từ trong khiếp sợ bình phục lại, vừa định nói chuyện liền bị Hoắc Phi cường ngạnh lôi kéo ly khai.

Tiểu Phi, cậu là thật sự tính làm như vậy? rời khỏi nhà hàng, Chu Trình Tinh nhìn sắc mặt Hoắc Phi, cẩn thận hỏi.

Vốn là không muốn. hít sâu một hơi, Hoắc Phi tận lực khiến khẩu khí của mình không nổi bão nữa, Nhưng tớ nghĩ tới nghĩ lui, nếu nhất định muốn Từ Vũ Trạch hỗ trợ, tớ tình nguyện tổn thất ba mươi hai vạn này!

Nhưng mà.....

Không có nhưng nhị gì cả! Hoắc Phi đi đến trước mặt y nhìn thẳng y, Cho dù dùng 32 vạn đổi lấy, tớ cũng không thể để cậu chịu một chút ủy khuất!

Trong lòng Chu Trình Tinh chấn động, sau một lúc lâu sững sốt, không khỏi thân thủ dùng lực cầm hai tay của cậu, không có ngôn ngữ, dựa theo lực đạo có thể biết trong lòng y động tình.

Phi Phi, tớ không muốn khiến cậu thất vọng. đúng vậy, vốn muốn hỗ trợ vẫn hồi tổn thất, kết quả thành ra phá ngược lại, mọi chuyện trở lại khởi điểm, thậm chí càng phiền, tranh không có, tiền cũng không có.

Hoắc Phi tức giận nheo nheo mũi y, Nếu cậu thật muốn để Từ Vũ Trạch hỗ trợ, tớ mới thật sự cực độ thất vọng.

Phi Phi.....

Tớ đã suy nghĩ cẩn thận, tiền và tranh đều không giữ lại cũng được, nhưng nếu không có cậu, tớ phải đi đâu tìm một Chu Trình Tinh vừa nghe lời vừa dễ nhìn như vậy. vừa nói, còn thực sự nhìn trái nhìn phải Chu Trình Tinh, cảm giác thập phần vừa lòng, cười đến nheo lại mắt.

Phi Phi.

Đứng ở trên đường cái, Chu Trình Tinh không khổng chế được đem người đang cười đến góc hì hì ôm vào trong lòng, quý trọng trong lòng e rằng không thể thêm vào được nữa, thật không biết nên yêu đến mức nào mới đủ.

Từ Vũ Trạch lái xe cách đó một con đường nhìn hai người yêu ôm nhau, hiểu cười, rốt cuộc không để ở trong lòng, đối với gã mà nói, Chu Trình Tinh cũng chỉ nên dừng lại ở tình thuần, còn chưa thể khiến gã

dùng hết tâm tư đi tranh giành, không có thì không có.

+++++

Hoắc Phi một đao chém sạch rắc rối, hào khí trả lại tranh không lấy lại một phần chẳng những không bị ông nội trách cứ, ngược lại chiếm được ủng hộ của ông, ông nội đem tất cả tiền tiết kiệm giao cho Hoắc Phi để cậu cầm tiền buôn bán, về sau có tiền trả lại, tiền tuy không nhiều, nhưng cũng khiến Hoắc Phi chiếm được khích lệ.

Nhưng mà chuyện ngoài ý muốn lớn hơn còn ở phía sau, nguyên lai đối với chuyện làm ăn của Hoắc phi cha mẹ cậu vẫn giữ thái độ bàn quan, nhờ sự khuyên nhủ của ông nội cậu mà đầu tư một số tiền đủ cho cậu mở cửa hàng mặt tiền. Nhưng lấy được số tiền kia Hoắc Phi cũng không có tiêu thả tay, mà là cẩn thận suy nghĩ.

Lại nghĩ, vẫn nên lấy một phần dùng để mua vật dụng cần thiết trong tiệm đồ cổ, một phần đầu tư cổ phiếu của một vài công ty nhỏ bây giờ sau này nhất định sẽ là một công ti lớn trong ngoài nước, còn lại một phần nhỏ mới là dùng để mua phòng ở.

Đây là cái gọi là nắm chặt mọi thứ trong lòng bàn tay, phải chuẩn bị tốt mọi thứ, ngày sau mới không thất cổ lên cây tự tử.

Nhưng chân chính khiến Hoắc Phi không thể ngờ được là chuyện về lão thái bà, con trai bà là Tưởng Trung Văn luôn thấy lòng hổ thẹn vì chuyện này, nên hắn không có trốn biệt tằm mà mỗi tháng đều chủ động tới cửa gởi lại một phần tiền thiếu nợ, cứ việc mỗi tháng đều là một chút tiền mỏng manh, nhưng từ đó khiến cho Hoắc Phi có thể nhìn ra người đàn ông này là chân thành, biết hắn hiện tại công tác khó khăn, đơn giản an bài hắn tại làm việc cửa hàng nhỏ của mình, nhiều năm về sau, Tưởng Văn Trung trở thành thủ hạ đáng tin và có năng lực nhất của Hoắc Phi.

Sau nhiều năm mỗi khi nhớ tới việc này, Hoắc Phi đều nghĩ, đây không phải là trong cái xui có cái may trong truyền thuyết sao, chịu thiệt chính là chiếm tiện nghi?

Chỉ mất đi ba mươi hai vạn, nhưng cuối cùng thu hoạch về không chỉ ngừng ở bấy nhiêu.

Tất cả điều này chính là chuyện mà Hoắc Phi của kiếp trước không bao giờ hiểu được, mà ở kiếp này, cậu cảm khái rất nhiều.

9. Chương 8

Cửa ải cuối năm đã qua, có lẽ là do tâm lí vội vàng về nhà đón tất niên, nên mọi người vốn đã bận rộn lại càng bận rộn hơn.

Chu Trình Tinh đã học năm hai đại học, sau khi kết thúc khóa học liền vội vã chào bạn học và giáo sư, thân là sinh viên mẫu mực đi đầu y nhanh chóng rời khỏi phòng học dưới ánh mắt mắt mắ của mọi người, trực tiếp đi đến bãi đỗ xe rời khỏi trường học.

Y sợ Hoắc Phi đợi lâu, nhất là ngay trong thời gian gió lạnh ừ ừ.

Hoắc Phi thân thể rất tốt, thường ngày cũng không sinh bệnh, nhưng một khi sinh bệnh thì khó khỏi hết, làm y đau lòng muốn chết.

Phóng xe bằng tốc độ nhanh nhất trên đường trong nội thành, Chu Trình Tinh nhận được một cuộc điện thoại, đầu tiên là một tay lấy điện thoại di động ra nhìn nhìn biểu thị tên người gọi, sau đó đem tai nghe nhét vào lỗ tai, thế này mới bắt đầu tiếp máy.

Mẹ, gọi cho con chuyện gì vậy?..... Có người muốn mua tranh của con vẽ? Là bức nào?..... À, ra giá bao nhiêu?..... Cũng được, còn chuyện gì thì mẹ cứ quyết định đi. Mẹ là mẹ con, con còn không tin mẹ sao?..... Về nhà? Con còn chưa được nghỉ đâu, chắc khoảng nửa tháng sau..... Vâng, con biết mẹ nhớ con, yên tâm, đến kì nghỉ con sẽ trở về. A, đương nhiên cũng sẽ mang Tiểu Phi về Tiểu Phi? Cậu ấy hiện tại không ở chỗ con, từ sớm hôm nay cậu ấy đã bảo có việc nên đến công ty một chuyến, bây giờ con đang đi đón cậu ấy này..... Đó là, Tiểu Phi trời sinh chính là thương nhân, bất quá mẹ cũng không kém nha, nghe nói còn chuẩn bị đóng phim?..... Mẹ, con thật tự hào vì người..... Được, cứ như vậy trước đi, lúc về đến nhà con sẽ gọi lại cho mẹ..... Mẹ, con muốn ăn thức ăn do mẹ nấu.

Lại nghe trong di động truyền đến giọng nữ dịu dàng yêu chiều nói gì đó, Chu Trình Tinh mới ha ha cười cúp máy.

Hiện tại Chu Trình Tinh chú tâm vào việc học, nhưng kĩ thuật vẽ không hề giảm xuống, có lẽ thật là có thiên phú ở mặt này, trên phương diện hội họa những người khác cần 200% cố gắng mới được như vậy, y lại không ném qua chút khổ cực nào, thuận buồn xuôi gió đến mức khiến người ghen ghét.

Thêm vào có mẹ ở công ty truyền thông tuyên truyền, tranh của y được bình luận cũng không tồi, cứ cách nửa năm sẽ mở một buổi triển lãm, không vượt qua nửa tháng tất cả tranh đều được người trả giá mua về. Mẹ Chu vẫn giúp y xử lý chuyện tranh vẽ lấy một phần tiền bán tranh đi mua bất động sản đứng tên y, cho đến giờ đã tích lũy thành một tiểu tài phú làm người ta phải lú lờ.

Nhưng Chu Trình Tinh cũng không có vì thế mà thỏa mãn, bởi vì có Hoắc Phi một tên chuyên kiếm tiền ở phía trước, nên cái tiểu kim khố này của y thật sự là âm đạm thất sắc.

Cha mẹ Hoắc Phi và rất nhiều người đều kinh ngạc sao cậu có thể làm được như vậy, trải qua sự kiện bức [Quân hà đồ] của Tề Bạch Thạch mà gặp phải nguy cơ tài chính, nhưng lại trong thời gian ngắn ngủn gần hai năm, cậu đã trở thành tiểu phú hào bên người có vài trăm vạn. Mà cậu đầu tư một ít công ty và xí nghiệp nhỏ vốn không được người khác coi trọng, nay người người đều bắt đầu phân bổ đủ loại qui mô, chia hoa hồng hàng năm cứ theo đà đi lên, hoàn toàn có thể khiến cho người ta năm mơ cũng cười.

Mà về phương diện khác, hai phòng ở Hoắc Phi nhìn trúng đã mua hai năm trước giá cả bắt đầu càng ngày

càng tăng, mắt thấy đã muốn tăng lên trời, hơn nữa đã không ít người sợ hãi giá sẽ giảm xuống mà bán đi, chỉ có Hoắc Phi thận trọng vững vàng, hoàn toàn không có nửa điểm ý muốn buông tay. Ngược lại trong lúc phòng giao dịch đang càng ngày càng tăng, còn mua thêm phòng, làm người mở rộng tầm mắt.

Người khác đều bắt đầu hoài nghi Hoắc Phi, chỉ có Chu Trình Tinh tin tưởng cậu, đây là một loại trực giác hơn nữa là theo bản năng mà tin tưởng, bởi vậy chỉ cần cậu cần, Chu Trình Tinh khuyhnh hết mọi thứ cũng không tiếc.

Cúp điện thoại của mẹ lại chạy về khu xa thêm nửa giờ, Chu Trình Tinh dừng xe ở trước một cao ốc mới xây không lâu, xe mới dừng lại, từ tòa nhà lớn lập tức có một thân ảnh quen thuộc đi ra, rụt người chạy trong gió rét đến chiếc xe, mở cửa xe trực tiếp ngồi vào.

Tuy rằng một khắc mở cửa xe ra kia gió lạnh xâm nhập, khiến Chu Trình Tinh nhin không được rùng mình một cái, lại càng đau lòng người ngồi bên mình.

Rất lạnh phải không? y dung tay xoa xoa hai gò má Hoắc Phi, lo lắng hỏi, Đợi rất lâu sao?

Hoắc Phi nhếch miệng cười, Không có việc gì, trước khi cậu tới tớ vẫn ở trong đó hưởng thụ ấm áp!

Nghe vậy Chu Trình Tinh mới yên tâm chút, thêm xác thực trên tay truyền đến không phải là hơi lạnh, cũng an tâm thăm dò hôn hôn môi cậu, sau đó mới ngồi trở lại khởi động xe.

Trình Tinh, buổi chiều cậu còn muốn lên lớp hả?

Kỳ thật đều là sinh viên đại học hai năm hôm nay Hoắc Phi cũng có khóa, bất quá bởi vì công ty có chút việc cậu phải trực tiếp cấp giải quyết, trải qua hai thế Hoắc Phi đối với chuyện học cũng không coi trọng lắm, nói như thế nào cũng là học lại một lần, trừ bỏ thống khổ vẫn là thống khổ, cho nên hiện tại đi học chẳng qua là học hành qua loa, cho người nhà có cái công đạo.

Chu Trình Tinh thì không giống như vậy, y đối với việc học phi thường cố gắng, y tự biết tại phương diện nào đó xác thực không bằng Hoắc Phi, liền đổi phương thức trở thành người bảo hộ của cậu, chỉ cần Hoắc Phi ở phương diện nào khuyết thiếu cái gì, y liền cực lực đi bổ khuyết cái đó, giống như lúc trước Hoắc Phi làm sao cũng không chịu học bơi lội, Chu Trình Tinh liền cố gắng đi học, chỉ sợ một ngày Hoắc Phi gặp hiểm, y lại cái gì cũng làm không được.

Không biết Chu Trình Tinh bởi vì tự ti cố gắng, Hoắc Phi lại xem những thứ đó là kiêu ngạo, sao có thể như thế, trong mắt người ngoài, Chu Trình Tinh cao lớn soái khí, hào hoa phong nhã, lễ phép chu toàn, nhân phẩm tốt học tập tốt, về hội họa lại phi thường xuất sắc, khiến người xung quanh yêu thích vô cùng, từ nhỏ đến lớn nữ sinh thích y nhiều vô số kể, nhưng y cố tình chỉ thích một mình cậu, sao có thể không kiêu ngạo.

Buổi chiều không có khóa, có thể hảo hảo làm cho cậu một bữa cơm ngon. Tiểu Phi, cậu muốn ăn cái gì?

Vừa nghe đến Chu Trình Tinh tự tay xuống bếp, Hoắc Phi miệng nhất thời chếp miệng, híp mắt cười nói, Vào thời tiết này đương nhiên là ăn các món cay, nào là canh thịt bò nào là lẩu cay..... Đúng rồi, đêm nay chúng ta ăn lẩu cay đi!

Chu Trình Tinh sao có thể không chiều cậu, Được, bắt quá đồ ăn trong nhà chắc không đủ, chúng ta mua thêm vài thứ đi.

Hì hì. nghĩ đến đại tiệc đêm nay, Hoắc Phi đã muốn chảy nước miếng.

Tiểu Phi, hôm nay công ty xảy ra chuyện gì thế? Chu Trình Tinh một bên lái xe, một bên hỏi.

À! vừa nghe y hỏi như vậy, Hoắc Phi mới nhớ tới chuyện đó, Trở về tớ sẽ cẩn thận nói với cậu, là về việc phát triển phần mềm, lúc trước không phải tớ đề nghị với công ty khai thác một khoản phần mềm máy tính sao, hôm nay bọn họ chính thức cho tớ câu trả lời thuyết phục, còn cho tớ xem hàng mẫu, tớ phục chế một phần tại máy tính, trở về cho cậu nhìn dùng thử, sau đó sẽ nghe của ý kiến của cậu.

Được.

Đối với triển khai mới của công ty vẫn không nên tiết lộ cơ mật, Hoắc Phi luôn là thần nhiên tìm y thương lượng, sự tin tưởng này, Chu Trình Tinh sao có thể cô phụ? Tất nhiên là phải cố hết sức.

+++++

Buổi tối ăn xong nồi lẩu cay thơm đến nuốt nước miếng, cay đến chảy mồ hôi ròng, Chu Trình Tinh theo thường lệ thu thập tàn cục, Hoắc Phi lại tiến vào thư phòng tiếp tục phá máy tính của cậu.

Đợi Chu Trình Tinh thu thập xong đi vào thư phòng, đã thấy Hoắc Phi ngồi ở trước máy tính mà sinh nhật năm ngoái y tặng cố gắng gõ bàn phím. Đến gần thì thấy cậu đang gõ một hàng chữ, rất nhanh lại có một hàng chữ khác xuất hiện ngay sau câu của cậu không biết do máy tính của ai truyền tới.

Chu Trình Tinh đứng ở phía sau cậu nhìn trong chốc lát nói, Cậu nói chuyện cùng người trong công ty à?

Kỳ thật hiện tại đã có thông tin phần mềm tức thời, bắt quá là sản phẩm nước ngoài, trước mắt vẫn chưa đưa ra thị trường Trung Quốc, nhưng trong nước vẫn có khuynh hướng phát triển điện tử bưu kiện. Chu Trình Tinh tự nhiên là biết loại thông tin phần mềm này, chẳng qua vẫn đều là ngoại ngữ bản cũ, nhưng đây một hồi thấy tiếng Trung, còn có mấy cái emo cảm xúc.

Đúng rồi, chính là phần mềm hôm nay tớ nói với cậu đấy, Trình Tinh cậu ngồi xuống thử dùng một chút đi, tớ mở cái máy tính khác, chúng ta thử xem hiệu quả.

Nghe lời ngồi xuống, một hồi chính là cả buổi tối, Chu Trình Tinh biết về phần mềm này, Hoắc Phi đề ra

không ít ý kiến, đợi đến khi sử dụng mới càng kinh ngạc về năng lực của Hoắc Phi, rất nhiều công năng chưa từng nghe qua cậu đều có thể đề suất cũng để cho người trong công ty đi thực hiện, mặc dù chỉ là một khoản về thông tin phần mềm, nhưng so sánh với phần mềm của nước ngoài, hiện tại khoản phần mềm khai thác này cư nhiên có thể làm người chơi vui đến quên cả trời đất.

Bất quá lấy kỹ thuật hiện tại, rất nhiều ý tưởng của Hoắc Phi chưa thể khai phá toàn bộ, đây cũng là điều cậu tiếc nuối.

Chơi một đêm, ngày hôm sau Chu Trình Tinh suy nghĩ lại, như mọi khi bình luận kĩ càng đầy đủ mọi thứ với Hoắc Phi, làm Hoắc Phi liên tiếp gật đầu, la lên Chu Trình Tinh là đại quân sư cậu không thể thiếu.

Hoắc Phi hoàn toàn là thật tâm nói, khác với mình thành đạt là nhờ trọng sinh, Chu Trình Tinh hoàn toàn không biết chuyện gì sẽ xảy ra mà vẫn có thể biết được như vậy, mới là chân chính có bản lĩnh, có năng lực dự đoán tương lai a.

Phần mềm này, Hoắc Phi tính toán sẽ chân chính đầu nhập thị trường vào năm sau, bởi vậy những ngày sau đó cậu cùng nhân viên công ty càng thêm bận rộn, ngay cả nguyên bản ba ngày học hai ngày nghỉ học hiện tại đều hoàn toàn không thể cố hơn, nếu không có Chu Trình Tinh ở trường học chống đỡ cho cậu, hiện tại cậu đã bị khấu học phần hoàn toàn có thể làm cậu không được tốt nghiệp.

Vốn hứa vợ mẹ sẽ cùng Hoắc Phi về mừng năm mới, bất quá theo tình hình hiện nay, chỉ sợ ngay cả ngày ba mươi Hoắc Phi cũng phải vượt qua ở công ty, đáy lòng Chu Trình Tinh không khỏi có chút mất mát, nhưng rốt cuộc vẫn ủng hộ chính sự. Về phần lễ mừng năm mới y có trở về hay không, chỉ sợ hôm nay khiến cho mẹ thất vọng rồi, Hoắc Phi ở đâu, y cũng khẳng định là sẽ ở đó, y càng không thể để Hoắc Phi một người một mình mừng năm mới.

Dự cảm của Chu Trình Tinh trở thành sự thật, Hoắc Phi hôm nay thật sự không có biện pháp trở về mừng năm mới, đây là lần đầu bọn họ không có trở về, gọi điện thoại về, người trong nhà đều tỏ vẻ hiểu được, còn bảo bọn họ mặc dù bên ngoài phiêu bạt cũng không nên mừng năm mới qua loa, làm náo nhiệt lên, năm sau mới có thể càng thuận lợi náo nhiệt.

Bất quá làm Chu Trình Tinh ngoài ý muốn là ngày ba mươi đó, bận rộn hơn nửa tháng Hoắc Phi vẫn khó được nghỉ ngơi cư nhiên trích ra được ba ngày nói muốn bồi y đi mua đồ tết, bồi y đón giao thừa, bồi y làm tiệc tối tết âm lịch.

Năm mới còn bắt cho bọn họ tăng ca, như vậy tứ rất thực vô nhân tính, cho nên liền hào phóng cho bọn họ cùng người thân mừng năm mới!

Hoắc Phi cười ha hả tựa vào ngực Chu Trình Tinh, mặt đầy biếng nhác thoải mái làm Chu Trình Tinh nhin không được hết hôn lại sờ. Hoắc Phi nắm lấy tay y, ngưỡng mặt nhìn thẳng y, ôn nhu chăm chú nhìn vào mắt y, Bất quá chủ yếu chính là đại lão bản ta đây muốn cùng người yêu qua năm mới!

Chu Trình Tinh còn có thể nói cái gì đây?

Trực tiếp đem người ôm đến trên giường áp lên, lấy áp lực của hơn nửa tháng, nhiệt tình đối với người này hết sức phóng thích cùng yêu sủng.

+++++

Chiều ba mươi tết, sau một ngày triền miên, mặc dù vạn phần không muốn rời khỏi ổ chăn ấm áp, người yêu nhiệt tình, hai người vẫn quyết định đi mua đồ tết, tựa như người nhà đã nói vậy, mặc dù chỉ có hai người họ, nhưng năm này, cũng không thể ửng phỏ cho qua.

Chỉ cần bên nhau, mỗi một năm mới đều đáng giá quý trọng, mỗi một ngày đều đáng giá để bảo vệ.

Mỗi lần ăn tết mừng năm mới, đều là thời điểm thể hiện tình trạng quá tải của người Trung Quốc, vất vả bận rộn chi tiêu tiết kiệm tròn một chỉ chờ hôm nay tiêu tiền như nước, mặc kệ là cái gì, chỉ cần là Cát tường Như ý, chỉ cần có thể khiến người trong nhà vui vẻ, người có keo kiệt đến thế nào cũng sẽ trở nên phóng khoáng, có cái gì mua cái đó.

Hoắc Phi bọn họ cũng không thể ngoại lệ, hưởng chi hiện tại bọn họ cũng không thiếu tiền, tự nhiên là thấy thích cái nào thì lập tức mua cái đó.

Cái gì kim quất, cái gì đèn ***g đỏ, cái gì cây phát tài, còn chất đầy đủ loại hộp mít quả, chất lên xe cũng không hết, còn thuê cả xe kéo đem về, dù không thể ăn hết toàn bộ, giữ lại làm quà tặng người khác cũng không tồi.

Xe mà hiện tại Chu Trình Tinh dùng là lễ vật thành niên Hoắc Phi tặng cho y năm mười tám tuổi, Chu Trình Tinh rất thích, một câu oán hận cũng không có cứ thể trở thành tài xế riêng cho Hoắc Phi.

Đi dạo hàng tết xong, lại đi chợ mua một đồng lớn đồ ăn thức uống, về nhà mệt gần chết cũng không thể nghỉ ngơi, tìm keo hai mặt hoặc là hồ dán câu đối lên cửa, treo đèn ***g lên, sau khi treo ***g đèn xong, đem chữ ‘Phúc’ khắp phòng, còn phải chuẩn bị cơm tất niên, gà vịt cá, hải sản cũng phải có, thịt cá đầy đủ, thức ăn chay cũng nên có một chút, quan trọng nhất là lễ mừng năm mới phải ăn sủi cảo.

Chờ bận rộn xong hết mọi chuyện cũng đã chín giờ rưỡi, hai người muốn chết rồi, chỉ vội vàng ăn một ít lấp bụng rồi nhanh chóng tắm rửa ngay trước năm mới, đem xui xẻo của năm trước đều tẩy đi, sạch sẽ chờ đợi một năm mới.

Cuối cùng cũng có thể thông thả ngồi ở sofa, oa trong lòng người yêu, nghỉ ngơi, xem xuân vãn, đón giao thừa.

Khi gần mười một giờ đêm, lại bắt đầu bận rộn, một người lại một người nhận được điện thoại chúc mừng của người thân, lại cái từng cái nhận được điện thoại chúc mừng của bạn bè người quen, khi âm thanh điểm mười hai giờ, hai người tâm linh tương thông không hẹn mà cùng tắt di động, nhìn nhau cười, tại một khắc tiếng chuông vang lên kia ôm lấy nhau hôn môi, cho đến khi tiếng chuông ngừng lại, vẫn khó tách ra.

+++++

Sau lễ mừng năm mới, phần mềm mới khai phá của công ty Hoắc Phi được đưa ra thị trường, cậu cũng không còn bận tối mày tối mặt, mà cùng Chu Trình Tinh đến trường học, dưới ánh mắt chỉ tiếc rên sắt không thành thép của giảng viên ngoan ngoãn trở thành học sinh ngoan.

Hoắc Phi xử sự khiêm tốn, chuyện có được gia tài bạc triệu, trong trường học trừ bỏ Chu Trình Tinh thì không có ai biết, cùng thiên chi kiêu tử Chu Trình Tinh chói mắt bị người hoan nghênh hoàn toàn khác nhau, giảng viên và bạn học đều nghĩ cậu chỉ là một học sinh thích trốn tiết.

Bởi vậy người trong trường vẫn cảm thấy thật kì lạ vì sao hai người thoát nhìn hoàn toàn thuộc hai thế giới khác nhau lại có quan hệ tốt đến vậy, nhưng cũng không có người nào biết rõ nguyên nhân.

Tết âm lịch đi qua, thời tiết bắt đầu trở nên ấm áp một ít, trừ lần đó ra hôm nay cùng ngày thường không có gì khác nhau, Chu Trình Tinh vẫn như mọi ngày sau khi hết tiết liền rời khỏi phòng học đi tìm Hoắc Phi không chung khóa với y, trên đường lại nhận được điện thoại của mẹ, sau khi cúp máy nét hoang mang trên mặt y vẫn không tiêu tan.

Nhìn thấy Hoắc Phi ở thư viện, y liền nói, Tiểu Phi, tớ đưa cậu về nhà trước, mẹ tớ tới tìm, muốn tớ đi gặp bà một lần.

Có chuyện gì sao? Hoắc Phi đang cầm một ly nước ấm trong tay, nghe vậy ánh mắt mở to nhìn qua.

Bà không có nói qua điện thoại.

À. Hoắc Phi gật gật đầu, hiểu được nói, Mẹ cậu đặc biệt đến thăm, cậu đi gặp bà trước đi, tớ có thể đón xe về mà.

Hoắc Phi luôn luôn do chính mình đưa đón, hiện tại vừa nghe cậu nói như vậy, Chu Trình Tinh phản ứng đầu tiên là cau chặt mày.

Hoắc Phi nhất thời dở khóc dở cười, Này, tớ cũng không phải trẻ con, gọi xe mà thôi, có thể có cái gì đáng lo lắng.

Không phải. Chu Trình Tinh giơ tay sờ hai má bóng loáng của cậu, giải thích nói, Chỉ là cảm giác như bị người ta đoạt mất vị trí ngồi ở bên cạnh cậu của tớ, đáy lòng không thoải mái.

Đứa ngốc! Hoắc Phi nhếch miệng cười, đưa tay búng trán y một cái.

Hoắc Phi rốt cuộc vẫn quyết định tự gọi xe trở về, Chu Trình Tinh xác định trên người Hoắc Phi nơi nào cũng đèn đã che kín, sẽ không bị gió thổi lạnh, nhìn cậu ngồi trên taxi, chờ xe biến mất trong tầm mắt, mới

dời cước bộ lên xe rồi đi.

Ở nơi đã hẹn trước Hoàng Nhược đã ngồi chờ được một lúc vừa thấy con trai đã một năm không thấy đang đi đến, lập tức đau lòng mà sờ soạn khắp nơi, chỉ sợ có chỗ nào gầy đi, khó chịu chỗ nào. Cho dù là người phụ nữ mạnh mẽ có sự nghiệp riêng thì trước mặt con cái vẫn chỉ là một người mẹ bình thường muốn cưng chiều con cái thôi.

Mẹ, người vẫn trẻ trung xinh đẹp như vậy.

Đang muốn lôi kéo con trai ngồi xuống, nghe được y nói như vậy, Hoàng Nhược trực tiếp liếc trắng mắt nhìn y.

Chê cười mẹ của con sao? Mẹ biết mình già rồi, cái gì tuổi trẻ xinh đẹp, đáy lòng mẹ đều rõ ràng.

Mẹ, con nói là lời nói thật.

Hoàng Nhược dù ra vẻ không thêm tin, nhưng đáy lòng vẫn là thập phần vui sướng, Được được được, mẹ biết trong mắt con, mẹ là người phụ nữ xinh đẹp nhất, có được chưa.

Chu Trình Tinh thẳng cười không nói, mẹ y nói câu này là đúng rồi.

Trong đáy lòng y, người phụ nữ đẹp nhất không ai khác ngoài mẹ y, về phần người đàn ông đẹp nhất là ai, mọi người đều biết.

Mẹ, đến đây sao không trực tiếp đi tìm con, ngược lại gọi con đến nơi đến đây? Tiểu Phi cậu ấy cũng rất nhớ mẹ.

Mẹ biết, mẹ còn chuẩn bị riêng hai phần quà cho hai đứa nè, chút nữa bàn xong mọi chuyện sẽ đi gặp nó. vừa ngồi xuống, Hoàng Nhược liền nói.

Là chuyện gì Vậy?

Hoàng Nhược chỉnh lại sắc mặt, không lập tức nói chuyện, mà có chút do dự.

Mẹ?

Hoàng Nhược vuốt vuốt mái tóc được chải gọn, nghĩ nghĩ, nói, Kỳ thật mẹ vốn muốn chờ con về mừng năm mới sẽ nói với con, nhưng con có việc nên không về..... Mắt thấy cũng không nên cứ kéo dài mãi nữa, mẹ liền tự mình đến đây. Chu Trình Tinh không nói chuyện, chính là nhìn thẳng mẹ mình, chờ bà nói tiếp.

Hoàng Nhược nhìn y một cái, hạ quyết tâm, nói, Trình Tinh, mẹ tìm được một người, cảm giác với hần rất tốt.

Nghe mẹ nói như vậy, Chu Trình Tinh thông minh sao có thể nghe không hiểu, sững sốt, lập tức thay mẹ vui vẻ nói, Mẹ, nhiều năm như vậy người chỉ có một mình, khó được gặp gỡ một người đáng quan tâm, đương nhiên cần nắm cho chắc.

Đúng vậy. Hoàng Nhược gật gật đầu, thản nhiên cười cười, Mấy năm nay, mẹ một nữ nhân cũng không dễ dàng, hần vẫn đều cùng mẹ, nếu không có hần, mẹ cũng sẽ không có hôm nay, hần là người tốt, kỳ thật chúng ta đã sớm định rõ, năm nay cũng đã chọn ngày..... Nhưng việc này mẹ chưa nói với con, lúc đầu là sợ con sẽ thương tâm.....

Con sao có thể thương tâm. Mẹ, mẹ là một người phụ nữ tốt, người đáng giá có một người đàn ông tốt yêu thương quan tâm, mẹ, con biết, mấy năm nay, mẹ một mình đã chịu khổ rất nhiều.

Chu Trình Tinh vừa nói vừa cầm tay mẹ đặt lên bàn tay trái, cười nói, Mẹ, hôm nào dẫn người này đến cho con gặp mặt, để con vì mẹ nhìn kỹ xem, nhìn hần có thể mang đến hạnh phúc cho mẹ không.

Hoàng Nhược nhìn con trai đã muốn trưởng thành đến xuất sắc như thế, hốc mắt dần dần phấp hờng.

Con trai, mẹ cảm ơn con có thể thấu hiểu cho mẹ.

Chỉ cần mẹ có thể hạnh phúc, con có cái gì không thể hiểu chứ? Đúng rồi, con muốn nói cho Tiểu Phi biết chuyện này, nhất định cậu ấy cũng sẽ vì mẹ cao hứng.

Nhắc tới Hoắc Phi, Hoàng Nhược nhin không được nước mắt nhất thời trào ra hốc mắt, bà rút hai tay nắm chặt của con trai, trong mắt rưng rưng nói, Trình Tinh, Tiểu Phi nó..... Nhất định phải cố gắng đối tốt với nó..... Đứa nhỏ này là phúc tinh của chúng ta, con biết không? Mấy năm nay mẹ luôn suy nghĩ, lúc trước nếu không có đứa bé này, chúng ta thật không biết sẽ biến thành như thế nào..... Nếu không nó, mẹ sẽ không kiên định rời xa tên đàn ông đáng giận kia..... Nếu không có nó, con cũng sẽ không có thành tích như hôm nay..... Tiểu Phi..... Nó là đứa trẻ tốt, đứa trẻ tốt!

Chu Trình Tinh rút khăn tay cho mẹ lau nước mắt, nói đến người nào đó trong mắt ôn nhu vẫn không tiêu tan, Mẹ, con sẽ, con sẽ đối tốt với cậu ấy, Tiểu Phi rất quan trọng đối với con, mẹ yên tâm đi.

Nhìn mẹ thật vất vả ngừng khóc, Chu Trình Tinh trái lo phải nghĩ, vẫn là kiềm chế không ngừng xúc động trong lòng, y cảm thấy hôm nay là thời cơ tốt, mà y cuối cùng cũng làm như vậy.

Buông khăn tay dìm thấp nước mắt, Chu Trình Tinh kiên định nhìn mẹ, nói, Mẹ, con muốn nói với người một chuyện. Mẹ, con và Tiểu Phi cùng một chỗ, chúng con yêu nhau.

+++++

Nhận được điện thoại của Chu Trình Tinh nói muốn dẫn mẹ y về nhà nhìn một cái, Hoắc Phi còn lòng tràn đầy vui sướng, đem hoa quả trong tủ lạnh rửa sạch cắt ra, còn cẩn thận kiểm tra phòng một lần, chỉ sợ Hoàng Nhược đến sẽ thấy thứ không nên thấy.

Phòng ở hiện tại của hai người tự nhiên là do Hoắc Phi nhìn trúng rồi bỏ tiền ra mua, ở đã được hai năm, ngày thường không có người đến, trong nhà được Chu Trình Tinh bố trí đến ảm áp thoải mái, phá lệ giống gia đình, là gia đình của hai người bọn họ.

Đợi đến khi Hoắc Phi đều bố trí tốt vui vui vẻ vẻ nghênh đón Hoàng Nhược, vừa mở ra liền bị Hoàng Nhược khóc đến hai mắt sưng đỏ dọa sợ, còn chưa lấy lại tinh thần, người lại bị Hoàng Nhược ôm chặt lấy, cậu kinh ngạc đến mức chân tay luống cuống nhìn phía sau cửa, người đầy mặt ôn nhu chăm chú nhìn cậu – Trình Tinh.

A, Dì à, dì sao vậy? miệng kêu dì, nhưng ánh mắt cậu lại thẳng tắp quét về phía Chu Trình Tinh.

Nhưng mà trước hết nói chuyện cũng là Hoàng Nhược, chỉ thấy bà đột nhiên ngừng đầu, nói, Còn gọi dì cái gì, nên đổi lại gọi mẹ!

Điều này làm cho Hoắc Phi chấn động rồi.

+++++

Sau đó Hoàng Nhược lôi kéo Hoắc Phi ngồi ở sofa nói rất nhiều thứ, nói kỳ thật bà sớm đã nhìn ra manh mối, nhưng vẫn không dám xác định. Bạn bè như người ta, nào có cảm tình tốt đến loại tình trạng này như bọn họ? Như hình với bóng không nói, quả thực là tốt đến tuy hai mà một, hai người ăn ý còn hơn so với vợ chồng chung sống mười năm, chỉ sợ bà làm mẹ nhưng địa vị trong lòng Trình Tinh cũng không bằng Hoắc Phi. Bất quá thì đã sao, con trai có thể hạnh phúc, sao phải vì ánh mắt người khác mà chia rẽ một đôi yêu nhau? Bà cũng là người đã từng chịu nhiều khổ cực, kỳ thật chờ mong nhất chính là một phần chân ái, có cơ hội này, có thể nắm lấy thì phải nắm cho chắc.

Hơn nữa bà cũng không thể nào tưởng tượng được, rời xa Hoắc Phi Chu Trình Tinh sẽ như thế nào, vì đứa con trai này của bà đã chịu quá nhiều khổ cực rồi, bà nguyện ý vì y gánh vác hết thảy.

Nói một hồi, không chỉ có Hoàng Nhược khóc, Hoắc Phi cũng rơi nước mắt, cậu không nghĩ tới sẽ nhận được sự ủng hộ của người thân, càng không nghĩ tới hạnh phúc tới dễ dàng như thế. Ở kiếp trước cậu đã suy tính đủ đường vẫn không chạm được một phần nhỏ của tình yêu cậu khao khát, ở kiếp này cậu bất quá chỉ đổi cách đi khác, vậy mà đã nhanh đạt được mọi thứ kiếp trước cậu cầu cũng không được.

Cuối cùng là Chu Trình Tinh, đem hai người khóc như mưa ôm vào ngực.

Một là mẹ, một là người yêu, giờ phút này y có được toàn bộ thế giới.

+++++

Hoàng Nhược chỉ ở lại chỗ bọn họ đến chạng vạng liền đi, hiện tại bà không thể bỏ công ty, bà còn muốn ngồi máy bay trở về, lễ vật mang đến trao tận tay cho bọn họ, là cặp đồng hồ đeo tay, phân biệt có khắc tên của bọn họ.

Hoắc Phi ngây ngốc nhìn đồng hồ có khắc tên mình, vẫn chưa lấy lại tinh thần, cậu cảm giác hết thấy giống như đang nằm mơ, giấc mơ quá tốt đẹp làm cậu không muốn tỉnh dậy.

Chu Trình Tinh trù mền nhìn cái người khóc đến hai mắt sưng đỏ này, lấy cái đồng hồ cậu đang cầm đeo lên cổ tay mình, sau đó đem cái đồng hồ có tên mình đeo trên tay Hoắc Phi.

Hoắc Phi phục hồi tinh thần lại, nhìn mọi thứ, khóc nỏ nộ cười.

Chu Trình Tinh đơn giản ôm lấy cậu, dùng nụ hôn nồng nhiệt làm cậu quên đi mọi chuyện, chỉ nhớ kỷ tình yêu của y.

Rất cực hiếm được, không nên chấp mê bất ngộ, đổi phương thức, có lẽ có được chính là hạnh phúc.

Hoàn Chính Văn

10. Chương 9: Pn1: Học Lái Xe Kí

Một ngày nào đó Hoắc Phi nhàm chán đọc tuần san ô tô, lập tức bị một chiếc ô tô mới ra gần đây hấp dẫn, tỉ mỉ nhìn lại, càng xem càng thấy thích.

Vì thế cậu quyết định mua chiếc xe này cho Chu Trình Tinh làm quà thành niên mừng y mười tám tuổi.

Mình thích nhất cái gì thì liền muốn mua cái đó cho người mình yêu.

Đương nhiên một nguyên nhân khác là, cậu cảm thấy chiếc xe này đặc biệt thích hợp với Chu Trình Tinh, có thể nói lần đầu tiên nhìn thoáng qua ảnh chụp chiếc xe này, cậu liền có một loại cảm giác chiếc xe này hoàn toàn là vì Chu Trình Tinh đóng đo tạo ra.

Thân xe màu Champagne, đường cong lưu luyến thanh thoát, không có quá nhiều điểm dư thừa, bên trong sang trọng lại không mất sức sống tuổi trẻ.

Nhưng bởi vì là dòng xe mới nhất, lại còn là hàng ngoại hướng chỉ các cửa hàng trong nước cũng chưa nghĩ

tới có thể tiêu thụ chiếc xe này, vả lại muốn gặt Chu Trình Tinh điều kiện tiên quyết là phải hoàn thành các thủ tục cần thiết, vì thế khi chiếc xe này xuất hiện trước mắt Chu Trình Tinh, thì sinh nhật mười tám của y đã qua được một tuần, tuy có phần chậm trễ nhưng đây vẫn là nhờ Hoắc Phi nghĩ hết biện pháp dùng hết thủ đoạn mới đem được về, bằng không trong năm đó y cũng đừng mơ cầm được bánh lái của chiếc xe này.

Bất quá món quà đến sớm hay đến muộn cũng không sao, chỉ cần có phần tâm ý này của Hoắc Phi là Chu Trình Tinh đã cảm thấy mỹ mãn, cho dù Hoắc Phi đem chìa khóa xe ném cho y, về mặt như đại gia bụng phê vênh vào hất cầm sai bảo. Nghe lời, hôm nay nhóc con cứng chính là của lái xe riêng của ta, nhất định phải dù sớm hay muộn vẫn đưa đón, mưa gió không thay đổi, một đời cũng không được tạm rời cương vị công tác. cũng vẫn khiến Chu Trình Tinh thương cậu yêu đến nhịn không được đem người hung hăng ôm vào trong ngực hết hôn lại sờ.

Cũng bởi vì có Chu Trình Tinh vị lái xe riêng này, Hoắc Phi đồ đại lười biếng đời này cũng liên yên tâm thoải mái làm hành khách không thèm thi lấy giấy phép lái xe.

Nhưng cậu cũng chỉ thư thái hai năm, chậm rãi bắt đầu muốn đi thi lấy giấy phép lái xe, một là vì cậu thường xuyên chạy hai đầu trường học và công ty, mà Chu Trình Tinh vì đưa đón cậu mỗi ngày phải chạy giữa trường học, công ty và nhà ở cả một đoạn đường rất dài, Hoắc Phi sợ y mệt, đau lòng. Mà chân chính khiến cậu hạ quyết tâm, là nhờ vào một chuyện.

Ngày ấy trong thành phố có một đoạn đường đồng thời xảy ra vụ tai nạn giao thông liên hoàn nghiêm trọng, chết không dưới mười người, Chu Trình Tinh lúc đó vừa vặn đang ở trên đoạn đường ấy, tự nhiên cũng bị ảnh hưởng, hơn nữa sở dĩ y gặp phải sự cố này, là bởi vì muốn đi đón Hoắc Phi đang giải quyết công việc ở công ty.

Một phút trước còn đang xem tin tức về vụ tai nạn nghiêm trọng làm chết hơn mười người, ngay sau đó Hoắc Phi liền nhận được điện thoại của cảnh sát nói Chu Trình Tinh gặp tai nạn giao thông hiện đang ở bệnh viện, vào một giây kia, tâm trạng của Hoắc Phi hoàn toàn có thể dùng câu ‘rơi xuống vực sâu’ để hình dung, những người đứng gần đó đều có thể thấy máu trên mặt cậu bị rút bỏ sạch sẽ, tuy không đến mức mặt trắng như tờ giấy, nhưng cũng không thể xem nhẹ.

Hoắc Phi cái gì cũng không quan tâm nữa, gắt gao kéo một nhân viên có xe trong công ty, mở to ánh mắt đỏ hồng run rẩy bảo gã đưa mình đi bệnh viện.

Dọc theo đường đi Hoắc Phi lòng nóng như lửa đốt, vài lần đều tức giận tên nhân viên lái xe quá chậm muốn cướp tay lái, nếu người anh em này không biết cảm xúc của ông chủ quá mức kích động để cậu lái xe sẽ xảy ra chuyện nên gắt gao bám trụ tay lái không buông, nói không chừng cậu đã thành công.

Thật vất vả rốt cục cũng chạy tới bệnh viện, Hoắc Phi lại bị không khí đau buồn trước mắt làm rung động đến hai chân nhũn ra nếu không có người đỡ lấy thì đã sớm nằm trên mặt đất.

Bác sĩ y tá vội vàng bận rộn, những bệnh nhân nằm trên giường không ngừng được đẩy qua trước mắt, người lớn rên rỉ, trẻ con khóc nỉ non, còn có mùi thuốc khử trùng chỉ thuộc về bệnh viện, mà mỗi cái đều làm tâm linh Hoắc Phi chấn động đau đớn, cậu hoàn toàn không dám tưởng tượng, thậm chí không biết

nên hô hấp như thế nào, cậu cứ ngốc tại chỗ như vậy, sợ hãi hình ảnh nào đó sẽ xuất hiện tại trước mắt.

Vẫn là cấp dưới lái xe đưa cậu đến thông cảm tâm tình của cậu, liền đỡ cậu đến gần mấy vị y tá để hỏi thăm, mà Hoắc Phi gần như ngây ngốc không ý thức mà trả lời các vấn đề y tá hỏi, sau đó lại vô tri vô giác để người đỡ vào thang máy, đỡ đi vào bệnh viện sau đó đi vào một phòng nghỉ.

Hoắc Phi lập tức liền thấy được thân ảnh quen thuộc đang ngồi nghỉ ngơi ở một góc vắng, khoảnh khắc khi nhìn đến người này, người đỡ cậu bỗng nhiên cảm giác thân thể người này như rơi xuống, cũng giống như tâm tình giờ phút này của cậu.

Hiện tại Chu Trình Tinh có thể nói là cả người đầy máu, gương mặt trắng bệch không dính máu, cùng với ánh mắt không có nửa điểm nhân khí ngồi lui ở góc, làm người khác nhìn thấy liền có cảm giác lo lắng.

Rất nhanh người đỡ Hoắc Phi bị cậu dùng lực đẩy ra, lực đạo khá lớn, dường như là dùng hết sức lực toàn thân, người này nghĩ rằng Hoắc Phi sẽ nhào qua, nhưng trên thực tế cậu mỗi khi đến gần Chu Trình Tinh một bước, cứ giống như bị gánh nặng ngàn cân ngày càng lớn đè nặng lên thân mình, mỗi một bước đều vô cùng gian khổ.

Cuối cùng cậu ngồi xuống trước mặt Chu Trình Tinh, thật cẩn thận ngồi xổm xuống, còn chưa nói chuyện, nước mắt đã tràn mi, cậu khàn tiếng kêu Trình Tinh..... sau đó lấy tay đẩy vai y, thấy y không phản ứng lại, khóc càng lợi hại thêm, thanh âm cũng càng lúc càng lớn, Trình Tinh..... Trình Tinh..... Trình Tinh!

Người tựa hồ một mỗi vạn quá độ rồi cuộc tỉnh lại, vừa thấy người ngồi xổm trước mặt y khóc sụt sùi, rất kinh ngạc, Tiểu Phi..... Phi Phi? rất nhanh đã hiểu được, vội vàng đem người ta nâng dậy an ủi, Đừng khóc..... Tổ không sao, máu trên người không phải của tổ người đừng khóc, tổ có bảo vệ mình an toàn không hề bị thương, thật đó! Máu trên người là của người khác cô bé mới bốn tuổi, tổ chạy ra khỏi xe thì nhìn thấy bé bị kẹt trong xe nên chạy đến cứu bé ra Mẹ bé dùng sinh mệnh của mình để bảo vệ bé, lúc tổ cứu bé thì bị máu của mẹ bé dính vào! Cậu nhìn xem, tổ thật sự không có việc gì, chỉ là khi cứu cô bé không biết bị cái gì cào phải nên bị trầy chút xíu Phi Phi.....

Nhìn Chu Trình Tinh bình yên vô sự đứng lên, Hoắc Phi vẫn mang theo một tâm trạng lo lắng giống như bị người ta điểm huyết khóc, rồi cuộc nhện không được giống như trẻ con gào khóc, hơn nữa làm sao cũng không chịu ngừng, người đi ngang qua phòng nghỉ đều nhện không được quay đầu nhìn lại.

Chu Trình Tinh chân tay luống cuống, lại đau lòng vạn phần, đành phải không ngừng giải thích với cậu, Tổ có nghĩ tới lập tức gọi điện thoại cho cậu, tổ nhớ rõ lúc ra khỏi xe có cầm lấy, nhưng khi trên xe cứu thương tìm mãi cũng không thấy Có thể là lúc cứu cô bé đã làm rớt. Phi Phi..... Phi Phi..... Đừng khóc Thực xin lỗi, tổ sai lầm rồi.

Hoắc Phi một bên khóc một bên vỗ về cánh tay bị thương của y, tuy rằng y nói là trầy xước, nhưng hình như rất nghiêm trọng, bác sĩ trực tiếp cố định băng bó cánh tay, trên băng gạc màu trắng còn lấm tẩm máu. Hoắc Phi khóc nửa ngày, mới khóc đủ, thút thít nói, Cậu làm tổ sợ muốn chết..... Cậu làm tổ sợ muốn chết.....

Không để ý nơi này là phòng nghỉ người đến người đi, Chu Trình Tinh nhẹ nhàng đem cậu kéo vào trong lòng.

Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi.....

Mà người đưa Hoắc Phi đến sau khi khiếp sợ ngăn ngủi qua đi, thật biết điều mà rời khỏi nơi đó, không đi quấy rầy cặp tình nhân giờ phút này cần cấp bách an ủi lẫn nhau.

+++++

Sau khi hai người từ bệnh viện về, chuyện đầu tiên Hoắc Phi làm là kéo Chu Trình Tinh vào phòng tắm, Chu Trình Tinh biết rõ cậu không thể nhìn y một người đầy máu, ngoan ngoãn vào phòng tắm. Bởi vì trên tay y bị thương không thể đụng vào nước, Hoắc Phi liền nghe theo lời đề nghị của bác sĩ lấy bao bao kín lại cho y, sau đó để y đem cánh tay bị thương tận lực nâng cao, Hoắc Phi cẩn thận cẩn thận giúp y tẩy rửa thân thể, lau khô, mặc áo ngủ vào.

Cuối cùng Hoắc Phi đem Chu Trình Tinh đẩy ngồi lên sofa, cũng cho y một ly nước, Cậu ngồi đây, uống nước, môi có hơi khô. Tổ đi trải giường nệm, hôm nay cậu đã mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi trước đã, cơm chiều muốn ăn cái gì, tổ làm cho.

Chu Trình Tinh tiếp nhận ly nước còn chưa kịp nói chuyện, hỏi đối phương muốn ăn cái gì Hoắc Phi đã xoay người đi vào phòng ngủ, nhìn thân ảnh của cậu, Chu Trình Tinh nâng tay ấn ấn cái trán, không biết nên làm sao đành bất đắc dĩ cười.

Mà trong phòng ngủ, Hoắc Phi nhìn như đã tỉnh táo lại mở ra giường trải ra, lại không khỏi bị thương. Nếu là người khác làm sao đến nỗi này, nhưng Hoắc Phi cũng là người sống quá hai thế, hình ảnh bị kịch đời trước vẫn rõ ràng trong mắt, trên con thuyền bị ngọn lửa cắn nuốt, Chu Trình Tinh ở trong lòng cậu nuốt xuống hơi thở cuối cùng vẫn rõ ràng như thế, một giây đó mất đi hết thảy, mà cái thứ ánh sáng tuyệt vọng vô cùng vô tận bao phủ lấy cậu, dù thuyền không có bị nổ tung, cậu cũng mất đi ý nguyện sống sót.

Hôm nay, khi nhận được tin của bệnh viện về Chu Trình Tinh, loại tuyệt vọng thống khổ đến không thể hô hấp này lại đánh úp lại, thế giới của cậu cơ hồ lại sụp xuống.

Cậu yêu Chu Trình tinh đến nhường nào, hôm nay cậu mới mới khắc sâu hiểu được.

Phi Phi.

Từ phía sau ôm lấy người đang đắm chìm trong đau khổ, bên tai cậu thở dài, Đừng khóc.

Cậu vừa khóc sao?

Hoắc Phi đưa tay sờ sờ hai má, phát hiện một luồng ẩm ướt, cậu nhẹ nhàng nói, Tớ chưa từng khóc đến thảm thiết như vậy.

Chu Trình Tinh dùng hai má cọ xát gáy của cậu, Thực xin lỗi.

Hoắc Phi bỗng nhiên kéo tay y ra xoay người sang chỗ khác, rồi kéo vòng tay của y đặt lên eo mình, mà hai tay của cậu thì dùng sức ôm lấy bả vai của Chu Trình Tinh, ánh mắt vẫn mang theo hơi nước nhìn y chăm chú, vững vàng nói, Trình Tinh, ôm tớ.

Chu Trình Tinh nghiêm túc nhìn cậu một cái, không biết từ trong mắt cậu nhìn ra cái gì, bỗng dưng cúi đầu dùng lực ngậm lấy môi cậu, kiên định mà chắc chắn, mang theo khát vọng cũng nhiệt tình cường liệt giờ phút này của Hoắc Phi cực.

Gần năm phút đồng hồ, mang theo dã tính cường liệt tác cầu nhiệt tình, khiến hai người đều thở hồng hộc, Chu Trình Tinh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hoắc Phi một, nhìn cậu không nói gì ánh mắt khát cầu, thì không hề có nửa phần chần chờ đem người đi đến chiếc giường chưa trải xong, sau đó đem sức nặng của mình đè trên người cậu.

Thường ngày thể trọng khiến Hoắc Phi ghét bỏ giờ phút này lại khiến cậu cảm thấy hết sức an toàn, hai tay của cậu gắt gao ôm người đè ở trên mình, rất sợ một lúc không cẩn thận, y có thể biến mất không thấy.

Thanh âm khàn khàn gọi cảm làm cả người phát run vang lên bên tai cậu, Phi Phi, anh yêu em.

Phi Phi, anh rất yêu em.

Hoắc Phi đáp lại bằng cách dùng thêm lực ôm lấy y, nước mắt tùy ý tràn ra khỏi hốc mắt.

Chu Trình Tinh một bên không ngừng nói ra câu này, một bên bắt đầu lưu lại ấn ký trên người chỉ thuộc về mình, bàn tay tham lam sờ trớn mỗi một nơi trên làn da khiến y quyến luyến không thôi. Hành vi của y so với ngày thường càng cuồng dã, lúc này đây càng lớn mật lưu lại hai dấu răng ở bên trong đùi Hoắc Phi, mà loại hành vi thô lỗ này, cũng là thứ mà Hoắc Phi tâm trạng vẫn bất an muốn.

Trước tiên dùng miệng giúp Hoắc Phi phóng ra một ít, mặt sau thoáng làm chút mở rộng, lại bởi vì Hoắc Phi chờ đợi không được mà thúc giục, vội vàng vọt vào.

Khẳng định sẽ đau, hai người đều vậy.

Nhưng Hoắc Phi cảm thấy cổ đau đến rất thỏa mãn, Chu Trình Tinh bị siết có hơi đau, nhưng nhìn người yêu khóc gọi lên khoe miệng hiện ra một tia thần nhiên thỏa mãn, càng thêm đau lòng.

Y có thể hiểu được sự điên cuồng của cậu hôm nay, chỉ cần đặt mình vào hoàn cảnh nhìn thấy cậu ở trong

bệnh viện như thế..... Không, y không dám nghĩ đến.

Mà người vừa thích ứng với sự đau đớn này, liền lại bắt đầu khẩn cấp nói, Trình Tinh, mau chút..... Mau.....

Chu Trình Tinh nhè nhẹ vỗ về mặt cậu, dừng ở thật sâu trong cậu, một tay còn lại đỡ eo cậu, như cậu mong muốn một hơi rút ra hơn phân nửa lại mạnh mẽ đâm vào.

Đau đớn cùng ái dục hòa quyện vào nhau, khiến Hoắc Phi run rẩy hưởng thụ.

Nhịn Không được muốn y mạnh mẽ tiến vào hơn, cậu hình như không có thể chất chịu ngược (M), vì sao Trình Tinh càng thô lỗ khoái cảm lại càng mãnh liệt?

Vẫn nhìn mặt cậu, biết rõ suy nghĩ của cậu, Chu Trình Tinh thay đổi đi sự ôn nhu ngày xưa, thô bạo mà xâm nhập rồi rời khỏi, khiến cả hai đều chìm ngập trong khoái cảm, trực tiếp phát ra tiếng than nhẹ mị hoặc nhất, sau bão tố triền miên, Hoắc Phi không cần bất cứ âu yếm nào chỉ là bị kịch liệt cảm rút cũng có thể không chịu nổi bắn ra.

Chu Trình Tinh cúi đầu cười, cúi đầu đặt lên môi cậu một nụ hôn nhẹ nhàng, cuối cùng sau vài lần trườn động, cũng bắn trong cơ thể cậu. Hoắc Phi theo bản năng kẹp chặt hạ thân, tiềm thức muốn lưu lại gì đó. Hành động này của cậu lại làm cho Chu Trình Tinh thương tiếc hạ một nụ hôn lại một nụ hôn.

Lòng ngực Hoắc Phi không ngừng phập phồng, cậu tròn tròn mắt không ngừng nhìn người phía trên mình, sau một lúc lâu nâng lên ***g ngực vô lực, ghé vào lỗ tai y nói: Trình Tinh, em yêu anh, đừng rời xa em.

Anh cũng yêu em, Phi Phi, cũng đừng rời xa anh. Chu Trình Tinh thâm tình đáp lại.

Sau đó hai người nhìn nhau, sau một lúc lâu, không hẹn mà cùng phốc xích cười, cũng trong nụ cười này, tâm tình Chu Trình Tinh rốt cục có thể buông, Hoắc Phi của y, rốt cục khôi phục lại a.

+++++

Chuyện này như vậy đi qua, nhưng Hoắc Phi hạ quyết tâm thì lấy giấy phép lái xe sẽ không thay đổi. Chu Trình Tinh vì thế còn kháng nghị, nói Hoắc Phi đây là muốn cướp đoạt thân phận lái xe riêng của y, nhưng lịch sử máu chảy đầm đìa của y chứng minh, bất luận kiếp trước hay là kiếp này, sự thật y chỉ có thể bị Hoắc Phi áp chế không vì bất cứ nguyên nhân mà sửa đổi, cho nên kháng nghị không có hiệu quả, Hoắc Phi vẫn là muốn học xe lấy giấy phép lái xe.

Hoắc Phi tự nhiên là biết lái xe, đương nhiên, đã sống hơn một đời. Nhiều năm sống lại chưa từng tự lái, ngược tay khẳng định sẽ có, một mặt cần học tập lái xe như thế nào mặt khác cậu giả vờ không hiểu, bằng không vừa lên tay có thể đem xe lái phóng vèo vèo, ngay cả Chu Trình Tinh có tin tưởng cậu đến đâu cũng sẽ nghi ngờ a, dù sao lái xe cũng không phải ăn cơm, trời sinh tự nhiên đã biết.

Cho nên cho dù biết, cậu cũng phải giả vờ không biết.

Mà người dạy cậu thích hợp nhất, tự nhiên là người đã có kinh nghiệm hai năm lái xe Chu Trình Tinh.

Phi Phi, công dụng của tay lái nói vậy cậu hiểu rồi chứ, tở đây cũng không nhiều lời nữa.

Được.

Nơi này là chỗ cắm chìa khóa, giống chỗ mở cửa, người vặn ra ngoài là có thể khởi động xe.

À.

Khi lái xe cậu nhất định phải ngồi vững, không thì rất dễ mệt mỏi. Dây an toàn nhất định phải đeo vào, dưới chân phải giẫm lên chân ga cùng phanh.

Ừ.

Sau đó phải quen thuộc phần tay gạt, tuy rằng hiện tại xe bình thường là tự động chẵn, nhưng khi dự thi xe đều là thao tác chẵn cho nên cậu vẫn phải nhớ.

Không thành vấn đề.

Chú ý cơ bản Chu Trình Tinh nói Hoắc Phi hiểu cũng không sai biệt lắm, liền bắt đầu chậm rãi tiến đến khu xa, vì dấu điểm tay nghề, Hoắc Phi còn phải học người mới thường xuyên lái xe ra vị trí hoặc là không biết quay bánh lái khiến xe đâm vào rào chắn, lại hoặc chân nhấn chân ga sai, giẫm không đúng vị và vùn vùn.

Hết một ngày, Hoắc Phi cũng phải bội phục chính mình, giả ngu không phải là chuyện dằng, hướng chỉ là giả ngu với người quen thuộc với mình, có thể vẫn không bị Chu Trình Tinh phát hiện, chứng minh hành động của cậu tuyệt đối có thể nhận giải Oscar phần diễn viên xuất sắc nhất.

Hoắc Phi thực thông minh không có giả ngu quá mức, đến ngày thứ tư cậu đã có thể tự nhiên lái xe đi ra, hơn nữa có thể tương đối thuận lợi chuyển xe nhập kho.

Chu Trình Tinh trước sau như một cảm giác Hoắc Phi nhà y rất thông minh, thấy thời cơ đến nên để cậu bắt đầu chạy ra các đường vắng thử trước, Hoắc Phi đương nhiên sẽ không phản đối, đây là lần đầu cậu lái xe chở Chu Trình Tinh, bất luận kiếp trước hay kiếp này, cậu cảm thấy đây rất có kỷ niệm ý nghĩa, lái xe đến vùng ngoại ô phong cảnh nên thơ, vì thế xe mở ra, liền nhập vào mắt một phong cảnh yên tĩnh vắng người, cảnh sắc chung quanh không tồi hơn nữa còn bất ngờ phát hiện một cái hồ rất lớn, hai người không khỏi bị cảnh đẹp hấp dẫn, sôi nổi xuống xe đi đến bên hồ, vừa hóng gió vừa tay trong tay dạo chơi khắp nơi trên sân vắng bên hồ.

Hoắc Phi giơ tay ngắt một nhánh cỏ lau, bướng bỉnh cọ trên mũi Chu Trình Tinh, cười ha hả nói: Ngựa không, có ngựa không?

Chu Trình Tinh có chút bất đắc dĩ, đơn giản kéo cái người đang có hành vi trêu chọc y qua, Phi Phi, nơi này cảnh sắc đẹp như vậy, chúng ta có phải nên làm một số chuyện hợp với khung cảnh không?

Hoắc Phi nghe vậy ánh mắt nhú lại, hì hì cười, cỏ lau trong tay lại cọ cọ mũi người nào đó, Cậu là một tên tiểu sắc phôi *** đấy, có phải muốn làm chuyện xấu hay không?

Chu Trình Tinh buồn bực cười ôm cậu nói: Tớ có nói muốn làm gì chuyện xấu sao?

Hoắc Phi chọc khuỷu tay đánh lên eo y, cười đến đáng khinh cực kì, Cậu chưa nói, nhưng ánh mắt của cậu chứng minh hết thảy rồi.

À, trong ánh mắt tớ lộ ra cái gì, cậu có thể nói một chút không?

Hừ, cho dù tớ không nói, đáy lòng cậu không phải rõ nhất sao?

Trong lòng tớ rõ ràng, nhưng là không giống như cậu nói đâu.

Hoắc Phi càng cười càng xấu xa, để ý vẫn có chút dung túng đắc ý, Cậu là tiểu sắc lang, thật muốn tớ nói?

Chu Trình Tinh hai hàng lông mày thẳng tắp, Vậy có muốn hay không, chúng ta cùng nhau nói? Hình như cậu đoán không đúng rồi.

Hì hì, không thành vấn đề.

Hai người nhìn nhau cười, ba giây sau, đồng thời nói ra: Cầu hôn.

Dã chiến!

Hai người đồng thời sững sốt, sau một lúc lâu, Hoắc Phi đột nhiên lui ra phía sau một bước, xấu hổ!

Chu Trình Tinh híp mắt nhìn cậu, ý cười bên miệng càng ngày càng sâu, cuối cùng không thể ngừng nổi.

Nói cầu hôn là Chu Trình Tinh, mà nói Khụ khụ hẳn cảm từ ngữ này tự nhiên là cái người đang xấu hổ đến hai gò má đỏ bừng, cũng may Chu Trình Tinh cười thì cười, động tác vẫn rất nhanh, tay duỗi ra liền đem người ôm vào lòng mình.

Vậy muốn hay không, trước cầu thành hôn, sau đó chúng ta làm cái kia?

Cậu tránh ra!

Đỉnh đầu Hoắc Phi bốc hơi dùng lực đẩy y, Chu Trình Tinh sao có thể buông chứ? Một tay còn lại tìm trong túi quần, lấy ra một chiếc hộp vuông giơ lên trước mặt cậu.

Hoắc Phi vừa thấy, lại sửng sốt, Cậu thật sự chuẩn bị nó?

Chu Trình Tinh vẫn cười, vẫn đều chuẩn bị, tùy thời chờ muốn đeo cho em, anh yêu em, Phi Phi.

Chiếc hộp mở ra, thiết kế rất đơn giản thanh thoát, rất nhỏ, rất nhiều người vì thế hao hết tâm tư, có người qua hết một kiếp đời vẫn không cầu được, có người dễ dàng được như nguyện, một chiếc nhẫn nhỏ bé, không biết ký thác bao nhiêu tương tư và sầu bi của một con người.

Chu Trình Tinh cầm ra một chiếc nhẫn nhỏ, nhẹ nhàng mà nâng tay trái cậu lên, tràn đầy thâm tình đeo cho cậu, sau đó nắm tay trái cậu nhìn vào mắt cậu, Phi Phi, của anh đâu?

Hoắc Phi không nói gì, trong cái nhìn chăm chú của y, cầm lấy một chiếc nhẫn khác, cũng gói gắm vô tận tình cảm, có chút kích động đeo cho y.

Giờ khắc này, là vĩnh hằng.

Chu Trình Tinh vừa lòng, hai tay ôm chặt eo cậu ôm vào lòng, cúi đầu hôn hôn môi cậu.

Hoắc Phi, anh yêu em, nguyện ý vì em hiến tặng sinh mệnh của anh thâm tình của anh, bất luận sinh lão bệnh tử, không xa không rời, cả đời này sẽ như giờ khắc này yêu em, không, mỗi một giây mỗi một phút cũng sẽ như giờ khắc này muốn yêu em.

Hoắc Phi ôm lấy y, đem đầu rúc vào trên vai y, cười đến hạnh phúc.

Chu Trình Tinh, em yêu anh, bất luận sinh lão bệnh tử, cũng sẽ không rời xa anh, em nguyện ý vì anh trả giá hết thấy, chỉ cần anh vui vẻ, chỉ cần anh có thể sống hạnh phúc không âu sầu, cái gì em cũng có thể làm, em sẽ quý trọng cơ hội không dễ có được như hôm nay, sẽ vĩnh viễn yêu anh.

Cỏ lau cao bằng nửa người bên cạnh bọn họ theo gió nhẹ nhàng lay động, làn gió này, này cỏ xanh đó, còn có hoa lá chim trùng (côn trùng), đều đang vì bọn họ mà chúc phúc, nguyện ý tại một khắc này, trở thành vĩnh hằng.

+++++

Vậy, Phi Phi, tiếp theo đến chúng ta giống như mong muốn của em thử một chút cái kia đi.....

Anh có thể mượn mà lẫn đi!

+++++

Lời đáng mừng của người xa lạ một chút: Một tháng sau, mỗ rốt cục lấy được giấy phép lái xe, kết thúc kiếp sống một tháng giả ngây giả dại của cậu, xác thực thực thật đáng mừng, ừ, nhất là đối người nào đó mà nói.

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noan-am-ap>